

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تهدید زیستی و سلامت غذایی

نویسندگان:

باربارا ای. راسکو

کلین ای. بلدسو

مترجمین:

محمدحسین فلاح مهرآبادی

محمدمصطفی شاهی فردوس

علی برهانی کیا

سال ۱۳۹۰

عنوان: تهدید زیستی و سلامت غذایی

نویسندگان: باربارا ای. راسکو، گلین ای. بلدسو

مترجمین: محمدحسین فلاح مهرآبادی، محمدمصطفی شاهی فردوس، علی برهانی کیا

ویراستار: ظریف

صفحه آرایی: شرکت دانش روز زیتون

طراحی جلد: سید محسن قندی

ناشر: انتشارات لوح نگار ۳-۷۷۶۲۴۴۴۲

نوبت چاپ: اول، تابستان ۱۳۹۰

ناظر کیفی: ابراهیم بابک‌نیا

شمارگان: ۲۰۰۰ نسخه

قیمت:

ISBN:

شابک:

حق چاپ مجدد برای کمیته پدافند غیر عامل وزارت جهاد کشاورزی محفوظ است.

فهرست مطالب

<u>صفحه</u>	<u>عنوان</u>
پانزده	پیش‌نگار
هفده	پیشگفتار مترجمین
نوزده	پیشگفتار مؤلفین
۱	فصل اول: مواد غذایی و تهدید بیوتروریستی
۱	تروریسم غذایی چیست؟
۲	تهدیدها از کجا می‌آیند؟
۶	تاکتیک‌ها و راهبردهای تروریستی
۱۱	اخاذی
۱۵	جنگ اطلاعاتی
۲۴	انگیزه تروریست‌ها
۲۵	قوانین جدید درباره تروریسم غذایی
۲۶	قوانین ضدتروریستی
۲۸	آلوده‌سازی مواد غذایی
۳۶	منابع
۳۸	نکات
۴۵	فصل دوم: عوامل بالقوه زیستی و سموم شیمیایی
۴۷	عوامل زیستی
۶۹	تشخیص اختصاصی عوامل زیستی
۶۹	گزارش دهی
۷۰	پژوهش‌های مربوط به بیماری‌ها
۷۲	آمادگی نهادها: سراسری
۷۲	عوامل شیمیایی

۹۱	سموم بیولوژیک
۹۱	عوامل خونی
۹۲	عوامل عصبی
۹۴	عوامل تاول‌زا
۹۶	عوامل خارش‌زا و سوزش‌زا
۹۷	عوامل خفه‌کننده
۹۷	فلزات سمی
۱۰۰	آفت‌کش‌ها
۱۰۱	ترکیبات بهداشتی (ضد عفونی‌کننده‌ها)
۱۰۲	مدیریت تماس با مواد شیمیایی ناشناخته
۱۰۳	منابع
۱۰۵	نکات
۱۰۵	فصل سوم: قوانین مربوط به بیوتروریسم و تأثیر آن بر ...
۱۱۳	ثبت (بخش ۳۰۵ قانون، قواعد نهایی موقت، کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی ...
۱۱۹	حفظ و نگهداری از مدارک ثبت شده و صورت‌جلسات ...
۱۲۵	پیش‌اخطار برای مواد غذایی وارداتی ...
۱۳۱	توقیف اداری ...
۱۳۵	علامت‌گذاری کالاها (بخش ۳۰۸ قانون)
۱۳۵	ممانعت‌های مجاز (بخش ۳۰۴ قانون)
۱۴۰	منابع
۱۴۰	نکات
۱۷۱	فصل چهارم: طرح‌ها و راهبردهای مؤثر در امنیت غذا برای ...
۱۷۳	مقدمه
۱۷۷	آگاهی و هشدار دادن
۱۷۸	فعالیت‌های اطلاعاتی و توانایی تجزیه و تحلیل
۱۷۸	راهبردهای کاهنده
۱۷۹	بهبود محصولات و طرح‌های پاسخ‌دهنده
۱۸۴	تأثیر حملات راهبردی محدود
۱۹۰	مثال‌هایی از اهداف
۱۹۱	سطح معمول آمادگی
۱۹۳	برنامه‌های جاری دولت
۲۰۱	بیمه تروریسم

۲۰۲	پیشگیری، خط مقدم دفاع است
۲۰۴	پیشرفت طرح امنیت غذا بر اساس اصول نقطه کنترل بحرانی تحلیل خطر
۲۱۰	سامانه‌های پاسخ‌دهنده دولت در شرایط اضطراری
۲۱۳	ارزیابی تهدیدات امنیتی و شناسایی خطرات
۲۱۵	مدیریت خطر: تدابیر پیشگیرانه
۲۱۵	گام‌های پیشنهادی جهت پیشرفت و توسعه طرح امنیتی
۲۱۷	راهبردهای امنیتی
۲۱۷	سرشماری و ارزیابی محل
۲۱۷	پیشنهادات خاص
۲۱۸	عملیات اجرایی مزرعه: محصولات کشاورزی و برداشت
۲۲۰	عملیات آماده‌سازی غذا و عمل آوری
۲۲۱	شکل کارخانه‌ها
۲۲۲	نقاط دسترسی به داخل کارخانه
۲۲۲	منابع آب و هوای پاک
۲۲۳	تهیه کنندگان: ضمانت‌نامه‌ها
۲۲۳	توزیع و حمل و نقل
۲۲۴	توزیع عمده‌فروش‌ها و خرده‌فروش‌ها
۲۲۶	گزینش کارمندان
۲۲۷	گزینش پیمانکار
۲۲۸	لوازم شخصی
۲۲۸	تفکیک و شرح وظایف
۲۲۹	بازدید کنندگان و بازرسان
۲۲۹	کلیدها و کارت‌های ورود
۲۳۰	پارکینگ
۲۳۰	هوشیاری و آموزش کارمندان
۲۳۱	بازرسی‌های امنیتی
۲۳۱	امنیت داده‌ها
۲۳۱	اقدامات مربوط به کار با محموله‌های پستی
۲۳۳	طرح‌هایی جهت تخلیه اضطراری افراد

۲۳۴	آزمایشگاه‌های تحقیقاتی و کنترل کیفی
۲۳۵	هزینه‌های اجرا
۲۳۶	آزادی‌های مدنی
۲۳۸	پاسخ دولت
۲۳۹	یک مثال
۲۳۹	تولید و توزیع جزئی (خرده فروشی) فیله‌های منجمد ماهی پرچرب اقیانوس آرام
۲۴۴	تولید فیله‌های منجمد ماهی - چک‌نویس آنالیز خطر
۲۴۷	فرم طرح امنیت غذا
۲۵۵	منابع
۲۵۷	نکات
۲۶۱	فصل پنجم: ارتقای امنیت از طریق ردیابی مواد غذایی
۲۶۶	راهبردهای دولت
۲۷۱	سامانه‌های نشانه‌گذاری سراسری
۲۷۷	علائم مشخص‌کننده دست‌کاری
۲۷۷	علائم فعال نوری در بسته‌بندی
۲۷۸	برچسب‌ها
۲۷۸	سامانه‌های فیزیکی برچسب‌گذاری
۲۸۱	بارکدها و متن‌های ریز
۲۸۲	برچسب‌های الکترونیکی و اتیکت‌های هوشمند
۲۸۳	ابزار شناسایی با استفاده از امواج رادیویی
۲۸۵	سامانه‌های مدیریت اطلاعات
۲۸۶	استانداردهای بین‌المللی
۲۸۸	منابع
۲۸۸	نکات
۲۹۱	پیوست الف: ایمنی و امنیت غذا: رویکرد سامانه‌های مدیریت خطرات ...
۳۲۴	پیوست ب: رهنمودهای امنیت و ایمنی مرکز خدمات نظارت و ایمنی غذایی برای ...
۳۲۶	دستورالعمل کلی
۳۲۷	طرح ایمنی حمل و نقل
۳۲۸	سامانه ایمنی انبار مواد غذایی
۳۲۹	وسایل نقلیه مورد استفاده برای حمل گوشت، مرغ و تخم‌مرغ
۳۳۰	پیش از بارگیری
۳۳۱	بارگیری

قوانین مربوط به بیوتروریسم و تأثیر آن بر ایمنی عرضه و تجارت مواد غذایی

بدترین شکل استبداد، قوانین نادرست و ضعیف
است.^۱ بلیز پاسکال^۱
هیچ انسانی برتر یا پست‌تر از قانون نیست و وقتی
خواستار پیروی افراد از قوانین هستیم، تمایل آن‌ها را
جو یا نمی‌شویم.^۲ تئودور روزولت^۲

در ۱۲ ژوئن سال ۲۰۰۲، قانون امنیت بهداشت عمومی و واکنش و آمادگی در برابر بیوتروریسم به تصویب رسید که نظارت مستقیم بر صنایع غذایی امریکا، به ویژه بخش واردات را شرح داده است و تبعات زیادی در تجارت بین‌المللی داشته است. این قانون شامل مواد غذایی، خوراک دام، مکمل‌های غذایی، مواد مرتبط با غذا، حیوانات زنده، آب معدنی و نوشیدنی‌ها می‌شد ([نشریه] فدرال رجیستر ۶۹ (FR) (۳۱۶۷۰). مفاد کنگره‌ای و قوانین کلیدی این لایحه، به منظور ارائه برنامه‌ای یکپارچه جهت آمادگی عمومی در برابر تسلیحات میکروبی تروریستی بود که بر سلامت عمومی و خدمات بهداشتی از قبیل توجه به بیماری کودکان، کنترل عوامل خطرناک محیطی و ایمنی بهتر منابع غذا و آب تأکید دارد. متأسفانه، در قوانین موجود، کمترین توجه مربوط به بخش‌هایی از لایحه شده است که افزایش ایمنی

1. Blaise Pascal
2. Theodore Roosevelt
3. Federal Register (FR)

منابع غذایی در آن‌ها مطرح شده است؛ در عوض، ممکن است برای اداره نظارت بر غذا و دارو امریکا بسیار سودمند باشد، زیرا این اداره از این قانون در جهت بهره‌برداری از توجه عموم و کنگره نسبت به تهدید اقدامات تروریستی تسلیحات میکروبی استفاده نمود تا حوزه قضایی این سازمان را توسعه دهد و سامانه عرضه و توزیع مواد غذایی در امریکا را کنترل نماید. متأسفانه، این قوانین باعث صرف هزینه‌های کلان می‌گردند و کمتر منجر به بهبود امنیت و ایمنی منابع غذایی می‌شوند.

قوانین کلیدی که به دلیل قانون مربوط به تروریسم تسلیحات میکروبی منتشر شدند، در ۱۲ دسامبر سال ۲۰۰۳ به اجرا درآمدند. طبق نظر اداره نظارت بر غذا و دارو، این قوانین مانع از نیت پنهان و مجرمانه در آلوده‌سازی غذا می‌گردد، زیرا به‌تازگی شواهدی به دست آمده است که می‌توان در مقابله با تروریسم از آن استفاده نمود. آیا با وجود افراد بمب‌گذار، چنین استدلالی باورکردنی است؟ قوانین بر توجه این سازمان و منابع مالی محدود بر کلاه‌برداری شرکت‌ها و کارمندانی که دست به کاغذبازی می‌زنند و با تشریفات اداری سروکار دارند تکیه دارد، نه بر فعالیت افرادی که مصمم در آلوده‌سازی منابع غذایی هستند. این قوانین اثری بر فعالیت افرادی که به‌تنهایی یا به‌عنوان بخشی از یک توطئه کوچک اقدام می‌نمایند و عمداً مواد غذایی را با مواد سمی می‌آلاینند ندارد؛ زیرا، احتمال آنکه آنان سندی کتبی یا رایانه‌ای مربوط به فعالیت‌های تروریستی خود بر جای بگذارند، اندک است. هدف یک تروریست در این شرایط آنست که هیچ اثری بر جای نگذارد، مگر آنکه آشکارا و از روی عمد دست به عمل تروریستی بزند.

متأسفانه، شاید فشارهای اجرایی چنین قوانینی باعث تضعیف شیوه‌های مؤثر اجرای ایمنی غذا در بخشی از اداره نظارت بر غذا و دارو و سایر مؤسسات ایالتی و دولتی گردد. قوانین جدید به‌وضوح اثری منفی بر این صنعت داشته است، به‌منظور پذیرش و پیروی از این قوانین الزامی است که شرکت‌ها آیین‌نامه‌های جدید و به‌نسبت دشواری وضع نمایند و فعالیت‌هایی به‌جز فعالیت‌های کنترل ایمنی غذا انجام دهند و بدین ترتیب مجبور هستند فعالیت‌های مربوط به تهیه مواد غذایی را کم کنند.

به‌علاوه، این قوانین در مواجهه با استانداردهایی که توسط دفتر مدیریت و بودجه^۱ و به‌منظور نظارت و کنترل طرح‌ریزی شده‌اند، با شکست روبه‌رو می‌شود. وزارت مدیریت و

1. Office of Management and Budget (OMB)

بودجه قوانین و فرامین را بررسی می کند تا شیوه های کنترل، کمترین هزینه خالص را برای جامعه داشته باشند. همان طور که عنوان شد، قوانین جدید شامل ملاک ها و معیارهای طرح ریزی شده بر اساس پنج رکن تحلیل و نظارت وزارت مدیریت و بودجه نمی باشند، این پنج رکن عبارت اند از:

اول آنکه، این سازمان در بررسی صلاحیت و کفایت نیازها و پیامدهای ناشی از این قوانین در اجتماع شکست خورده است.

دوم، این سازمان نتوانسته است ثابت کند که مزایای قوانین جدید بیشتر از هزینه های آن است. در تحلیل اقتصادی که توسط این سازمان و به عنوان مقدمه ای بر قوانین برنامه ریزی شده و نهایی صورت گرفت، نتوانست به درستی هزینه های اصلی را تخمین بزند و هزینه کامل کنترل و نظارت را برآورد نماید. تحلیل اقتصادی از بخش های اصلی، به ویژه تحت نظر قرار گرفتن مشاغل کوچک و مواد غذایی وارداتی، دارای نقاط ضعف بسیاری است.

سوم، اهداف نظارتی انتخاب شده توسط سازمان در پی بالا بردن سود جامعه نیستند، بلکه در عوض در جهت توسعه حوزه قضایی سازمان است.

چهارم، شیوه های نظارتی که کمترین هزینه خالص را به جامعه وارد می نمایند، مطابق با فرمان وزارت مدیریت و بودجه انتخاب نمی شوند. در این شیوه ها، راهی برگزیده می شود که نیاز به کنترل و نظارت نداشته باشد، در حالی که این انتخاب بر اساس قانون مجاز می باشد. بدیهی است که، نبود قوانین جدید، هزینه اضافی برای دولت یا صنایع تحت نظارت به همراه ندارد. هر گونه مباحثه ای از جانب سازمان مبنی بر آنکه هزینه خالص جامعه شامل بهداشت عمومی و دیگر عوامل اجتماعی مطرح شده در این تحلیل بی ارزش است، در حالی که اقدامات نظارتی به طور ناچیزی سبب افزایش ایمنی غذا و سلامت عمومی می شود.

و پنجم، سازمان ها به دلیل وجود این قوانین در بررسی شرایط صنایع غذایی آسیب دیده، و اقدامات نظارتی ناشناخته در آینده و وضعیت نابسامان اقتصاد کشور درمانده می شود.

در حالی که کنگره در قانون مربوط به تروریسم تسلیحات میکروبی به روشنی بیان کرده است که هدف «ایمنی سلامت عمومی و واکنش و آمادگی در برابر تروریسم تسلیحات میکروبی» است، اداره نظارت بر غذا و دارو صریحاً بیان کرده است که باید بدون در نظر گرفتن هر گونه رویداد مربوط به تقلب در مواد غذایی که متناسب به فعالیت تروریستی تسلیحات میکروبی یا تهدید احتمالی امنیتی می باشد، قوانین اجرا شوند و توسط

هیئت مدیره اعمال کردند و در تمامی بخش‌های سامانه غذایی به کار گرفته شوند (برای مثال، ۳۱۶۶۲ فدرال رجیستر (FR) ۶۸، که سازمان به‌وضوح بیان می‌دارد که قانون بیوتروریسم قدرت و اختیار سازمان را محدود به شرایطی که تنها مربوط به تقلب عمدی مواد غذایی است، نمی‌کند (۳۱۶۶۳ FR ۶۸). اعمال قوانین با اجرای مداوم آن در شرایطی از قبیل «بحران بیماری‌های ناشی از غذا»، (برای مثال، ۵۸۸۹۳ FR ۶۸) یا «شرایط حاد مربوط به غذا» (۵۸۸۹۵ FR ۶۸) امکان‌پذیر است و هیچ‌یک از سایر موارد اورژانسی را شامل نمی‌شود.

قوانین و حوزه وسیع کنترل و نظارت که توسط اداره نظارت بر غذا و دارو وضع گردیده دور از دسترس است و با حد و مرز مشخص شده و قانون دولت مرکزی و ایالت در تضاد هستند. به طور قطع، تحت قوانین جدید، اداره نظارت بر غذا و دارو در لوای ناتوانی قانون و دهمین متمم قانون اساسی امریکا قدم در محدوده کنترل ایالتی می‌گذارد. اما با وضع طرح‌های نظارتی، این سازمان می‌تواند مانع از اعمال حفاظتی زیادی که باعث محدودیت قوانین قضایی دولت مرکزی گردند، شود. مطمئناً، اگر کنگره و مردم از حوزه و وسعت مشخص شده و قانونی اداره نظارت بر غذا و دارو آگاهی داشتند، قانون به طور قابل ملاحظه‌ای مورد تحلیل و بررسی قرار می‌گرفت.

آیا این بدان معنی است که اقدامات امنیتی غذا لازم نیست؟ برعکس، خطر آلودگی‌های هدفمند واقعی است. توسعه منطقی تدابیر پیشگیرانه و واکنش‌های مناسب، مثل فعالیت‌های دولتی که در تمامی ابعاد سامانه غذایی مؤثر هستند، در حفظ سلامت عمومی مهم و حیاتی هستند. اما، به منظور مؤثر بودن، باید این اقدامات تنها توسط دولت و در صنایع غذایی صورت گیرد. مؤثرترین و کارآمدترین اقدامات را نه تنها از طریق طرح‌های نظارتی بلکه از طریق بازارها نیز می‌توان در جهت ایمنی غذا انجام داد.

از آنجا که کنگره، نظارت بر قانون تروریسم تسلیحات میکروبی را برعهده دارد، باید حوادث خطرناک را در قانون توجه خود قرار دهد. اما، قوانین جدید موارد احتمال تقلب در مواد غذایی را در نظر می‌گیرد که ممکن است «خطر جدی پیامدهای ناشی از بهداشت بد و نامطلوب انسان و دام را نشان دهد و در قانون گذاری تصریح شود». این قوانین بر اساس تعداد زیادی از استانداردهای جدید و قانونی هستند که شامل «شواهد یا اطلاعات موثق است»، اصطلاحی که سازمان از شرح آن امتناع می‌ورزد (۳۱۶۷۳ FR ۶۹). بنابراین هدف اصلی و اولیة

(پیشگیری و واکنش نسبت به عمل تروریستی تسلیحات میکروبی) این قانون فراموش می‌گردد و هنگامی که با دیگر ویژگی‌های گنجانده شده در این قوانین سازمان مقایسه گردد، نقشی به نسبت ناچیز و بی‌اهمیت به خود خواهد گرفت.

به علاوه، قوانین جدید سنگین و طاقت‌فرسا هستند و طبق اصل ۲۱ قوانین دولت مرکزی^۱ بخش‌های ۷ و ۱۱۰ و نقطه کنترل بحرانی تحلیل خطر طبق اصل ۲۱ بخش‌های ۱۲۳ و ۱۲۴۰ با احتیاجات و ملزومات موجود تطابق دارند. اجرا و اعمال درست و مناسب اولویت‌های این قانون که بیانگر نگرانی‌های شدید اداره است ممکن است همراه با استقرار سریع محصول آسیب‌دیده و یافتن اجزاء آن باشد، که هر دوی آن‌ها مشروع، قانونی و مهم هستند.

طبق برخی از آیین‌نامه‌های مربوط به قانون تروریسم سلاح‌های میکروبی، سازمان مجاز است که مطابق قانون عمل ننماید، و بدون هیچ‌گونه توجیهی عمل نماید و به هنگام طرح قوانین، از انتخاب راه‌های نه چندان دشوار ممانعت نماید.

هزینه گزاف این قوانین بر حسب سرمایه انسانی و مخارج وارده بر پرداخت کنندگان مالیات جهت اجرا و اعمال قوانین، به سادگی توجیه پذیر نیست. به علاوه، هزینه صنایع تحت نظارت بسیار کلان خواهد بود. اکنون اداره در موقعیتی قرار دارد که اقدامات گوناگونی را برای سلامت غذا انجام دهد، اما مسئولیتی در قبال مشخص نمودن مسبب و مسئول ایجاد چنین تهدیداتی ندارد (۳۱۶۶۷ FR ۶۹). سازمان هیچ‌گونه مسئولیتی در قبال مشخص نمودن واقعی یا غیرواقعی بودن خطر ندارد. گرفتاری‌های ناشی از «نافرمانی اضطراری» مؤسسات تجاری کوچک، به ویژه به دلیل عدم درک ملزومات قوانین، منجر به بی‌ثباتی شرکت‌ها و افراد تحت استخدام آنان می‌گردد. چنین بی‌ثباتی به دلیل عدم علاقه و نامرغوب بودن غذاهای بومی و خاص وارداتی است.

اساساً، مفاهیم اصلی قوانین جدید در تجارت بین‌المللی حائز اهمیت است. سازمان خاطرنشان می‌کند که این قوانین در تعهدات تجارت بین‌الملل و طبق قراردادهای قابل اعمال سازمان تجارت جهانی و قرارداد تجارت آزاد امریکای شمالی^۲ است. (برای مثال ۳۱۶۶۸، ۳۱۶۶۷، ۳۱۶۶۲ FR ۶۹). اما برخی از دولت‌های خارجی این قوانین را در حکم نقض تمامیت ارضی مورد توجه قرار می‌دهند و اعلام کرده‌اند که از این قوانین پیروی نخواهند کرد. دولت سوئیس سریعاً به دولت امریکا اخطار کرد که حوزه صلاحیت رسیدگی به

1. Code of Federal Regulations (CFR)

2. North American Free Trade Agreement (NAFTA)

اقدامات بین‌المللی، وزارت خارجه است نه اداره نظارت بر غذا و دارو. به علت احتمال در بازرسی‌های اخیر و انبار کالا در مرزها، اعتماد برخی از شرکای تجاری ما کاهش یافته است. تأثیر این قوانین بر هزینه و عرضه غذا در امریکا بسیار زیاد است. افزایش هزینه‌های امنیتی فرودگاه، سبب بالا رفتن بهای خرده‌فروشی تا ۱۰ درصد در امریکا شده است. تقریباً ۲۰ درصد واردات امریکا محصولات غذایی هستند، و این قوانین اثرات بسیار منفی بر واردات محصولات غذایی داشته‌اند. به‌علاوه در صادرات محصولات غذایی آمریکا، پیامدهای ناگواری دربر خواهد داشت، شرکای تجاری آسیایی، اتحادیه اروپا، و کانادا بیان می‌دارند که شرایط جدید ناعادلانه، غیرعملی و غیرقانونی است. افزایش تعرفه‌ها و موانع تجاری غیرتعرفه‌ای، دخالت در امور سایر کشورها به‌عنوان نشانه‌ای از سیاست انزواگرایی امریکا و واکنش شدید ملی‌گرایانه به ضعف حمایت بین‌المللی از جنگ افغانستان و حمله به عراق در سال ۲۰۰۲ و ۲۰۰۳ به‌عنوان پیامد اصلی این قوانین است. محدودیت‌های تجاری تلافی‌جویانه‌ای که بر صادرات امریکا قرار داده شده‌اند پیامد اصلی التزامات نظارتی منشعب از این قانون است.

به طور خلاصه، ممکن است قوانین جدید بیشتر از آنکه مفید باشند، مضر باشند و می‌بایستی که توجهات جدی بر بخش‌های حذف شده برنامه نظارتی صورت پذیرد، همچنین به گونه‌ای قوانین را کارآمد سازند که تنها آنچه را که به‌وضوح توسط قانون الزامی شده، بیان نمایند. همچنین این تغییرات باید کمترین بار اجرایی را بر دوش دولت و صنعت تحت نظارت وارد نماید.

آیین‌نامه‌های ویژه‌ای که توسط اداره نظارت بر غذا و دارو و به منظور اجرای قانون تروریسم تسلیحات میکروبی، برنامه‌ریزی و ترتیب داده شده‌اند و رؤس مطالب آن ذکر شد همراه با نظارت اقتصادی و مفاهیم تجاری است. اداره نظارت بر غذا و دارو بیان می‌دارد که تغییرات مهمی در قوانین نهایی صورت گرفته است که در آن آمده است. بر اساس نظرات دریافت شده پیشنهاد ثبت شرکت‌های تولید مواد غذایی برای رعایت ملاحظات بیشتر است. قوانین قطعی در تاریخ تجدید نظر نهایی این نسخه (سپتامبر ۲۰۰۴) صادر شدند ولی با این همه، اطلاعات ارائه شده در اینجا، از این تاریخ جاری می‌شوند.

ثبت (بخش ۳۰۵ قانون، قواعد نهایی موقت، کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی بخش ۱،
بخش ۱/۲۲۵، ۵۸۸۹۳-۵۸۹۷۴ FR ۶۸)

چنین گمان می‌رود که ثبت اجباری کارخانجات غذایی به اداره نظارت بر غذا و دارو امکان می‌دهد که با سرعت بیشتری محصولات غذایی که در شیوع یک بیماری ناشی از غذا نقش دارند را شناسایی کند. این عمل به نظر منطقی می‌رسد؛ اما اداره نظارت بر غذا و دارو نیز در این قانون بیان می‌دارد که ثبت کارخانجات، مانع از آلوده‌سازی عمده غذا می‌گردد؛ زیرا «اشخاصی که ممکن است به صورت عمده مواد غذایی را آلوده سازند، از ورود به زنجیره تولید محصولات غذایی بازداشته می‌شوند». حقیقتاً بعید به نظر می‌رسد که این قانون مانعی در برابر گروه یا افرادی باشد که قصد آلوده‌سازی عمده مواد غذایی را دارند». در واقع ثبت، اعتمادی نابجا از امنیت برایمان ایجاد می‌نماید.

بدون در نظر گرفتن ضرورت این شرط، در ۱۲ دسامبر سال ۲۰۰۳ کلیه مراحل تولید و آماده‌سازی غذا اعم از خارجی و داخلی، شامل توزیع کنندگان، کارکنان بسته‌بندی، کارکنان برچسب زنی، صاحبان (از قبیل انبارداران، سیلوداران، مخازن انباشت گندم جهت مصرف داخلی و محموله‌های صادراتی توسط کشتی‌ها، تأسیسات ذخایر سردخانه‌ای، و مخازن ذخیره مایعات و کارخانجات دولتی خارجی) جهت نگهداری مواد غذایی، ملزم می‌شوند که توسط اداره نظارت بر غذا و دارو ثبت گردند. اگر کشتی‌های ماهیگیری به کارهای آماده‌سازی غذاهای دریایی ذکر شده در قانون مرتبط با نقطه کنترل بحرانی تحلیل خطر نپردازند از این قاعده مستثنا می‌شوند، با این وجود، ثبت صورت می‌گیرد. به همین منظور از شرح و بیان سازمان از قوانین غذاهای دریایی نقطه کنترل بحرانی تحلیل خطر و رهنمودهای این قوانین در جهت توسعه فعالیت‌های سازمان در این حوزه استفاده شده است.

به علاوه، کارخانجاتی که به طور مشترک توسط اداره نظارت بر غذا و دارو و وزارت کشاورزی امریکا کنترل و تنظیم شده‌اند نیز باید ثبت گردند.

ثبت حمل و نقل مواد غذایی منوط به آن است که اداره نظارت بر غذا و دارو، تجارت را به عنوان «وسیله تسهیل محرک» بیان نماید. اگر وسایل حمل و نقل تنها غذا را به روش معمول تجاری نگهداری و حمل کنند، تسهیلاتی به شمار نخواهد آمد. با این وجود، کامیون‌داران و دلالاتی که گندم دادوستد می‌کنند، حق مالکیت آن را دارند، آن را در وسایط حمل و نقل نگهداری نمایند تا بتوانند به دیگران بفروشند، محل ذخیره‌سازی، یا آخرین مصرف‌کننده نیز

باید ثبت گردد. ثبت این مکان‌ها برای کامیون‌داران و دلالان به سبب مالکیت گندم است و به خاطر احتمال خطر سلامت مواد غذایی ذخیره شده نیست. از طرفی ثبت حمل گندم منجر به تصحیح بی‌ثباتی و تناقضی در ثبت الزامات و احتیاجات می‌گردد.

کشتی‌های حمل مواد غذایی در سرتاسر آمریکا که وظیفه حمل این مواد به خارج از آمریکا را دارند، ملزم به ثبت نیستند، اگرچه توجهات اولیه به نیازهای آنان صورت می‌گیرد. ممکن است چنین حالتی مسیر کالاهای اروپایی که به مقصد آسیای دور حمل می‌شوند از بنادر سواحل غربی آمریکا همچون سیاتل^۱ و تاکما^۲ به ونکوور^۳ در کانادا را تغییر دهد. این عمل برای بنادر آمریکایی همراه با هزینه چند میلیون دلاری و کاهش درآمد سالیانه است، به‌علاوه عواید و دریافتی بخش حمل‌ونقل راه‌آهن را کاهش می‌دهد. احتمالاً کارگران زیادی در این بخش‌ها کار خود را از دست می‌دهند. زیرا بارگیری محموله‌های مختلط غذا با دیگر موارد باعث بروز تغییراتی می‌شود.

تعدادی از شرکت‌های داخلی که به طور معمول به‌عنوان «مؤسسات غذایی» در نظر گرفته نمی‌شوند نیز مجبور به ثبت هستند. این‌ها شامل زمین‌های کشاورزی کوچک و خدمات غذایی خرده‌فروشی هستند که به کارهای مهم مربوط به مواد غذایی می‌پردازند. یک مؤسسه غذایی در دسته و گروهی قرار می‌گیرد که ثبت آن، بر اساس احتمال به خطر افتادن ایمنی غذا نخواهد بود؛ بلکه بر اساس مالکیت محصول مزرعه‌های کشاورزی (مؤسسات خرده‌فروش) یا چگونگی تهیه و توزیع مواد غذایی (کار و فعالیت رستوران‌ها) است.

مؤسسات غذایی غیرانتفاعی از قبیل انبار محصولات غذایی انجمن‌ها، کلیسا و بنیادهای خیریه و پناهگاه‌ها معاف از ثبت هستند، با این وجود مشخص نیست که چطور این مؤسسات غیرانتفاعی و مؤسسات خوراک و غذای حیوانات باعث به خطر افتادن سلامت و ایمنی مواد غذایی می‌شوند. زیرا این‌ها به طور قابل ملاحظه‌ای متفاوت با رستوران‌های ذی‌نفع یا مؤسسات خرده‌فروشی هستند که در فعالیت‌های یکسانی شرکت دارند که نیاز به ثبت دارد. در حقیقت ممکن است امکانات غیرانتفاعی مربوط به دام‌ها باعث ایجاد احتمال خطر برای امنیت مواد غذایی باشند. معمولاً، این مراکز توسط افرادی اداره می‌شود که نسبت به اشخاصی که در بخش‌های ذی‌نفع هستند از تجربه کمتری در زمینه سلامت و بهداشت مواد غذایی برخوردارند. حال آنکه مؤسسه‌های خیریه و سازمان‌های حمایت از حیوانات که غذای مجانی بین مردم

1. Seattle
2. Tacoma
3. Vancouver

توزیع می‌کنند از ثبت شدن معاف‌اند در صورتی که مؤسسات انتفاعی باید ثبت شود. علی‌رغم اینکه ماهیت فعالیت‌های سازمان‌های خیریه (از قبیل نگهداری حیوانات «در قفس») آن‌ها را به اهداف مناسبی برای تروریست‌ها تبدیل می‌کند.

التزام ثبت هزینه‌های زیادی را تحمیل می‌نماید و به طرز نامطلوبی بر تجارت و به‌ویژه در فروشگاه‌ها و بخش‌های تخصصی غذا تأثیر می‌گذارد. به خصوص در مورد مواد غذایی که در مقدار و حجم کم توسط تولیدکنندگان جزء و خرده‌پا تولید می‌شوند. این گونه شرکت‌ها اعم از داخلی یا خارجی، کاردانی و تدبیر لازم را جهت رعایت و پیروی از شرایط ثبت نخواهند داشت و چندان قادر به فروش محصولات خود در بازارهای امریکا نخواهند بود.

همچنین در مقایسه با رقبای خارجی، ثبت سبب عدم توازن در تجارت امریکا می‌شود. برای مثال تمامی دادوستدهای موجود در این فعالیت‌ها که در بالا ذکر شد، باید ثبت شوند. با این وجود، اگر غذا تنها جهت مصرف و بدون فرآوری یا بسته‌بندی مجدد از کارخانه‌ای به امریکا صادر شود، باید این کارخانه خارجی ثبت گردد. این قانون بدان معنی است که تنها آخرین نگه‌دارنده کالا ملزم به پیروی از آن است. با وجود این تضاد، پیروی تولیدکنندگان و کارخانه‌داران خارجی توأم با هزینه‌های مالی عمده‌ای برای آنان می‌باشد و منجر به از دست دادن تنوع و دسترسی به غذا در بازارهای امریکا می‌شود.

اداره نظارت بر غذا و دارو تخمین می‌زند که تقریباً ۲۷۰ هزار شرکت امریکایی (که پس از تصویب قانون نهایی به ۲۱۶۲۷۱ شرکت، کاهش یافت) و ۲۸۰ هزار کارخانه خارجی محصولات غذایی (که پس از تصویب به ۲۰۵۴۰۵ کاهش یافت) ثبت خواهند شد. احتمالاً تعداد کارخانجات کوچک داخلی و خارجی اندک خواهد بود. تحلیل‌گران اقتصادی تجارت بی‌واسطه و فعالیت‌های چند منظوره از قبیل عملیات‌ها و پروژه‌های کشاورزی را بی‌اهمیت به شمار می‌آورند، این بدان معنی است که تعداد کسب‌وکارهای متأثر و پرتکلف را می‌توان بالغ بر ۵۴۰ هزار تخمین زد. در مواقع اضطراری، سازمان می‌تواند یک کارخانه خارجی را به ثبت برساند. این موضوع که این افراد چه کسانی باید باشند، التزامات، شرایط، صلاحیت و مسئولیت یک مؤسسه امریکایی چیست و آیا مقامات دولتی خارجی می‌توانند این عمل را انجام دهند، چندان روشن نیست. بی‌هیچ اعتنایی، نیاز به وجود یک مؤسسه ثبت امریکایی منجر به وجود آمدن هزینه‌های اضافی و موانع غیرمنتظره برای واردکنندگان می‌گردد. نیاز به ثبت اطلاعات به زبان انگلیسی و دسترسی نامطمئن اینترنتی به سایت‌های دولتی موانع بیشتری را به وجود می‌آورند.

برآورد اداره نظارت بر غذا و دارو از هزینه ثبت شرکت‌های تجاری بالغ بر ۱۹ میلیون دلار است. تخمین هزینه ثبت شرکت‌های تجاری خارجی بیش از ۴۲۳ میلیون دلار است، که همراه با هزینه‌های سالانه ۲۲۷ میلیون دلار خواهد بود. به هر حال، هزینه‌های واقعی پیروی از این قوانین، به‌ویژه به هنگام در نظر گرفتن تأثیرات متعدد آن، یقیناً زیادتر است. قاعده عملی موجود در جامعه آمریکا این است که حداقل هزینه هر صفحه از اسناد و مدارک ۵ دلار است و علاوه بر آن ۲ دلار و ۵۰ سنت نیز هزینه هر امضا خواهد بود. گرچه دستیابی به سایت الکترونیکی ثبت اداره نظارت بر غذا و دارو بدون هزینه است، التزامات و احتیاجات پیروی اولیه، همچنین هزینه‌های حفظ و به‌روز کردن اطلاعات مربوط به ثبت که قانون آن را لازم و ضروری به شمار آورده است، چنین نمایان می‌کند که این قانون، اگرچه در ظاهر ساده به نظر می‌رسد، اما هزینه‌های زیادی بر مشاغل تحمیل می‌نماید. به روزرسانی اطلاعات ضروری ثبت می‌بایست طی دوره ۴-۶ روزه صورت بگیرد، این بدان معنی است که ثبت کارخانه یک رویداد از پیش تعیین شده نیست. اتفاقات ریز و درشت (مانند فرمت رایانه‌ای) در برنامه‌های متداول ثبت می‌تواند تا اندازه‌ای ثبت را تبدیل به تجربه‌ای دردناک نماید. به‌ویژه برای مأمورین ثبت که سواد انگلیسی محدودی دارند هر چند که مسئول تجارت داخلی یا خارجی باشند.

در این قانون، اداره نظارت بر غذا و دارو اهمیت هزینه‌های ثبت را مجموعاً، کنترل شده و ناچیز می‌شمارد. اولاً، سازمان فرض می‌کند که حداقل ۹۰ درصد کارخانجات دارای رایانه، نرم‌افزار و دستیابی مناسب به اینترنت هستند. بنابراین، هزینه‌های سرمایه‌ای در نظر گرفته نشده است. ثانیاً اداره نظارت بر غذا و دارو تخمین می‌زند که در ابتدا شرکت‌های داخلی که کارمندانی باسواد و مسلط به زبان انگلیسی دارند سه ساعت صرف اجرای الزامات ثبت و یک ساعت را صرف جمع‌آوری اطلاعات و ثبت معتبر قانونی خواهند نمود. سایر هزینه‌ها از جمله تأیید ثبت عرضه‌کننده‌ها، کاهش ارزش محصول به دلیل تأخیر و از دست دادن زمان مصرف محصول در بازار، در برآورد هزینه‌ها توسط سازمان در نظر گرفته نشده است.

به‌علاوه، هزینه‌های مربوط به اجاره و نگهداری یک مؤسسه امریکایی (در قوانین پیشنهادی ۱۰۰ هزار دلار تخمین زده می‌شود) کمتر از حد برآورد می‌باشد. در اثناء قانون نهایی هزینه‌های یک نمایندگی به ۷۰ هزار دلار کاهش می‌یابد، که این عمل بدون هیچ‌گونه توجیهی صورت می‌گیرد. ما مشاهده نمودیم که هزینه‌های وارده به نمایندگی‌ها طی مراحل ثبت یک دادوستد، بالغ بر ۵۰۰ دلار خواهد بود. هزینه‌های اضافی خدمات نمایندگی‌ها، برای مثال حفظ یک

شرکت قانونی، از ۱۵۰ دلار برای هر ساعت شروع می‌شود و به تدریج افزایش می‌یابد. در سال اول پیروی از شروط نمایندگی‌ها در دادوستدهای خارجی توسط سازمان از ۲۲۰/۵ میلیون دلار به ۳۶۴/۶ میلیون دلار برآورد می‌شود و در سال‌های بعدی از ۱۴۴/۶ میلیون دلار به ۲۶۷/۴ میلیون دلار تخمین زده می‌شود. به دلیل عدم اطمینان به هزینه‌های برآورد شده، سازمان به دنبال دریافت نظرات و پیشنهاد در این موارد است: هزینه پیروی شرکت‌های کوچک امریکایی، هزینه (و با در نظر گرفتن فرضیات) نگهداری یک نمایندگی امریکایی، تعداد شرکت‌های خارجی که نمایندگی‌های امریکایی را اجاره می‌کنند، تعداد صادرکنندگانی که به دلیل الزامات ثبت از صادرات به امریکا دست کشیده‌اند که این عمل بر تجارت امریکا و توزیع هزینه‌ها بین ثبت‌های عرضه شده و دیگر خدمات ارائه شده توسط نمایندگی امریکایی تأثیرگذار است. متأسفانه، سازمان در پی اطلاعات مربوط به تأثیر اقتصادی بر تجارت داخلی و زیان حاصله بر مشاغل و شرکت‌های تجاری کوچک امریکا که وابسته به هزینه‌های افزوده این بخش از الزامات ثبتی هستند، نمی‌باشد.

هر کارخانه مواد غذایی قبل از آنکه بتواند محصولات خود را در امریکا به فروش برساند، دارای یک شماره ثبت است. اگر مواد غذایی متعلق به یک کارخانه ثبت شده نباشند، به طور غیرقانونی در امریکا به فروش می‌رسند. ثبت بدان معنی است که اگر یک شرکت تجاری اجازه بازرسی ندهد، اداره نظارت بر غذا و دارو می‌تواند ثبت آن شرکت را معلق یا فسخ نماید. از نظر اداره نظارت بر غذا و دارو تعلیق یک ثبت به منظور جلوگیری از بروز خطرات مهم ناشی از پیامدهای مضر بهداشتی و سلامت است. این قانون چنان اداره نظارت بر غذا و دارو را مقتدر می‌سازد که می‌تواند مستقیماً مواد غذایی را تحریم نماید، شرکتی را تعطیل کند و الزامات متداول و احکام دادگاه یا ایالتی را نقض کند.

محصولات وارداتی مشمول این قانون نمی‌شوند و در مدخل بندر و در یک جای امن به هزینه مالک، گیرنده، صادرکننده و خریدار، اضافه خواهد شد. می‌توان کلیه اتهامات مدنی و خلاف قانون را به شرکت‌هایی وارد نمود که موفق به ثبت نگشته‌اند که منجر به «محرومیت سهل‌انگارانه» می‌شود. قانون جدید دیگری شرکت یا افراد خاص را به کلی از صادر نمودن غذا به امریکا منع می‌نماید.

توانایی «فسخ» یک ثبت، فرصت‌های بی‌شماری را برای شکست سازمان فراهم می‌آورد. ممکن است که درک و بصیرت کارمندان اداره منجر به اتخاذ تصمیماتی گردد که طی آن اعلام

می‌دارد شرکت‌های اغذیه‌سازی مهم، روش‌های بسته‌بندی مواد غذایی، و قوانین برجسب زدن «نادرست» هستند، که در نتیجه با توسل به اطلاعات ناچیز و موثق در حمایت از این بیانات، بدین وسیله از فروش این محصولات جلوگیری می‌کنند. محصولات شرکت‌های غذاسازی آسیایی، اروپای شرقی و امریکا، مانند ماهی دودی خشک، غذاهای دریایی کنسرو شده آماده برای خوردن که در قوطی‌ها یا جعبه‌های پلاستیکی بسته‌بندی شده‌اند، غذاهای فراوری شده با «دود بدون طعم» و تولیدات شیلات که به صورت بسته‌بندی شده در سردخانه نگهداری می‌گردند همگی هدف بازرسی‌های قانونی بوده‌اند، اگرچه این غذاها باعث وقوع حوادثی از قبیل بیماری‌های ناشی از غذا نبوده‌اند و بعداً با روش‌های تحلیلی تأیید شده، ثابت گردیده که از الزامات نظارتی ایمنی مواد غذایی تبعیت کرده است.

به دنبال اجرای وسیع و گسترده قوانین جدید ممکن است فعالان مواد غذایی از دولت درخواست کنند که طبق این قانون از مواد غذایی که برخی از فعالان آنان را ناسالم در نظر می‌گیرند، ممانعت به عمل آورند، برای مثال، محصولاتی از قبیل گوشت، اسیدهای چرب یا دیگر مواد غذایی که به‌عنوان غذاهای پرخطر تلقی می‌شوند و از نظر فعالان ایجاد «خطرات مهمی در نتیجه نامطلوب بودن بهداشت» می‌نماید. به همین ترتیب ثبت، باعث جلوگیری از واردات یا فروش مواد غذایی مورد نظر از قبیل ترکیبات شیمیایی خطرناک، مدت‌دار مانند آنتی بیوتیک، آلا^۱، دی بنزوپیرن^۲، یا اکریل آمید^۳ می‌گردد. فعالان حقوق حیوانات و فعالان دولتی مبادرت به گسترش محدوده «خطر معنی‌دار بهداشت» به صید ماهیان بزرگ آب‌های آزاد کردند و به آن جنبه سیاسی دادند. این خطرات عبارت‌اند از شمشیر ماهی (مانند جیوه) ماهی آزاد (مانند انگل‌ها، رنگ دانه‌های افزوده شده به غذا، یا آلاینده‌های زیستی^۴، و ماهی تن (مثل هیستامین)). به همین ترتیب دیگر محصولات غذایی تحت تأثیر قرار می‌گیرند که این امر منوط به جریانات سیاسی موجود می‌باشد.

اطلاعات و مفروضات ثبت باید به زبان انگلیسی باشد و دربردارنده نام، نشانی و مکاتبات میان کارخانه و شرکت اصلی، نحوه تماس ضروری، تمامی نام‌های تجاری به کار رفته در کارخانه، و محصولات تولیدی باشد. یک کارخانه تنها ۶۰ روز مهلت دارد تا هر گونه تغییر در

1. Alar
2. benzo(a)pyrene
3. acrylamide
4. Polychlorinated biphenyls (PCBS)

اطلاعات ثبت شده، مانند تغییر در گونه‌ها و دسته‌های تولیدی را اعلام کند. انجام ندادن چنین تغییراتی باعث عدم پیروی یک شرکت از قوانین می‌گردد. انعطاف‌ناپذیری و جزئیات التزامات باعث افزایش هزینه و عدم پیروی غیرعمدی می‌گردد.

بر اساس برآورد اداره نظارت بر غذا و دارو، بزرگ‌ترین ضرر پنهان اقتصادی التزامات ثبت، حذف واردکنندگان کوچک است که در حدود ۱۶ درصد از کل واردکنندگان را شامل می‌شوند و هر ساله تنها ۱۰ فقره کالا یا کمتر وارد می‌نمایند. همچنین التزامات ثبت سبب از دست دادن بازارهای کوچک خواهد شد و کسب و کارهای کوچک و ناچیز نیز تابع بازارهای امریکا می‌گردند. ضرر این عمل متوجه مصرف‌کنندگان امریکایی خواهد بود که اکثراً نگران از دست دادن محصولات بی‌نظیر و منحصر به فرد و محلی هستند. فعالیت‌های قانونی دولت نسبت به صادرکنندگان آسیب‌دیده معطوف به تولیدکنندگان محصولات غذایی امریکایی می‌شود.

بی‌تردید افزایش هزینه‌های قانونی باعث بیرون رفتن تولیدکنندگان خرده‌پای امریکایی از صنعت می‌گردد. تاجر خرده‌پای مواد غذایی با احساس قربانی شدن به وسیله قانون و تغییر استعدادها و توانایی‌های تجارت، به راحتی معیارهای تدافعی را که تنها به جهت اجتناب از لغزش قانون تعبیه شده‌اند می‌پذیرند، چرا که شاخص‌هایی وجود دارند، که آنان را در آن موقعیت قرار داده است. آیا این همان شرایطی است که ما برای اکثر بخش‌های موفق تجارت‌های کوچک این کشور خواستاریم؟ به ویژه در جوامع روستایی که کارهای کوچکی از قبیل آماده‌سازی مواد غذایی انجام می‌دهند و به دلیل اقتصاد محلی در وضعیت بحرانی قرار می‌گیرند.

حفظ و نگهداری از مدارک ثبت شده و صورت‌جلسات (بخش ۳۰۶ قانون: شروط

پیشنهادی، کد ۲۱ قوانین پیشنهادی دولت مرکزی (بخش ۱)

الزامات اخیر ثبت و بایگانی به منظور بهبود قابلیت نشانه‌گذاری مواد غذایی است و باعث می‌گردد که سازمان قادر به اتخاذ واکنشی مؤثر و کارآمد در برابر تهدیدات ناشی از تروریسم سلاح‌های میکروبی و دیگر بحران‌های مربوط به مواد غذایی باشد. در حال حاضر زمان معمول پاسخ‌دهی به ثبت درخواستی بین ۲ تا ۳ روز است که هدف سازمان بالا بردن سرعت این فرایند است. مقصود از اجرای دقیق این قوانین، میسر ساختن استفاده از قواعد موجود ثبت است. با این وجود، اکثر قواعد موجود ثبت منطبق بر الزامات قانونی نبوده و باید تغییر یابند و اطلاعات آن به‌روز گردد و یا نشانه‌گذاری محصولات را در مسیر اصلی امکان‌پذیر سازد.

تعداد بی‌شماری از افراد معتبر که به طور طبیعی در دام فرایند مواد غذایی گرفتار نشده‌اند، مجبور به پیروی از الزامات جدید ثبتی هستند. واردکنندگان و شرکت‌هایی که مواد غذایی را مجدداً برچسب‌گذاری و بسته‌بندی می‌نمایند، خرده‌فروش‌ها، رستوران‌هایی که فعالیت جزئی و ناچیزی دارند، فعالیت‌های چند منظوره (همانند ۳۰ هزار مزرعه‌ای که مواد غذایی را جهت خرده‌فروشی در مزارع بسته‌بندی می‌کنند)، و تولیدکنندگان مواد غذایی که باید تابع اقتدار و قدرت اداره نظارت بر غذا و دارو و وزارت کشاورزی ایالات متحده باشند. هر کارخانه خارجی که به ثبت می‌رسد نیز باید از الزامات ثبت پیروی نماید. اداره نظارت بر غذا و دارو برآورد می‌نماید که تقریباً ۸۴۱ هزار کارخانه‌ای که توسط ۶۴۶ هزار شرکت اداره می‌گردند تحت پوشش این قانون قرار گیرند. همچنین تخمین زده می‌شود که فعالیت ۲۲۵ هزار شرکت خارجی نیز تحت تأثیر قرار بگیرد. متأسفانه، پیروی از چنین قوانینی هزینه‌های سنگین اقتصادی بر صنعت و به‌ویژه شرکت‌های کوچک وارد می‌کند، و تا زمانی که افزایش دقیق و مشخص ایمنی تمامی مواد غذایی ناشی از الزامات اخیر محقق شود، این هزینه‌ها ادامه می‌یابند.

طبق قوانین ثبت، اداره نظارت بر غذا و دارو نیاز به مشاغلی دارد که قادر به مشخص کردن فوری منابع اصلی و ضرورت وصول‌کننده بعدی در زنجیره توزیع و مشخص نمودن توزیع باشند و بتوانند محل دقیق و واقعی غذا را مشخص نمایند. در ثبت نیاز به ذکر نام کارخانه و فرد مسئول، آدرس، تلفن، دیگر مکاتبات درباره فوریت منابع نخستین، نوع و کیفیت مواد غذایی، تاریخ وصول، نام، آدرس، و تلفن شرکت حمل‌ونقل، مکاتبه با وصول‌کننده بعدی شرکت حمل‌ونقل، مشخص کردن هویت، کد مواد غذایی، کیفیت، و تعیین طریقه حمل مواد غذایی از زمانی که دریافت می‌شود تا هنگامی که تحویل می‌گردد، است. شرکت‌های حمل‌ونقل می‌بایست با ذکر طرق حمل‌ونقل، افراد مسئول مراحل ترابری، فرستنده‌ای که محموله مواد غذایی از وی دریافت شده، و گیرنده‌ای که این مواد را تحویل می‌گیرد، در هر محموله را ثبت و نگهداری کنند. بخش‌های جدید نشانه‌گذاری همانند برچسب‌های شناسایی از طریق امواج رادیویی^۱ به در دسترس بودن اطلاعات مورد نیاز کمک خواهد کرد؛ با این وجود، این سامانه‌ها چندان قابل دسترس نیستند و هنوز به نسبت گران می‌باشند. به علاوه، تحقیق اولیه آن نیاز به مخارج هنگفتی دارد.

الزامات اخیر نگهداری مواد غذایی بی‌ثمر است، شرکت‌ها دائماً نیاز به قوانین نشانه‌گذاری

1. Radio Frequency Identification tags (RFIDS)

مواد غذایی دارند که طبق کد ۲۱ قوانین پیشنهادی دولت مرکزی بخش ۷، این قوانین بخشی از الزامات دولت مرکزی جهت طرح بازپس‌گیری مواد غذایی می‌باشد. تولیدکنندگان مواد غذایی در نحوه تجارت، مشخص نمودن فهرست موجودی و عرضه محصولات، ثبت مشابهی دارند. به علاوه، تولیدکنندگان و فروشندگان مواد غذایی بنا به تعهدی که دارند برای چنین ثبت‌هایی اهمیت قائل می‌شوند. تولیدکنندگان مواد غذایی، توزیع‌کنندگان، و فروشندگان به شدت تحت قوانین سخت‌ایالتی، قوانین تعهدی، و نقض شروط ضمانت‌نامه کد‌گذاری تجاری یکسان برای خسارات وارد آمده بر مواد غذایی که آنان به فروش می‌رسانند، قرار می‌گیرند و باید آنان با داشتن برنامه‌های مناسب نشانه‌گذاری، ایمنی مواد غذایی را تضمین نمایند.

طبق قوانین جدید، می‌بایستی مدارک ثبت محصولات فاسدشدنی به مدت یک سال و دیگر مواد غذایی به مدت دو سال نگهداری شوند. همچنین به منظور نشانه‌گذاری مواد غذایی توسط تولیدکنندگان الزاماتی وجود دارد که در اینجا و طبق قوانین اولیه بر واردکنندگان اعمال می‌شود. اگر درخواست اداره نظارت بر غذا و دارو بین ساعت ۸ صبح و ۶ بعد از ظهر به وقت محلی روز دوشنبه تا جمعه و به‌جز تعطیلات صورت بگیرد، می‌بایستی که ثبت در عرض ۴ ساعت حاضر شود و در مواقع دیگر ظرف ۸ ساعت. جزئیات مربوط به چگونگی امکان‌پذیری پیروی از این الزامات توسط پردازنده‌های خارجی، مختصر و ناقص است. همچنین قوانین مربوط به ثبت در بیان این مطلب است که چگونه محصولات تولید شده در یک کشور خارجی که حاصل اجزاء تولید شده در کشورهای دیگر هستند کنترل می‌شوند، اگرچه تمامی این فعالیت‌ها زیر نظر حوزه قضایی امریکا صورت می‌گیرد. آیا این قوانین با تحمیل قانون امریکا به شرکت‌های دیگر کشورها و اجبار آنان در ثبت محصولات بنا بر درخواست سازمان و توجه به محصولات غذایی و مواد تشکیل‌دهنده آن، با این فرض که آن کشور تمایل به صادر کردن بخشی از آن محصول به امریکا را دارد به حق حاکمیت و تمامیت ارضی دیگر کشورها تجاوز نمی‌کنند؟ به طور خلاصه، دلیل الزامات ثبت، و قوانین و تعهدات قراردادهای بین‌المللی در چیست؟

با توجه به این «باور منطقی» سازمان هر غذای فاسد شده یا هر غذایی که تهدیدی جدی بر روی سلامتی یا مرگ انسان و حیوان دارد باید ثبت شود. طبق این قانون، هر کشوری که تولید، آماده‌سازی، بسته‌بندی، توزیع، دریافت، نگهداری، حمل‌ونقل و واردات مواد غذایی را انجام می‌دهد، باید دستیابی به ثبت مواد غذایی را امکان‌پذیر نماید. قصور در ثبت و ضبط محصولات در حکم نقض قوانین می‌باشد و منجر به مجازات مدنی و کیفری می‌گردد.

این قوانین باعث بالا رفتن هزینه در بخش خصوصی می‌گردد و انباشت مقادیر زیاد کالا (مانند شیرین‌کننده ذرت، آرد و روغن) را محدود یا ممنوع می‌نماید.

ثبت رایج (مانند صورت حساب بارگیری، حواله خرید، یا فاکتور) می‌تواند در قسمتی مورد استفاده قرار گیرد که الزامات و تغییرات مورد نیاز را برآورده سازد، بنابراین هزینه‌های جدیدی را تحمیل خواهد کرد. اداره نظارت بر غذا و دارو اظهار می‌دارد منحنی یادگیری مثبت و بخش‌های تشکیل‌دهنده ثبت آن، با یکدیگر تطابق دارند و باعث کاهش هزینه‌های اجرایی می‌گردند؛ اما هزینه‌های اولیه اجرا و هزینه‌های جاری پذیرش و اطاعت از این قوانین بالاست. اداره نظارت بر غذا و دارو برآورد نموده است که هزینه‌های یادگیری (بیان چگونگی تطابق قوانین با شرکت‌ها) به تنهایی به ۵/۵ میلیون ساعت یا ۷۲ میلیون دلار برای شرکت‌های داخلی و ۲۰۱ میلیون دلار برای شرکت‌های خارجی خواهد رسید. علاوه بر این، هزینه‌های برآورد شده جهت طراحی مجدد ثبت که در حدود ۴ هزار دلار تا ۱۲ هزار دلار برای هر شرکت است و زمان تخمین زده شده برای اجرای آن در تمامی بخش‌های صنعتی، بیشتر از ۱۱ میلیون ساعت است. در حالی که تمامی هزینه‌های برآورد شده برای هر ساعت توسط اداره نظارت بر غذا و دارو تقریباً ۲۵ دلار برای کارمندان اداری و ۵۷ دلار برای مدیریت است (که منطقی به نظر می‌رسد)، اما زمان اجرای آن مناسب نیست. از هنگام اعلام قوانین جدید تا اجرایی شدن آن، فاصله معنی‌داری بین کارمندان اداره، و نیازهای زمانی مدیریتی در هر مرحله وجود دارد.

احتمال دارد تعدادی از شرکت‌های مورد بحث باعث بروز خسارت و هرج‌ومرج در اجرای اولیه این قوانین شوند. برای مثال، زنجیره شش مرحله‌ای عرضه، حداقل سه دسته مجزای ثبت را به وجود می‌آورد. پیچیده‌ترین زنجیره عرضه، برای مثال:

۱. کشاورز؛
۲. شرکت ترابری؛
۳. مخازن بزرگ (مانند سیلوی گندم)؛
۴. شرکت‌های حمل و نقل؛
۵. فراوری‌کننده؛
۶. شرکت ترابری؛
۷. انبار؛

۸. شرکت حمل و نقل؛

۹. خرده‌فروش.

که باعث به وجود آمدن چهار نوع صورت حساب بارگیری و چهار نوع فاکتور فروش می‌گردند. سازمان پیش‌بینی می‌کند که رعایت الزامات ثبت، نیاز به اختصاص ۱۵ تا ۳۰ دقیقه زمان در هفته برای کارخانه را سبب می‌شود. این زمان بر اساس پیش‌بینی‌های سازمان و با توجه به پیروی از نقطه کنترل بحرانی تحلیل خطر (که کاملاً نادرست است) و بر اساس ارزیابی‌ها و بررسی‌های نقل و انتقال سفارش خرید یک خرده‌فروش مهم است. همچنین سازمان پیش‌بینی می‌کند که ثبت هزینه‌های نقل و انتقال و نگهداری مواد، حداقل است. شاید «حداقل» از نظر سازمان دولت مرکزی کمی بزرگ‌تر از آنچه که یک تولیدکننده کوچک بیان می‌دارد، باشد. متأسفانه، چنین برآوردهایی برای فراوری کنندگان غذا یا شرکت‌هایی که روزانه چندین سفارش را با کشتی حمل می‌کنند چندان منطقی به نظر نرسد، به ویژه وقتی که کثرت کسب و کارهای کوچک را در صنعت غذایی امریکا در نظر می‌گیریم.

سازمان با اعتبار و اعتماد خود، برخی از این مسائل را با تلاش‌های وسیع خود تشخیص داد، در نتیجه، شرکت‌ها نیازی به ربط منابع خاص مواد خام با محصولات تولید شده را نخواهند داشت. با این وجود، هدف از این قانون آن است که به ما نشان دهد که سالانه هزینه برآورد شده به بیش از ۸۷ میلیارد دلار می‌رسد. اداره نظارت بر غذا و دارو می‌افزاید که هزینه‌های اضافی جهت بایگانی ثبت‌های تفکیک شده، سالیانه بیش از ۷۳ میلیون دلار است که زمان اختصاص به آن بیشتر از ۹ میلیون ساعت در سال است.

به علاوه، هزینه‌های دستیابی به ثبت بر اساس درخواست و هزینه‌های مربوط به تغییرات در کارهای تجاری که منجر به پاسخ‌دهی سریع به یک درخواست می‌شود غیرواقعی هستند، مگر برای شرکتی که نیروی کار شبانه‌روزی دارد و مجهز به یک سامانه داده‌پردازی اختصاصی است. پیروی از آیین‌نامه‌های اصلاحی ثبت بدون در نظر گرفتن آنکه سازمان هرگز درخواست ثبت نکند منجر به هزینه‌های تحمیلی می‌گردد. پیش‌بینی می‌شود که در تجارت، هر نفر شش ساعت صرف بسط و توسعه برنامه دستیابی می‌نماید که یک هزینه ثابت است و بر اساس تجربه فرد نسبت به قوانین قوی نقطه کنترل بحرانی تحلیل خطر است (فرض کنید که زمان لازم جهت بسط برنامه دستیابی ۱/۱۰ باشد، همانند زمانی که صرف برنامه نقطه کنترل بحرانی تحلیل خطر گردید) که معادل ۳۰۰ دلار به ۲۶۰۰ دلار برای هر شرکت است. پیش‌بینی سازمان در این باب که

نگهداری این اسناد سالانه هزینه‌ای در حدود ۱۰۰ دلار تا ۹۰۰ دلار دارد، دور از واقعیت است. تجربه حاصل از هزینه‌های تخمینی اداره نظارت بر غذا و دارو در مورد زمان و پول جهت اطلاعات نقطه کنترل بحرانی تحلیل خطر از قوانین غذاهای دریایی (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، بخش‌های ۱۲۳ و ۱۲۴) نشان می‌دهد که از میزان این هزینه‌ها کاسته می‌شود و ما پیش‌بینی می‌کنیم که تخمین هزینه اداره نظارت بر غذا و دارو جهت پیروی از این قوانین کمتر از حد برآورد می‌شوند.

همچنین اداره برآورد می‌کند که هزینه‌های پاسخ‌دهی که در عرض ۴ تا ۸ ساعت صورت می‌گیرد و پاسخ‌دهی که در مدت ۲۴ ساعت صورت می‌پذیرد شامل هزینه‌های مربوط از پیش طراحی شده پاسخ است، که با نادیده گرفتن احتیاجات بیشتر پرسنل در پاسخ‌دهی سریع به یک بحران ضرورت دارد. گرچه بدون در نظر گرفتن این عامل، هزینه وارده به صنعت برای پاسخ‌گویی سریع‌تر توسط اداره نظارت بر غذا و دارو در حدود ۷۱۵ میلیون دلار برآورد می‌شود، در آینده هزینه‌های سالانه (۳ سال و بیشتر) ثبت بیشتر از ۲۱۰ میلیون دلار تخمین زده می‌شود.

در حالی که اداره نظارت بر غذا و دارو برآورد می‌کند که تقریباً ۲۰۷ هزار کارخانه امریکایی و ۲۸۰ هزار کارخانه خارجی تولید مواد غذایی مجبور به برآوردن الزامات ثبت خواهند بود، مجدداً چنین فرض می‌شود که ۱۰۳۰۰ هزار کارخانه و ۹۶۰ هزار شرکت، تحت تأثیر الزامات ثبت قرار می‌گیرند. این رقم شامل کارخانجات داخلی که عمل تولید، فراوری، حمل‌ونقل، توزیع، بسته‌بندی، وصول، نگهداری، یا واردات غذا و بسته‌بندی مواد غذایی را انجام می‌دهند و کارخانه‌های خارجی که اجرای هر کدام از این کارها را بر روی غذا یا بسته‌بندی غذا جهت مصرف در امریکا برعهده دارند، می‌شود.

به دلیل الزامات جدید ثبت، اداره پیش‌بینی می‌کند که حداقل ۱۶ درصد از شرکت‌های خارجی به دلیل وجود فشار این قوانین از تجارت دست بردارند (اما اداره نظارت بر غذا و دارو تعداد شرکت‌های خارجی را که به سبب همین قوانین از تجارت بیرون رانده می‌شوند برآورد نمی‌نماید). فقدان این مشاغل تنها منجر به از دست دادن محصولات در بازارها نمی‌گردد، بلکه هزینه کالاهای فروخته شده در خارج از مرزها را نیز افزایش می‌دهد.

اداره می‌افزاید که این قوانین، گرچه پرهزینه هستند، اما اساساً بر قدرت تولید ملی، رشد مشاغل، یا اشتغال کامل تأثیری ندارند. به‌علاوه «هزینه‌های کامل نسبی اندکی با اقتصاد خواهد

داشت و به واسطه سودها جبران خواهد شد». فوایدی از قبیل «بهبود توانایی پاسخ‌گویی و مهار پیامدهای ناشی از نامساعد بودن بهداشت و سلامت که سبب کمتر بیمار شدن کارمندان می‌گردد و کاهش هزینه‌های تطبیقی شرکت‌ها که در غیر این صورت نیاز به استخدام کارگران جایگزین می‌باشد». شاید این فواید برای مشاغلی محقق شود که با وجود این قوانین هنوز پابرجا مانده‌اند. حقیقتاً ارزیابی داده‌های گردآوری شده نهفته در پیش‌فرض‌های اقتصادی جالب است، فرضیاتی که سازمان از آن‌ها در جهت هدایت تحلیل‌های هزینه-منفعت، توسعه و گسترش دامنه تحلیل‌های متفاوت درباره آنچه که واقعاً به هنگام اجرای این قوانین روی می‌دهد، استفاده می‌نماید.

پیش‌اخطار برای مواد غذایی وارداتی (۳۰۷ قانون، ضمیمه کد ۲۱ قوانین دولت

مرکزی بخش ۱، قوانین نهایی موقت ۵۸۹۷۵-۵۹۰۰۷ FR ۶۸)

هدف از گزارش اولیه، فراهم ساختن بازرسی مواد غذایی است که به منظور محافظت از مصرف‌کنندگان آمریکایی از خطر آلودگی عمدی در مواد غذایی وارداتی و یا سایر موارد صورت می‌گیرد. این قانون از آن جهت طرح شده است تا بتواند «اداره نظارت بر غذا و دارو را در شناسایی وقایع ناگوار و آلودگی عمدی مواد غذایی و همچنین جلوگیری از آلاینده‌های این مواد توانمند سازد» و اداره اطمینان حاصل کند که «محصولات به طریق اطمینان‌بخش و بهداشتی تولید شده‌اند و شامل مواد آلاینده، مواد افزودنی غیرقانونی و پس‌مانده نیستند و به طرز صحیحی برچسب گذاری شده‌اند» (۶۸ FR ۵۸۹۷۶). در صورت دریافت «شواهد موثق» که نشان می‌دهد کالای وارداتی «تهدیدی جدی برای سلامت انسان یا دام است» اداره نظارت بر غذا و دارو می‌تواند طبق این قانون عمل کند. اطلاعات حاصل از گزارش اولیه، اداره نظارت بر غذا و دارو، سامانه عملیاتی و اجرایی برای حمایت از واردات^۱ را با استفاده از معیارهای بهداشت و ایمنی مواد غذایی، تحت‌الشعاع قرار می‌دهد.

طبق بخش ۳۱۰ این قانون، اگر مواد غذایی وارداتی خطر جدی برای بهداشت و سلامت به بار آورند، اداره نظارت بر غذا و دارو ملزم به بررسی کشورهای می‌گردد که از آنان مواد غذایی وارد آمریکا می‌گردد.

هنگامی که در گزارش اولیه مشخص گردد که مواد غذایی وارداتی، نامناسب (کد ۲۱ قوانین

1. Operational and Administrative System for Import Support (OASIS)

دولت مرکزی (i) (۱) (a) ۱/۲۸۳، یا نادرست (k) ۲۱ قوانین دولت مرکزی (ii) (۱) (a) ۱/۲۸۳ هستند، از دیگر محصولات تفکیک و انبار می گردند، و احتمالاً طبق تعهدات قانون به بندری که از آن وارد شده‌اند حمل می گردند (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (i) (۲) (a) ۱/۲۸۳، و خارج از موقع معمول دوباره صادر می شوند (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (۵،۶) (a) ۱/۲۸۳) و یا با هزینه مالکین، شرکت‌های باربری دریایی، و یا گیرنده واردکننده منهدم می شوند (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، ۱/۲۸۳). احتمالاً شرکت‌های حمل و نقل از عدم پذیرش کالا مطلع خواهند شد (۵۹۰۱۷ FR ۶۸). می توان بر اساس شرایط خاص، گزارش اولیه را تصحیح کرد و دوباره ارائه داد. حتی برخی از مواد غذایی که توسط افراد و یا در چمدان‌های آنان حمل می شوند نیز مشمول گزارش می شوند (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (b) ۱/۲۸۳)، که شامل کنترل کیفیت، بازاریابی و آزمایش نمونه‌ها می شود.

ممکن است به نظر غیرعادی برسد، که محموله‌های غیرتجاری مواد غذایی که از طریق پست بین‌الملل فرستاده می شوند نیز تحت پوشش این قانون قرار دارند (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (e) ۱/۲۸۳، (k) ۱/۲۸۵) مگر اینکه در حکم کادو باشند و فرستنده آن را در خانه خود تولید کرده باشد. می بایستی قبل از آنکه مواد غذایی پست شوند، گزارشی از طریق رابط سامانه بررسی‌های اولیه اداره نظارت بر غذا و دارو فرستاده شود (رابط مستقیم PN، متعلق به شرکت اداره نظارت بر غذا و دارو) (۵۹۰۲۴ FR ۶۸)، و اگر اطلاعات مربوط به ثبت منظور نشود (۱/۲۸۵)، کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی) ممکن است که آن هدیه به فرستنده برگردانده شود، اما به احتمال زیاد حتی اگر مواد غذایی فرستاده شده در کارخانه به ثبت رسیده توسط اداره نظارت بر غذا و دارو نیز تولید شده باشند باز هم منهدم خواهند شد (۵۹۰۲۴ FR ۶۸). از ورود مواد غذایی که از کارخانه‌های ثبت نشده وارد می شوند جلوگیری می گردد و همین عمل در مورد مواد غذایی وارداتی که گزارش اولیه مناسبی در مورد آنان صورت نگرفته است نیز اعمال می گردد (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، ۱/۲۸۵). احتمال دارد چنین کارخانه‌ای یک محصول را ثبت نماید و مجدداً آن را جهت واردات ارائه کند (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (i) (۲) ۱/۲۸۵).

نرخ سالانه مواد غذایی وارداتی در حدود ۵۰ میلیارد دلار است و از لحاظ کیفیت و بهاء، روند صعودی دارند. گزارش بر هزینه و محموله‌های غذاهای وارداتی به امریکا تأثیرگذار بوده است. الزامات جدید، ضرب‌العجل دشواری برای واردکنندگان قائل گشته و نیاز به ارائه اطلاعات مفصل و جامعی درباره کیفیت محصول، نوع، و مکان اولیه محصول پیش از

رسیدن به یک بندر امریکایی را دارد، خوشبختانه، در هر کدام از اداره حفاظت مرزی و گمرکی^۱ می‌توان از ارتباط خودکار واسطه‌ها^۲ با سامانه تجاری خودکار^۳ یا رابطه سامانه PN مربوط به اداره نظارت بر غذا و دارو (۶۸ FR ۵۸۹۷۵) را جهت بایگانی استفاده نمود و از میزان مازاد و تأخیر و دیرکرد کاست. علی‌رغم این قوانین، در جامعه قانونمند سؤالاتی وجود دارد، از قبیل آنکه آیا در مواجهه با قوانینی که در حمل و نقل وجود دارد و همچنین مشکلات موجود در کشتی‌های حامل مواد غذایی فاسدشدنی به حد کافی انعطاف و تغییرپذیری صورت می‌گیرد؟ مسلماً اداره نظارت بر غذا و دارو نیروی کافی جهت کنترل و مراقبت از ۵/۲ میلیون تا ۶/۵ میلیون کشتی حامل مواد غذایی که وارد ۲۵۰ بندر می‌شوند را ندارد (۵۹۰۲۷، ۶۸ FR ۵۹۰۲۴). اما بدون شک مأمورین گمرکات و مرزها از آموزش کافی برای بازرسی محموله‌های مواد غذایی که با کشتی حمل می‌شوند و تولیدات کشاورزی، برخوردارند. همچنین سازمان قادر به نظارت بر این بازرسی‌ها که تعداد آن‌ها روزانه به ۲۵ هزار مورد می‌رسد و حاصل این قوانین می‌باشند، خواهد بود و اطمینان دارد که چنین بازرسی‌های ضروری را می‌توان زمان‌بندی و هدایت نمود (۶۸ FR ۵۹۰۲۷)، به‌ویژه آنکه حوزه محموله‌های تجاری مواد غذایی وسیع بوده و پست بین‌المللی، همانند پست فردی مواد غذایی به‌عنوان هدیه، تحت پوشش الزامات گزارش اولیه قرار دارند (۱/۲۷۷)، کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (۶۸ FR ۷۸۹۷۷).

با گزارش اولیه، صادرکنندگان یا دلالانی که در امریکا اقامت دارند، گزارشاتی را به اداره نظارت بر غذا و دارو ارائه می‌دهند. به منظور نقد و بررسی، این گزارشات توسط اداره نظارت بر غذا و دارو دریافت و تأیید می‌شوند (بخش ۲۱ قوانین دولت مرکزی، ۱/۲۷۹). زمان اطلاع‌رسانی بدین شرح است: کمتر از ۲ ساعت برای ورود مواد غذایی از راه خشکی، و از طریق جاده به بندری که وارد آن شده‌اند، (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (۱) (a) ۱/۲۷۹)؛ کمتر از ۴ ساعت برای ورود مواد غذایی از راه خشکی که از طریق راه آهن حمل شود (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (۲) (a) ۱/۲۷۹)؛ کمتر از ۴ ساعت برای رسیدن مواد غذایی که از طریق هوا حمل شود (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (۳) (a) ۱/۲۷۹)؛ و کمتر از ۸ ساعت برای رسیدن مواد غذایی که از طریق دریا حمل شود (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (۴) (a) ۱/۲۷۹)؛ می

1. Bureau of Customs and Border Protection (CBP)
 2. Automated Broker Interface (ABI)
 3. Automated Commercial System (ACS)

بایست حداکثر ۵ روز پس از ورود مواد (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (b) ۱/۲۷۹) اداره نظارت بر غذا و دارو فرصت بازرسی محموله‌های حمل شده با کشتی را بیابد. مواد غذایی، افزودنی‌های مواد غذایی، و ترکیبات دارویی تحت پوشش این قانون قرار دارند.

هویت هر کدام از کالاهای خوراکی (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (۵) (b) ۱/۲۸۱)، شامل توضیح معمول از محتویات محموله، و مکان آن (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (a) ۱/۲۸۱)، همچنین نام، مکاتبات، شماره ثبت بررسی اولیه (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (۱) (a) ۱/۲۸۱)، نام و مکاتبات و شماره ثبت فرستنده در صورتی که با شماره ثبت گیرنده فرق نماید (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (۲) (a) ۱/۲۸۱)، شرکت بازرسی دریایی (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (۹) (a) ۱/۲۸۱)، نوع ورود (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (۳) (a) ۱/۲۸۱)، شناسه ورودی اداره حفاظت مرزی و گمرکی (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (۴) (a) ۱/۲۸۱)، کد واقعی محصولات اداره نظارت بر غذا و دارو (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (i) (۵) (a) ۱/۲۸۱)، اسامی عام یا غیرمعمول یا اسامی تجاری (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (ii) (۵) (a) ۱/۲۸۱)، برآورد کیفیت از کوچک‌ترین بسته تا بزرگ‌ترین جعبه (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (iii) (۵) (a) ۱/۲۸۱)، کدها و ارقام محموله، به علاوه، باید برای مواد غذایی که تا حدودی از حالت طبیعی خود تغییر شکل داده‌اند و تولیدکننده، شماره ثبت در نظر گرفته شود (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (۶) (a) ۱/۲۸۱). برای مواد غذایی که به شکل طبیعی خود هستند، تولیدکننده آن، اگر شناخته شده و مشخص است، شماره ثبت در نظر گرفته می‌شود. (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (۷) (a) ۱/۲۸۱). برای تمامی مواد غذایی می‌بایستی این موارد در نظر گرفته شود: کشور تولیدکننده (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (۴) (b) ۱/۲۸۱)، کشوری که از آن مواد غذایی با کشتی حمل می‌شوند (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (۱۰) (a) ۱/۲۸۱)، اطلاعات لازم به هنگام ورود این مواد شامل: بندر، تاریخ، و زمان ورود؛ نام و آدرس واردکننده، نام مالک و گیرنده نهایی؛ نحوه حمل و نقل؛ و اطلاعات مشخص شده محموله (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (۱۱) (a) ۱/۲۸۱). اگر یک نوع ماده غذایی ارسال شود، اما تولیدکنندگان آن مختلف باشند، دو نوع گزارش نیاز است. به همین ترتیب، اگر شکل محصولات متفاوت باشد، (برای مثال منجمد یا کنسرو شده)، باید برای هر کدام از آن‌ها گزارش جداگانه‌ای در نظر گرفت. گرچه مواد اصلاحی قانون طبق قانون پیشنهادی امکان‌پذیر است، بر اساس قانون موقت اجازه هیچ‌گونه اصلاحیه‌ای بر گزارش نخستین داده نمی‌شود. این تغییر به خاطر مختصر نمودن

الزامات گزارش میان قوانین پیشنهادی و قوانین نهایی موقت است (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، ۱/۲۷۹).

برای این موارد هم تعهد مدنی و هم تعهد کیفری وجود دارد (تعهد مدنی کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (۱) (b) ۱/۲۸۴ طبق ۳۳۱ و U.S.C. ۳۳۳ کد ۲۱) و (تعهد کیفری کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (c) ۱/۲۸۴ طبق U.S.C. ۳۳۵a کد ۲۱).

اگرچه تغییرات در شروط گزارش اولیه میان قوانین موقت و قوانین پیشنهادی تا حدودی موانع موجود در تجارت را کاهش می‌دهد اما مشکلات همچنان باقی است. بزرگ‌ترین خسارت به غذاهای فاسدشدنی از قبیل مواد غذایی دریایی تازه (که در همان روز گرفته شده‌اند) و تولید و مکانی که می‌بایستی تعداد گوناگونی از مواد در اندازه‌های مشخص و دقیق بار کشتی شوند، وارد می‌گردد. تعداد مواد غذایی تأثیرپذیر عظیم و بی‌شمار است. تنها در سال ۲۰۰۱، شرکت‌ها ۲۲/۶ میلیارد پوند (واحد وزن معادل ۴۵۴ گرم) از ۴۸ نوع محصول را وارد نمودند. به همین ترتیب محموله‌های ارسالی با کامیون، راه آهن، بیشتر از محموله‌های ارسالی طریق دریا دچار خسارت می‌شوند.

هزینه پیروی از الزامات گزارش اولیه بالا است و با انجام بازرسی مواد غذایی، کمی بر میزان اطمینان و امنیت مواد غذایی می‌افزاید. اداره نظارت بر غذا و دارو چنین تخمین می‌زند که برای هر گزارش، هزینه‌ای بین ۷۵ دلار تا ۱۱۰ دلار در نظر گرفته می‌شود (۶۸ FR ۵۹۰۲۷) که هزینه سالانه صنعت ۱۸۷/۵ میلیون دلار می‌شود (فرض کنید ۶/۵ میلیون محموله ثبت شده داریم و ۲/۶ گزارش ثبت شده که هزینه آن در حدود ۷۵ دلار است). هزینه‌های اضافی برای صادرکنندگان مواد در حجم بالا و طبق قانون گمرکات و حفظ مرز و افزایش سرعت بررسی و گزینش ترخیص کالا در مرز (CBP BRASS)^۱، سامانه‌ای که به‌ویژه به منظور مرسولات تکراری در حجم بالا راه‌اندازی شده است، سالانه هزینه‌ای در حدود ۴۸ میلیون دلار را شامل می‌شود (۶۸ FR ۵۹۰۲۹).

اداره نظارت بر غذا و دارو برآورد می‌کند که برای صنعت (۷۷/۴۲۷ شرکت وارداتی) جهت یادگیری الزامات قوانین جدید نیاز به یک مدیر (برای هر ساعت ۵۶/۷۴ دلار) و دو معاون (برای هر ساعت ۲۵/۱۰ دلار) از هر شرکت وارداتی می‌باشد که به مدت ۸ ساعت در کلاس‌های آموزشی حضور یابند (۶۸ FR ۵۹۰۲۶) که هزینه سالانه ۶۶ میلیون دلار تخمین زده می‌شود. هزینه‌های جاری

1. Customs and Border Protection, Border Release Advance Screening and Selectivity

آموزش و تعلیم برای داوطلبان جدید صنعت، سالیانه ۶/۶ میلیون دلار برآورد می‌شود. با این وجود، این برآورد کامل هزینه‌ها نیست. اداره نظارت بر غذا و دارو چنین فرض می‌کند که آموزش و تعلیم در محل و به طور منطقه‌ای هدایت شود بدون آنکه نیاز به هیچ‌گونه سفری باشد. به علاوه، هزینه‌های مخارج و کار کارمندان حاضر در کلاس‌های آموزشی در این هزینه‌ها منظور نمی‌شود. همچنین سازمان فرض می‌کند که آموزش «اجباری» خواهد بود و برای فهم الزامات پیروی و اطاعت ۸ ساعت محاسبه می‌شود. هزینه‌های اضافی مربوط به بسط و گسترش زیرساخت، سامانه‌های رایانه‌ای، پرسش‌نامه‌ها، و کارهای دفتری در نظر گرفته نمی‌شود. همچنین، تنها هزینه‌های آموزش صادرکنندگان منظور می‌گردد. سازمان هیچ‌گونه هزینه‌ای برای فروشندگان کالا، شرکت‌های ترابری و همچنین بنگاه‌های حمل‌کننده‌ای که از الزامات این قانون اطاعت می‌نمایند، تخمین نمی‌زند. با یک برآورد اجمالی می‌توان فهمید که این هزینه‌ها محدود به ۱۶ ساعت از کار معاون اجرایی (ساعتی ۲۵/۱۰ دلار)، همراه با اقداماتی که در پی گزارش صورت می‌گیرد و ایجاد فرصت‌های شغلی جدید در صنایع نوپا، خواهند شد که هزینه‌ای در حدود ۳۱ میلیون دلار دارد (۶۸ FR ۵۹۰۲۸).

هزینه‌های پیش‌بینی شده سازمان هنگام از بین رفتن محصولات به‌ویژه مواد غذایی فاسدشدنی میزان پایینی دارد. مهم‌تر آنکه، این هزینه‌ها شامل هزینه سفارشات و دیگر هزینه‌های مشتریان تحت فشار نمی‌شود، مشتریانی که به دلیل دیرکرد مواد غذایی نگه داشته شده در مرز و به علت آشفتگی‌های ناگزیر در تشریفات اداری، در فروش محصولات خود متضرر می‌شوند. طبق قوانین پیشنهادی، زیان‌های برآورد شده حاصل از ۴ ساعت تأخیر در مرز، در کشور مکزیک ۱۶ میلیون دلار برای فراورده‌های کشاورزی و ۲ میلیون دلار برای غذاهای دریایی و در کانادا ۳۱ میلیون دلار برای غذاهای دریایی و ۲ میلیون دلار برای فراورده‌های کشاورزی است. در برآوردهای اولیه اداره چنین مشخص می‌نماید که دیرکرد ۱۲ ساعته، باعث کاهش بهای محصولات مکزیک‌کی تا ۱۱۰ میلیون دلار (۹۸ میلیون دلار فراورده‌های کشاورزی و ۱۲ میلیون دلار غذاهای دریایی) و محصولات کانادایی تا ۲۰۰ میلیون دلار (تقریباً ۱۹۰ میلیون دلار غذاهای دریایی و ۱۰ میلیون دلار فراورده‌های کشاورزی) می‌شود. در این هزینه‌ها (برای محموله‌های بار کامیون) برای فراورده‌های کشاورزی وارداتی کانادا و مکزیک ۱/۸ میلیارد دلار و برای غذاهای دریایی به ۸۶۰ میلیون دلار کاهش می‌یابد (۶۸ FR ۵۹۰۳۹).

اگرچه کارکنان اداره حفاظت مرزی و گمرکی تحت این قوانین دارای قدرت بازرسی خواهند شد، با این وجود حداقل دو سازمان دولت مرکزی در محموله‌های وارداتی مواد غذایی و طریقه گزارش نویسی دخیل خواهند بود، این دو گرچه هماهنگ هستند، اما مشترک عمل نمی‌نمایند (۵۹۰۲۸ FR ۶۸). سال‌های زیادی صرف عملی ساختن این راه و روش‌ها در این سامانه خواهد شد. گزارش‌های اداره نظارت بر غذا و دارو سبب بالا رفتن هزینه‌های برآورد شده تا میزان ۱۳ میلیون دلار می‌شوند. در اینجا هزینه‌های اضافی زیربنایی دولتی مانند جایگزینی سامانه جدید ماشینی ثبت تجاری^۱ به جای ارتباط خود کار واسطه‌ها/سامانه تجاری خود کار در سال‌های آینده وجود دارد. به علاوه بر ناتوانی در برآورد کامل هزینه‌های توسعه، سازمان در بین هزینه‌های اطاعت و پیروی از این قوانین، هزینه پرسنل و کارکنان را منظور نکرده است و هزینه بازرسان مرزی (اداره نظارت بر غذا و دارو، اداره حفاظت مرزی و گمرکی، بهداشت عمومی وزارت کشاورزی ایالات متحده، اجرای قانون و کارکنان بندر) همچنین کار و زحمت ۳۰۰ بازرسان مرزی اداره نظارت بر غذا و دارو که به تازگی استخدام شده (۵۹۰۲۸ FR ۶۸) و در درجه اول مسئول اجرای شروط قانون خواهند بود، لحاظ نشده است. هزینه‌های کلی تجارت توسط سازمان تخمین زده نمی‌شود، اما تأثیر آن به وضوح مشخص است و بر اساس برآوردهای سازمان سالانه میلیاردها دلار خواهد بود.

توقیف اداری (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی بخش ۱، بخش ۱/۳۷۷، بخش‌های ۱۰، ۱۶ و ۶۹-۳۱۷۰۲-۳۱۷۰۵ FR)

طبق قوانین جدید، اداره نظارت بر غذا و دارو دامنه قدرت تحریم و توقیف مواد غذایی را گسترش داده است. قبل از این قانون، اگر اداره نظارت بر غذا و دارو قصد داشت تا ماده‌ای غذایی را از جریان تجارت دور نماید، اداره خواستار آن می‌شد که شرکت به طور داوطلبانه مواد غذایی را پس بگیرد، و یا بر اساس دستور دادگاه دولت مرکزی و توسط وزارت دادگستری مواد غذایی را توقیف کند، یا خواستار توقیف قانونی مواد غذایی به وسیله نیروی پلیس می‌شد، (قانون ایالت امریکا (U.S.C.)، ۳۳۴، اصلاحیه) اداره بیان می‌دارد که برای بالا بردن سرعت کارها و افزایش امنیت، به نیروهای جدید پلیس نیاز دارد (۳۱۶۶۰ FR ۶۹). مهلت اجرای کارها کوتاه بوده و ضرورت همکاری با دیگر اداره‌ها نیز دست کم

1. Automated Commercial Entry (ACE)

گرفته می‌شود. قانون جدید در حوزه قضاوت و قدرت ضعیف است و نقش مهم دولت در کنترل سلامت فراورده‌های کشاورزی در مرزها را کاهش داده است.

در حال حاضر قدرت و اقتدار اداره نظارت بر غذا و دارو در بازرسی مواد غذایی افزایش یافته است که این عمل بدون توجه به مشکوک بودن آلودگی عمدی این مواد صورت می‌گیرد. مواد غذایی قراردادی، از قبیل آن‌هایی که مشترکاً توسط وزارت کشاورزی ایالات متحده و اداره نظارت بر غذا و دارو کنترل می‌شوند و محصولات غذایی دامی و همچنین مواد غذایی بسته‌بندی شده، مکمل‌های غذایی، آب‌های معدنی، غذاهای آماده کودک، و نوشیدنی‌های الکلی می‌توانند توقیف شوند.

طبق این قوانین، اگر اداره «شواهد و اطلاعات موثق» مبنی بر خطرناک بودن مواد غذایی «عرضه شده» برای سلامتی و یا منجر به مرگ انسان، حیوان و یا هر دو می‌شود، را به دست آورد، می‌تواند بعد از آنکه فرمان توقیف صادر شد، ماده غذایی را برای مدت بیش از ۲۰ روز توقیف نماید. (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، ۱/۳۷۸). اگر زمان بیشتری برای توقیف و ضبط ماده غذایی نیاز باشد، مواد غذایی برای ۱۰ روز بیشتر توقیف می‌شوند. (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، ۱/۳۷۹) حکم توقیف وقتی به پایان می‌رسد که اداره نظارت بر غذا و دارو به آن خاتمه دهد و یا دوره توقیف خاتمه یابد (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، ۱/۳۸۴). حکم توقیف می‌تواند آزاد شود (قوانین دولت مرکزی، ۱/۴۰۱-۱/۴۰۵).

این قوانین مشابه آن‌هایی هستند که قبلاً در مورد وسایل پزشکی صورت گرفت و اداره در توقیف اداری این وسایل به موفقیت‌هایی نائل شد. با این وجود، تشابه میان لوازم پزشکی و مواد غذایی چندان نیست. توقیف فیله ماهی سالمون یا کاهو؛ گوشت راسته یا قلب برای مدت بیش از ۳۰ روز، تأثیر زیادی بر بازاریابی محصولات دارد. در بیشتر موارد، مواد غذایی فاسدشدنی در حجم‌های زیاد و توسط تعداد بی‌شماری فروشنده و از مکان‌های گوناگونی با کشتی حمل می‌شوند و به نسبت دارای هزینه پائینی برای هر بخش می‌باشد. از طرف دیگر، لوازم پزشکی فاسدشدنی نیستند، قیمت بالایی دارند و در میزانی پایین و با تعدادی محدود توسط فروشنده‌های خبره و ماهر ارسال می‌شوند.

خوش‌بینی اداره در خصوص اجرای موفق این قوانین نادرست است، همان‌طور که شروط قوانین جدید برای مواد غذایی نسبت به لوازم پزشکی کمتر عملی خواهند بود. اداره چنین ملزم می‌نماید که ماده غذایی که توقیف می‌شود، به کارخانه‌ای امن منتقل شود و با هزینه شخصی

طرف مقابل نگهداری شود (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، ۱/۳۸۱). انتقال ماده غذایی یا توقیف این مواد پیش از ترخیص آن (اگر ترخیص شود) تخطی از قانون می‌باشد، و مجازات آن جریمه یا زندان است. قانون تروریسم سلاح‌های میکروبی نیز تصریح می‌کند که اداره می‌تواند به طور موقت ماده غذایی را به هنگام ورود توقیف کند.

اقدامات توقیف مواد غذایی، ۶۵ درصد از زمان را به خود اختصاص می‌دهد، و در اعتراض به حکم توقیف نیز احتمالاً همان زمان صرف می‌شود و یا ممکن است این زمان به دلیل ابهامات موجود در استانداردهای قانونی پیشنهادی در توقیف مواد، افزایش یابد. خوشبختانه، به دلیل فرمان حفظ کیفیت و سلامت مواد غذایی، روند رسیدگی به شکایات مربوط به توقیف مواد سریع می‌شود. با این وجود، این زمان چندان کوتاه نیست. برای مواد غذایی فاسدشدنی شاکی می‌بایستی در طی ۲ روز فرجام حکم توقیف دهد. رسیدگی به شکایت در ظرف ۲ روز از فرجام‌خواهی طول خواهد کشید، اگر رسیدگی به آن توسط اداره نظارت بر غذا و دارو صورت بگیرد، طی ۵ روز تصمیم نهایی صادر خواهد شد (زمان کامل برای روند رسیدگی بین ۴ تا ۱۰ روز بعد از دریافت اخطاریه توقیف است). اگرچه این یک روند اداری سریع است، با این حال سبب معطلی محصولات تازه کشاورزی، شیرماهی زنده و غذاهای دریایی می‌شود، و به طور مؤثری باعث بی‌ارزشی این مواد در بازار خواهد گردید. صاحبان، عوامل و دلالتان، عهده‌دار مکانی هستند که ماده غذایی در آنجا مستقر می‌شود و مسئولیت اطمینان از جداسازی و تفکیک و نگهداری آن در محلی امن را به عهده دارند، و اگر ضرورت پیدا کند، مسئول حفظ درجه حرارت مناسب، کنترل رطوبت و دیگر شرایطی که برای حفظ مواد غذایی لازم است، مانند سالم و بی‌خطر بودن آن، کیفیت و قیمت و بهاء آن خواهند بود. همچنین اداره نظارت بر غذا و دارو قادر به صادر کردن حکم توقیف برای حمل‌کننده‌های عام و متعارف، بغرنج ساختن مسائل تفکیک محصولات و همچنین افزایش هزینه‌ها است (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (b) ۱/۳۹۲).

هزینه‌های ناشی از این قوانین برای مواد غذایی داخلی و وارداتی یکسان است و شامل هزینه‌های تفکیک، حمل و نقل، و انبار نمودن مواد غذایی آسیب‌دیده، نحوه حمل و نقلی که از قبل برنامه‌ریزی شده و محموله‌هایی که بعداً دوباره زمان‌بندی می‌شوند، اجرای دستورات و تعدیل خساراتی از قبیل کاهش قیمت محصول در طی مدت توقیف، به علاوه هزینه‌های مربوط به فرجام، رسیدگی به شکایات، و اجرای قوانین است.

اداره پیش‌بینی می‌کند که ممکن است هر ساله بیشتر از ۲۲۳ قانون توقیف اداری به اجرا درآید، که برای ۵۰ درصد از مواد غذایی توقیف شده امکان‌پذیر است و هزینه‌های سالیانه ترخیص این مواد بیشتر از ۵۰ میلیون دلار است (۳۱۷۰۰ FR ۶۹). اداره برآورد می‌کند که هزینه‌های سالیانه حمل و نقل که مربوط به این قوانین است به ۴ میلیون دلار برسد، و هزینه‌های انبارداری ۲ میلیون دلار، هزینه‌های کاهش قیمت ۱۵ میلیون دلار، هزینه‌های قیمت‌گذاری یا برچسب‌گذاری دوباره ۱ میلیون دلار، و هزینه‌های فرجام‌خواهی ۱۶ میلیون دلار شود. هزینه احتمالی برای یک شرکت به هنگام حادثه حدود ۲۰ هزار دلار تا ۳۳۰ هزار دلار است که احتمالاً بیش از هزینه‌های توقیف محصولات یا پس‌گیری اختیاری نیست.

با این وجود، احتمال دارد که اکثر قوانین توقیف مواد سبب ایجاد هزینه‌هایی برای اداره جهت توقیف اداری مواد شود که کمتر از هزینه‌های متداول اجرایی قانون خواهند بود. هزینه‌های مربوط به صنعت، موضوعی متفاوت است. در حقیقت این مورد در محدوده کاری اداره حسابداری کل قرار می‌گیرد که آن را به طور کامل و با کمترین هزینه کنترل نماید. حضور ضروری دولت یا وزارت دادگستری در قانون توقیف مواد، باعث تضعیف زیاد قانون خلل‌ناپذیر اداره می‌گردد. این واقعیت که ۶۵ درصد از قوانین توقیف مواد غذایی به مورد اجرا گذاشته می‌شوند، و نیمی از آن‌ها موفق هستند، نشان می‌دهد که روند شناسایی و کشف مواد غذایی تقلبی قابل اعتماد و مطمئن نیست.

یکی از اولین مواردی که در این بخش و دقیقاً بعد از اجرای قوانین در دسامبر سال ۲۰۰۳ اتفاق افتاد، توقیف محموله‌ای از کشور روسیه شامل ایکورا^۱ (خاویار سالمون^۲) به شکل منجمد و کنسرو شده بود، این غذا، غذایی سنتی است که عمدتاً به هنگام کریسمس و مراسم سال نو استفاده می‌شود. این فراورده، به دلیل آنکه در برخی موارد مشکوک به «فاسد شدن» بود، در بندری که به آن وارد شده بود، توقیف گشت. در بررسی‌های بعدی ثابت شد که این محصولات تقلبی نبوده‌اند و خطری برای سلامت انسان نداشته‌اند. این محصولات ترخیص گشتند، اما بعد از تعطیلات کریسمس.

بعد از ترخیص، مذاکرات غیررسمی بین کارکنان دولت مرکزی صورت گرفت و نتیجه آن گردید که اداره DC^۳ تقاضای توقیف و بازرسی مجدد این محصولات را نمود، گرچه در این

1. ikura
2. salmon

۳. DC office=District of Columbia ناحیه کلمبیا که شهر واشنگتن پایتخت امریکا در آن واقع است.

قوانین شروطی جهت توقیف مجدد این مواد وجود ندارد. یکبار دیگر، این محصولات مورد آزمایش مجدد قرار گرفته شدند و مشخص گردید که موافق قوانین دولت مرکزی هستند و در اواسط ژانویه دوباره ترخیص گشتند، به هر حال واردکننده زمان کریسمس را که برای این محصول در نظر گرفته شده بود و مختص به بیش از ۷۵ درصد حجم فروش سالانه این محصول بود، از دست داده بود. ایکورا، حتی به شکل کنسرو شده هم، فاسدشدنی است و توقیف این ماده غذایی سبب از بین رفتن ۲۵ درصد از زمان مجاز جهت نگهداری آن گردید.

علامت‌گذاری کالاها (بخش ۳۰۸ قانون)

طبق این قانون، اداره نظارت بر غذا و دارو می‌تواند کالاهایی را در امریکا با توجه به تمامی هزینه‌های حاصل شده توسط مالکان یا گیرندگان این مواد غذایی یا دارویی، علامت‌گذاری کند. هر ماده غذایی که این علامت را داشته باشد «ایالت متحده امریکا: جلوگیری از ورود» به‌عنوان کالای بدون مارک در نظر گرفته می‌شود. در این قانون شروط مشخصی در مقابل «خرید بندری» وجود دارد. هنگامی که اداره بر اساس اطلاعات و شواهد موثق تشخیص می‌دهد که یک محموله مواد غذایی و یا قسمتی از آن ممکن است پیامدهای ناگواری برای سلامتی انسان یا دام‌ها به وجود بیاورد، اداره نظارت بر غذا و دارو قانوناً باید اختاریه‌هایی را به کشورهای که این مواد غذایی را نگهداری می‌کنند یا به تولیدکنندگان، بسته‌بندی‌کنندگان و توزیع‌کنندگان مستقر در این کشورها ارائه نماید. ممکن است اداره نظارت بر غذا و دارو به کشورهای که بازرسی و بررسی مواد غذایی را انجام می‌دهند کمک مالی نماید و همچنین این کشورها را در هزینه‌های حاصل از اعمال مناسب قانون در حفظ بهداشت و سلامت عمومی که در واکنش به شروط قانون جدید شامل برنامه‌ریزی و دیگر اقدامات است، مساعدت نماید.

ممانعت‌های مجاز (بخش ۳۰۴ قانون)

هدف از این شرط قانون، جلوگیری از افرادی است که در رابطه با وارد نمودن مواد غذایی از کشورهای صنعتی دست به کارهای جنایی می‌زنند (محرومیت مجاز). ناکامی در ثبت یک کارخانه، منظور نمودن گزارش موجه از یک محموله وارداتی، یا حفظ و دسترسی به ثبت منجر به مجازات‌های کیفری و محرومیت می‌گردد.

طبق این قانون، اداره نظارت بر غذا و دارو می‌تواند اشخاص اصلی را که محکوم به اعمال

غیرقانونی در رابطه با مواد غذایی وارداتی هستند، یا دائماً مواد غذایی تقلبی وارد می‌کنند، یا دانسته ماده غذایی تقلبی را وارد می‌نمایند (متمم‌های پیشنهادی قوانین مواد غذایی، دارویی و آرایشی دولت مرکزی) را تحریم نماید. عمل غیرقانونی می‌تواند شامل گمراه نمودن عمدی اداره نظارت بر غذا و دارو در خصوص محتوای گزارش باشد. شروط مشابه در خصوص عرضه محصولات آرایشی نبوده است، گرچه در هر دو مورد نگرانی‌هایی در خصوص بهداشت و سلامتی این مواد به چشم می‌خورد.

علاوه بر قانون تروریسم سلاح‌های میکروبی، قوانین جدید دولت مرکزی به تجهیز اداره‌های دولتی می‌پردازد و بر محرومیت، تأکید کمتری دارد. در واقع برای اقلام ثبت شده خصوصی و به‌ویژه جهت ایجاد تدابیر پیشگیرانه برای بهبود ایمنی مواد غذایی، بودجه دولتی در نظر گرفته نشده است. با این وجود صنعت به دلیل دور بودن از فشارهای زیاد اقتصادی و عدم تأثیر از آلودگی‌های عمدی و غیرعمدی، تاب آورده است. این قوانین اساساً فشار امنیتی مواد غذایی را بر صنعت مواد غذایی و به‌ویژه بر شرکت‌های کوچک‌تر که چاره‌ای جز اطاعت از شرایط جدید را ندارند، افزایش می‌دهد. اگرچه در جهت بهبود امنیت، قابلیت تحلیل، آموزش کارمندان، اجرا و اعمال قانون توسط دولت و اداره‌های دولتی، کمک‌های بلاعوض صورت می‌گیرد و به منظور تهیه بودجه، برنامه‌ها و تدابیری در لایحه گنجانده می‌شود، اما برای مشاغل قانونی شروط مشابهی جهت هزینه‌های افزوده ناشی از قوانین جدید، وجود ندارد.

هر چند که خطر آلودگی عمدی مواد غذایی توسط تروریسم بین‌المللی و داخلی واقعیت دارد، اما شروط این مصوبات و قوانین تابعه، کارهای اندکی جهت بهبود ایمنی مواد غذایی در برابر چنین قوانینی انجام می‌دهد. اداره نظارت بر غذا و دارو در مقدمه هر کدام از قوانین جدید بیان می‌دارد که احتمال آلودگی عمدی مواد غذایی پایین است، اما هزینه‌های نهایی آن بالا است. به‌علاوه، حوادث غیرمترقبه‌ای که به دلیل شیوع بیماری‌های ناشی از مواد غذایی در حوزه قضایی شروط قوانین پیشنهادی قرار می‌گیرند، یا خارج از حوزه قضایی اداره نظارت بر غذا و دارو هستند یا شرایطی را توصیف می‌کنند که همراه با اطاعت هوشیارانه شروط کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی بخش ۱۱۰ یا قوانین متناسب نقطه کنترل بحرانی تحلیل خطر به هنگام وقوع حادثه هستند.

در مواردی همچون آلودگی عمدی و خطر بالقوه، اداره به بحث پیرامون رویداد آلودگی ظرف‌های سالاد در رستوران‌های دالاس به سالمونلا در سال ۱۹۸۴ می‌پردازد که توسط گروه‌های مذهبی صورت گرفت. در آن هنگام دولت مرکزی (مراکز کنترل بیماری و جلوگیری از شیوع آن

(مرکز پیشگیری و کنترل بیماری‌ها)) و کارشناسان دولتی، تجربیات مقامات محلی بهداشت عمومی را در خصوص نشانه‌های شیوع بیماری ناشی از مواد غذایی و اقداماتی که در جهت بهداشت مواد غذایی در جامعه صورت گرفته است، نادیده گرفتند و لذا بررسی‌های کیفی این رویداد متوقف گردید. تجربه اجرای موضعی قانون و شواهد حاکی از آلودگی عمده آب با همان میکروب بیماری‌زا توسط همان گروه یک سال قبل نیز نادیده گرفته شده بود. شگفت اینکه، فعالیت مشاغل آسیب‌دیده و متضرر (رستوران‌ها) در اعتراض به قوانین جدید به ثمر نرسید و تحت قوانین جدید قرار نگرفت. با این وجود، یک حادثه و رویداد عمده از قبیل آلودگی یک نوع شیرینی با نوع دوم میکروب شیگلا دیستری^۱ در بخش تفکیک و تجزیه‌سازی آزمایشگاه نیز خارج از حوزه قضایی اداره نظارت بر غذا و دارو بود. در سال ۱۹۸۸، آلودگی سالاد پنیر با میکروب شیگلا سونئی^۲ که توسط متصدیان داوطلب مواد غذایی در اطراف محل یک جشنواره موسیقی تهیه گردید نیز در حوزه تدارک غذا و معافیت رستوران از قوانین جدید، قرار گرفت.

در سال ۱۹۹۴ در ایالت مرکزی آمریکا، بیماری التهاب روده شیوع یافت که دلیل آن آلودگی بستنی به سالمونلا بود. اداره نظارت بر غذا و دارو از آن واقعه به‌عنوان توجیهی بر ضرورت قوانین جدید نام می‌برد. اگرچه با کنترل دقیق مراحل تولید و مراعات اصول بهداشتی که کارهای مرسوم آن زمان در صنعت فراورده‌های لبنی بودند، می‌توانستیم از بروز این حادثه جلوگیری نماییم.

در مورد آلودگی تمشک‌های وارداتی به انگل سیکلوسپورا سیاتانیس^۳ در سال ۱۹۹۶، این شروط احتمالاً از بروز بیماری جلوگیری نمودند. با این وجود، «به نظر می‌رسد» که محصولات وارداتی به هنگام رسیدن به بندری که به آن وارد می‌شوند با آب یا مواد تقلبی مخلوط گشته، و بعد مورد بازرسی قرار می‌گیرند. ثبت، کمی از میزان شیوع این موارد جلوگیری کرده است، اگرچه این محصولات به هنگام کشت آلوده بودند و مزارع خارجی ملزم به ثبت نبودند. به نظر بعید می‌رسد که ثبت و شروط نشانه‌گذاری در این مکان صورت گرفته باشد و با این وجود محصولات زودتر از موقع، توقیف شده باشند. به هنگام وقوع این حادثه، سیکلوسپورا که یک موجود زنده است و به بهداشت و سلامت عمومی مربوط می‌شد و تعداد کمی از آزمایشگاه‌ها قادر به آزمایش بر روی آن‌ها بودند، پدیدار گردید. بنابراین، دستیابی سریع به ثبت چندان

1. *Shigella dysenteriae*
 2. *Shigella sonnei*
 3. *Cyclospora cyataniensis*

سودمند نبوده است.

جالب است که، در سال ۱۹۸۹ هیاهوی انگورهای آلوده به سیانور که دقیقاً مربوط به حوزه قضایی اداره می‌گردید، نادیده گرفته شد. با وجود آنکه هزینه‌هایی که به دلیل این رویداد متوجه صنعت گردید بین ۱۰۰ تا ۳۰۰ میلیون دلار برآورد شد.

به طور خلاصه، این قوانین عملی نیستند و نمی‌توانند کارهای تجاری معمول و مرسوم در صنایع غذایی را تحت نظارت بگیرند و لذا به هنگام تجارت در حفظ صحت و درستی محموله‌های مواد غذایی و امنیت آن دچار شکست و ناکامی می‌گردند. از رهگذر این قوانین ناتوان و فاقد کارایی به صنایع غذایی و اداره‌های دولتی که موظف به اجرای آن‌ها هستند، فشارهای زیادی وارد می‌گردد. قوانین باید عملی باشند، به طوری که، در توانایی‌های ما جهت جلوگیری، آمادگی، و واکنش به تهدیدات امنیتی مواد غذایی، تغییراتی به وجود آورند؛ اما قوانین این گونه نیستند. به علاوه، افزایش فزاینده امنیت مواد غذایی که در لوای برآوردهای خوش‌بینانه اداره محقق می‌شود نمی‌تواند توجیهی بر افزایش هزینه‌ها یا ضرر نهایی به تجارت داخلی امریکا و تجارت بین‌المللی باشد.

همچنین می‌بایستی خاطر نشان کرد که قانون به منظور اعمال در هر دو بخش محصولات داخلی و وارداتی در نظر گرفته شده، اما اجرای این قوانین یکسان و مشابه نخواهد بود. بدون در نظر گرفتن تلاش‌های بی‌شمار اداره نظارت بر غذا و دارو در رابطه با محصولات وارداتی، اداره منابع مالی جهت اعمال شدید بازرسی‌های قانونی که از طریق شبکه دولت مرکزی، دولت و نیروهای محلی و توسط تولیدکنندگان داخلی مشاهده گردید، در اختیار ندارد.

همچنین، این لایحه با تولیدکنندگان، توزیع‌کنندگان و شرکت‌های حمل‌ونقل کوچک و خرده‌پا که کارکنان، توانایی داده‌پردازی داده‌ها، و زیربنای اقتصادی محکم همانند شرکت‌های بزرگ‌تر را ندارند، متناسب نیست و به آن‌ها صدمه می‌زند. در حقیقت، ممکن است شرکت‌های بزرگ از این قوانین سود برند، چراکه این قوانین باعث می‌شود که رقبای کوچک‌تری که به لحاظ اقتصادی قادر به اطاعت از قوانین جدید نیستند، از دور خارج گردند.

بزرگ‌ترین وجه منفی که بر تجارت وارد می‌گردد آن است که شروط قانونی در شرایط معمولی به کار گرفته می‌شوند و شامل رویدادهای واقعی و تهدیدات تروریسم مواد غذایی نمی‌گردند. به طور خلاصه، تفسیر اداره نظارت بر غذا و دارو از قانون، سبب توسعه قلمرو و قدرت آن تا بیشترین حد ممکن خواهد شد. واضح است که قصد و نیت کنگره از این قانون،

تصریح نمودن منع، توقیف و واکنش در برابر تقلب عمدی مواد غذایی بوده است (بخش ۳۰۲ (a) و b)، ۳۰۲ بخش ۳۰۳ (e) (۴) (a)) نه فقط آلاینده‌های معمول و قدیمی محصولات کشاورزی و مواد غذایی.

استانداردهای مجاز جهت معامله نمودن یک ماده غذایی بر اساس قانون، به روشنی بیان نمی‌شوند، همانند «اطلاعات ...»، «موتق» و «تهدید ناشی از پیامدهای جدی نامطلوب بودن بهداشت». در یک روش مشابه، اگر «مشخص گردد» که یک ماده غذایی وارداتی تقلبی است، از ثبت و ورود آن جلوگیری به عمل می‌آید. طبق قوانین متداول احضاریه، دسته اول این قانون شامل این مورد می‌شود که «احتمال منطقی آن است که استفاده و عرضه یک محصول نامناسب سبب بروز پیامدهای جدی ناشی از نامطلوب بودن بهداشت یا مرگ می‌گردد» (کد ۲۱ قانون دولت مرکزی، (۱) (m) ۷/۳)، اما چه چیزی خطر را به وجود خواهد آورد؟ چگونه قانون بین یک خطر و یک حقه تمایز قائل می‌شود و آیا این موضوع اهمیت دارد؟ در یک کار آزمایشی، بر اساس قوانین دولت مرکزی و دولت مبنی بر داشتن ادله برای شواهد موثق پی به استانداردهای مستدل می‌بریم، اما اطلاعات موثق چیست؟ آیا اولین مورد نمونه آلودگی تروریستی آب و غذا، به دلیل وجود خطر سالمونلا در دالاس، سال ۱۹۸۴ است، یا حقه آغشتگی انگور به سیانور در سال ۱۹۸۹. آیا این حوادث که توسط تروریست اقتصادی یا سیاسی انجام می‌گیرد، و آلودگی ماهی به یک عامل بیماری‌زای عجیب که از حیوان سرایت می‌کند، یک عمل تروریستی خواهد بود؟ یا یک عمل ناشناخته و جعل و تقلب؟ ترفندهای یک گروه افراطی معترض به فعالیت‌های یکی از صنایع غذایی احتمالاً سناریوی دیگری خواهد بود. احتمالاً فشار دولت مرکزی بر افراد فقیر وارد خواهد شد که به سختی آزموده می‌شوند و به حد کافی در تولید یک محصول آماده به خوردن که به طور غیرعمد آلوده به میکرب لیستریا مونوسیترنز^۱ شده است، بدشانس هستند.

قانون نمی‌تواند ما را از خودمان در امان بدارد. هر روز صبح که از خواب بیدار می‌شویم مجبور به بیرون رفتن هستیم و سعی در تحقق اهدافمان داریم و با انجام آنچه که فکر می‌کنیم درست است اختلاف نظر را حل می‌کنیم. نیرو و تدبیر، آن چیزهایی هستند که در امریکا مهم و با اهمیت می‌باشند، نه میلیون‌ها شرط قانونی. اجازه دهید قضاوت و داوری و عقیده شخصی دوباره اهمیت یابد. هیچ چیز غیرعادی و ترسناکی در این باره وجود ندارد. اعتماد به خود، یک ایدئولوژی جدید نیست، یک حس مشترک است (هاوارد: ۱۹۹۴).

منابع

- Anon. 2003. Registration of food facilities under the Public Health Security and Bioterrorism Preparedness and Response Act of 2002. Registration: Section 305; 68 FR 108, January 29, 2003; 68 FR 5378, February 3, 2003. See also for Prior Notice of Imported Food (Section 307; 68 FR 5428, February 3, 2003); for Administrative Detention of Food (Section 303, 68 FR 25242, May 9, 2003; Final Rule, 69 FR 31660, June 4, 2004); and for Records and Record Retention (Section 306, 68 FR 25188, May 9, 2003).
- Bledsoe, GE and Rasco, BA. 2003. Effective food security plans for production agriculture and food processing. Food Protection Trends Feb.:130-141.
- Buzby, JC, Frenzen, P, and Rasco, B. 2002. Jury decisions and awards in personal injury lawsuits involving foodborne pathogens. Journal of Consumer Affairs 36:220-238.
- Fraser, L. 2003. Center for Food Safety and Applied Nutrition. Food and Drug Administration satellite broadcast on proposed rules, May 8, 2003. <http://www.fda.gov>.

نکات

۱. بر اساس بخش ۴۰۹ (h) (۶) قانون مواد غذایی، دارو و مواد آرایشی، شامل موادی که در تماس با مواد غذایی هستند، نمی‌شود. همچنین بنابر تعریف قانون دولت مرکزی حشره‌کش‌ها، قارچ‌کش‌ها و جونده‌کش‌ها، آفت‌کش‌ها جزء مواد غذایی محسوب نمی‌شوند.
- مواد غذایی طبق تعریف بخش ۲۰۱ (f) (۳) قانون مواد غذایی، داروها و مواد آرایشی شامل میوه‌ها، سبزی‌ها، ماهی، جانوران زنده‌ای که جنبه خوراکی دارند، فرآورده‌های لبنی، تخم‌مرغ، محصولات خام کشاورزی که به صورت غذا یا مواد سازنده غذا مورد استفاده قرار می‌گیرند، خوراک حیوانات شامل خوراک دام‌های اهلی، غذا و اجزاء سازنده آن، مواد افزودنی، شامل موادی که از بسته‌های غذایی و دیگر مواد غذایی به داخل غذا منتقل می‌شوند، متمم‌های رژیمی و عناصر رژیمی؛ غذای آماده کودک؛ نوشیدنی‌ها، شامل نوشابه‌ها و آب‌های معدنی؛ مواد نانوایی، شیرینی‌پزی و غذاهای کنسرو شده، می‌گردد (۶۸ FR ۵۸۹۰۸) ولی محدود به موارد یاد شده نیست.
۲. قسمت عمده قوانین مربوط به قانون بیوتورریسم تا ۱۲ دسامبر سال ۲۰۰۳، به مورد اجرا گذاشته شد. موارد این قانون طبق قوانین بین‌المللی لازم‌الاجرا است. (۶۹ FR ۳۱۶۶۱)، (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی بخش‌های ۱ و ۱۰ و ۱۶؛ توقیف اداری مواد غذایی مورد استفاده انسان و حیوان طبق قانون امنیت سلامت عمومی و پاسخ و آمادگی در برابر بیوتورریسم، ۲۰۰۲؛ قانون نهایی) ۴ ژوئن ۲۰۰۴). قوانین مربوط به ثبت و گزارش مقدماتی، حتی اگر قوانین نهایی صادر نشوند هم اجرا خواهند شد. (قانون نهایی الکترونیک: ثبت کارخانجات مواد غذایی بر اساس قوانین امنیت سلامت عمومی و پاسخ و آمادگی در برابر بیوتورریسم، ۲۰۰۲ (شماره ۱۹۷، ۶۸ FR)،

۱۰ اکتبر سال ۲۰۰۳، ۵۸۹۷۴-۵۸۸۹۳. همچنین قانون نهایی موقت: گزارش مواد غذایی وارداتی طبق قوانین امنیت عمومی و پاسخ و آمادگی در برابر بیوتروریسم، ۲۰۰۲، (شماره ۱۹۷، FR ۶۸)، ۱۰ اکتبر سال ۲۰۰۳، ۵۸۹۷۵-۵۹۰۷۷.

۳. در قانون نهایی موقت برای ثبت، راهنمایی‌هایی جهت پر کردن فرم‌ها به زبان انگلیسی، اسپانیایی و فرانسوی گنجانده شده است. اما، در حال حاضر می‌بایستی فرم‌ها به زبان انگلیسی پر و ارائه شوند. جالب است که، اداره نظارت بر غذا و دارو در قانون پیشنهادی، هزینه خواندن و ترجمه قوانین را برآورد می‌کند. برای مثال، ثبت، در قانون پیشنهادی (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، بخش ۱) برای یک انگلیسی‌زبان حدود ۳ ساعت و ۱۸ دقیقه طول می‌کشد (در حدود ۲۵ دلار تا ۵۷ دلار برای هر ساعت، بسته به اینکه یک کارمند اداری یا مدیر این قوانین را بخوانند). همچنین اداره برآورد می‌کند که ۱۶ درصد تولیدکنندگان خارجی دارای کارمندی باشند که به حد کافی در زبان انگلیسی که لازمه پیروی از قوانین ثبت است، مهارت داشته باشند و ۸۴ درصد باقیمانده شرکت‌های خارجی در حد بسیار ناچیزی از این دانش برخوردار باشند. برآورد زمان لازم جهت خواندن در حدود ۸ ساعت است. البته فهمیدن معانی و مفهوم آن موضوع دیگری است.

۴. به مثال ذیل توجه فرمایید: پیشنهاد وضع فرایندهایی، جهت فراوری سالم و واردات ماهی و محصولات دریایی سالم که در کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی بخش ۱۲۳ تدوین گردید، معمولاً به عنوان قانون مواد غذایی دریایی نقطه کنترل بحرانی تحلیل خطر شناخته می‌شود. ملاحظه می‌کنید که به طور کلی در قانون (فهم اجرایی)^۱، W. F. Fox، چاپ دوم، متیو بندر^۲، نیویورک، فصل‌های ۱-۳ ارزیابی اقتصادی قوانین اداره توسط اداره مدیریت و بودجه با استفاده از موارد زیر جهت تجزیه و تحلیل اثرات قانونی صورت می‌گیرد.

الف) اطمینان داشتن به این موضوع که تصمیمات اداره بر اساس بررسی‌های درست از احتیاجات و پیامدها اتخاذ گشته است.

ب) جلوگیری از انجام کار توسط اداره به جز در مواردی که سود بالقوه آن برای جامعه بیشتر از هزینه‌های بالقوه باشد.

پ) اجبار به انتخاب اهداف و مقاصد قانونی که سود خالص را در اجتماع به بالاترین میزان برساند.

1. Understanding Administrative Law
2. Matthew Bender & Co. Inc; New York

ت) اگر بیشتر از یک راه وجود دارد، راهی انتخاب شود که کمترین هزینه خالص را بر اجتماع وارد نماید.

ث) تعیین اولویت‌های قانونی که شرایط یک صنعت خاص، فعالیت قانونی ناشناخته بعدی و وضعیت اقتصاد ملی را بررسی نماید.

۵. اگر قصد و نیت کنگره مشخص است، اداره باید «به صراحت هدف بیان شده کنگره را به اجراء در آورد». در اینجا هدف کنگره، کنترل فعالیت‌های مرتبط یا آلودگی عمدی مواد غذایی است. تعبیر اداره از یک قانون در صورتی مجاز و موجه است که «اساساً» پیروی از قانون در خلال قوانین اعلان شده ضرورت داشته باشد. دادگاه‌ها از تصمیم اداره حمایت می‌نمایند مگر آنکه خودسرانه و غیرقابل اطمینان باشد و یا به وضوح برخلاف قانون باشد.

Chevron v. National Resources Defense Council, Inc., 467 U.S. 837, 104 S.Ct. 2778, 81 L.Ed. 2d 694 (1984).

به عنوان بخشی از قدرت دادگاه، داده‌های جمع‌آوری شده توسط اداره را مورد بررسی قرار می‌دهد و اداره باید توضیح قابل قبولی برای عمل خود ارائه دهد، از قبیل یک ارتباط منطقی میان واقعیت یافت شده و انتخابی که اداره انجام داده است.

۶. در ۴ ژوئن سال ۲۰۰۴ و در مقدمه قانون نهایی، توقیف اداری چنین بیان گردید که اداره نظارت بر غذا و دارو «قدرت توقیف مواد غذایی را دارد تا از لحاظ اداری وارد تجارت بین ایالتی نشود» (۶۸ FR ۳۱۶۶۳). برای مثال، در نشست قبلی پیرامون مدیریت مواد غذایی و دارویی، اجرای قوانین پیشنهادی عنوان سوم قانون امنیت بهداشت عمومی، تجهیز و واکنش در برابر بیوتروریسم و ارتباط ماهواره‌ای با جلسات عمومی؛ اظهارات و کلای اداره نظارت بر غذا و دارو، رابرت لک و لسلی فراسر، مبنی بر این موضوع بود که در تجارت بین ایالتی، قانون تنها باید بر تولیدات کشاورزی اعمال گردد. اداره چنین استدلال می‌نماید که اگر کنگره اجرای شروط را تنها بر اقلام تجاری بین ایالتی معطوف کرده، در واقع بین ارتباط خاص تجارت بین ایالتی با شروط جدید قانون مواد غذایی، دارویی و آرایشی انسجام و هماهنگی ایجاد کرده است (۶۸ FR ۵۸۹۸۹). با استناد به موارد لوپز^۱ و ویکارد^۲، و فلبرت اداره چنین استدلال می‌کند که اگرچه ممکن است سهم هر فرد در تجارت بین ایالتی ناچیز باشد (مانند گندم منحصر به یک کشاورز) فعالیت‌های وی جهت خارج شدن از حوزه قوانین دولت مرکزی چندان کافی نیست. همان محدوده‌ای که در آن وی و دیگران از سهم

1. Lopez
2. Wickard

یکسانی برخوردارند اندک نمی‌باشد. در مقدمه قانون نهایی موقت، ثبت کارخانجات (۶۸ FR ۵۸۸۹۳)، اداره اقرار می‌کند که در حوزه قدرت دولت محدودیت‌هایی وجود دارد، همان‌گونه که در مورد ماریسون^۱ بیان شده است (سال ۲۰۰۰، ۶۱۸، ۵۹۸ U.S. ۵۲۹) محدوده قدرت دولت مرکزی باید در پرتو یک رویه مناسب و پایدار تعبیر گردد. مفاهیم اصطلاح تجارت بسیار گسترده است، ایجاد هر گونه محرومیتی در مشاغل سبب نابودی تجارت بین ایالتی می‌گردد که جای تأسف دارد.

۷. اداره در انجام یک تحلیل مناسب از تصمیمات دولت مرکزی در رابطه با تجزیه و تحلیلی که بر اساس فرمان اجرایی ۱۳۱۳۲ است، شکست خورده است و به نادرست چنین نتیجه‌گیری می‌کند که شروط ثبت و گزارش نهایی موقت شامل سیاست‌هایی که اثر مستقیم و اساسی بر ایالات‌ها، روابط بین دولت ملی و ایالات، توزیع قدرت و مسئولیت میان سطوح مختلف دولت دارد، نمی‌شود.

۸. مقاصد اداره نظارت بر غذا و دارو در بیان نمودن «پیامدهای جدی نامطلوب بودن بهداشت» در یک قانون‌گذاری مجزا است (۶۹ FR ۳۱۶۷۳).

۹. (A) (۱) (h) ۳۳۴ U.S.C. ۲۱۱ را مشاهده کنید. برای مثال، اداره خواستار بازبینی کامل است و مخالف تأیید و اثبات «شواهد مشخص و محرز» همانند تجزیه و تحلیل آزمایشگاهی جهت صحت وجود تقلب در مواد غذایی قبل از اجرای فرمان توقیف، یا سوگند خوردن به اقرارنامه به موجب مجازات و شهادت دروغ پیش از آنکه ماده‌ای ضبط شود، است (۳۱۶۷۳ FR ۶۹)، و نرمش و انعطاف‌پذیری اداره به هنگام اجرای تحقیقات سبب می‌شود آنان به بالاترین میزان صلاح‌دید و تفسیر به‌رأی برسند.

۱۰. اداره نظراتی ارائه می‌دهد که بر اساس استاندارد واقعی برای توقیف اجرایی طبق بخش ۳۰۳ قانون نیستند. در توجیه قوانین تحت این قانون، اداره موفق نشده است تا تداخل میان شروط قانونی جدید و شروط موجود بر اساس قانون قبلی را مورد توجه قرار دهد.

۱۱. علی‌رغم توجهات قانونی به هزینه‌های این قوانین، این موضوع مورد نظر اداره نیست. در قانون غذا، دارو و مواد آرایشی و یا قانون بیوتروریسم برای ضرر و زیان‌ها، شروطی وجود ندارد (۶۹ FR ۳۱۶۶۶).

۱۲. بخش ۳۲۰، ثبت کارخانه‌های مواد غذایی.

(a) به طور معمول - فصل چهارم قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی (۳۴۱ U.S.C. ۲۱) با اضافه شدن به پایان موارد زیر اصلاح می‌شود.
بخش ۴۱۵. ثبت کارخانجات مواد غذایی.
(a) ثبت -

۱. به طور معمول - قانون می‌باید منشی را ملزم نماید که هر کارخانه‌ای را که به کار تولید، آماده‌سازی، بسته‌بندی و یا نگهداری مواد غذایی جهت مصرف در امریکا می‌پردازد، ثبت نماید.

الف) در مورد کارخانه‌های داخلی، مالک، متصدی، یا نماینده و کارگزار که مسئولیتی در کارخانه دارند باید ثبت را به منشی ارائه دهند.

ب) برای کارخانه‌های خارجی، مالک، متصدی، یا نماینده و کارگزار که مسئولیت و سمتی در کارخانه دارند باید ثبت را به منشی ارائه دهند و در آن نماینده کارخانه در ایالات متحده را مشخص کنند.

۲. ثبت - فرد ثبت‌کننده (در این بخش منظور مأمور ثبت است) باید ثبت را بر اساس بند (۱) به منشی ارائه دهد که شامل اطلاعات ضروری جهت مطلع ساختن وی باشد از قبیل نام و آدرس کارخانه، و همه نام‌های تجاری آن، مأموریت مشاغل را هدایت کند و وقتی که توسط منشی و با راهنمایی او موارد ضروری مشخص گردید، محصولات غذایی طبق بخش ۱۷۰/۳ عنوان ۲۱، قوانین دولت مرکزی بر اساس تولید، فراوری، بسته‌بندی یا نگهداری در آن کارخانه مشخص می‌گردند. مأمور ثبت باید منشی را به موقع از تغییرات به وجود آمده در این اطلاعات مطلع سازد.

۳. تولیدکنندگان - به محض دریافت ثبت تکمیل شده که در بند (۱) بیان گردید، منشی باید مأمور ثبت را از دریافت چنین ثبتی آگاه سازد و برای هر کارخانه ثبت شده، شماره ثبتی را تعیین نماید.

۴. لیست - منشی باید جدیدترین لیست کارخانه‌ها را که بر اساس این بخش ثبت می‌شود، تدوین و حفظ نماید. چنین لیستی و هر مدرک ثبتی که پیرو این بخش ارائه شده‌اند، نباید بر اساس بخش ۵۵۲ عنوان پنجم ضوابط ایالات متحده فاش شوند. اطلاعاتی که از چنین لیستی یا مدرک ثبتی به دست می‌آید نباید سبب

افشاگری بر اساس بخش ۵۵۲ عنوان پنجم ضوابط ایالات متحده گردد و تا محدوده‌ای پیش رود که هویت و موقعیت فرد خاص ثبت شده را آشکار نماید. (b) کارخانه - با در نظر گرفتن اهداف این بخش:

۱. اصطلاح «کارخانه» شامل هر کارخانه، انبار، یا تشکیلاتی است که تولید، فراوری و آماده‌سازی، بسته‌بندی، یا نگهداری مواد غذایی را بر عهده دارند. چنین اصطلاحی شامل مزارع؛ رستوران‌ها؛ مؤسسات خرده‌فروش مواد غذایی؛ تشکیلات غیرانتفاعی مواد غذایی که غذا را تهیه می‌کنند و مستقیماً به مصرف‌کننده عرضه می‌نمایند؛ کشتی‌های ماهیگیری (به جز کشتی‌هایی که به کار فراوری و آماده‌سازی می‌پردازند همان‌گونه که در بخش (k) ۱۲۳/۳ عنوان ۲۱ ضوابط قوانین دولت مرکزی بیان گردید) می‌شوند.

۲. اصطلاح «کارخانه داخلی» به معنای مکانی است که در هر کدام از ایالات یا نواحی کشور جای دارد.

۳. الف) «کارخانه خارجی» به معنای مکانی است خارج از ایالات متحده که عمل تولید، فراوری، بسته‌بندی یا نگهداری مواد غذایی را انجام می‌دهد.

ب) یک ماده غذایی مطابق با بند (الف) زیر، به‌تنهایی و به علت افزودن برچسب، یا فعالیت مشابهی که مخالف با ماهیت و ویژگی مواد غذایی انجام گرفته، ممکن است دوباره بازرسی نشود.

بخش ۳۰۷، اختاریهٔ محموله‌های مواد غذایی وارداتی.

(a) به طور کلی - بخش ۸۰۱ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی (۳۸۱ U.S.C. ۲۱)، همچنان که به وسیله بخش (e) (۳۰۵) این قانون تصحیح گردید، با افزوده شدن زیرگروه ذیل در انتها اصلاح می‌شود: (۱) (m) در موقعیتی که ماده غذایی وارد می‌شود یا به منظور واردات به ایالات متحده عرضه می‌شود؛ منشی پس از مشورت با وزیر دارایی، باید با استفاده از قانون مورد نیاز، امکان بازرسی این ماده را در بنادر ورودی ایالات متحده فراهم سازد، ارائه گزارش به منشی هویت هر کدام از موارد زیر را مشخص می‌نماید. نوع ماده غذایی، تولیدکننده و شرکت حمل‌ونقل این ماده؛ اگر در دوره مشخص از زمان تشخیص داده شود که نیاز به در اختیار گذاشتن چنین گزارشی است، تولیدکننده ماده غذایی، کشوری که در آن تولید

شده، کشوری که از آن حمل شده؛ و بندر در نظر گرفته شده جهت ورود این ماده را مشخص می‌نماید. ماده غذایی که وارد می‌شود یا جهت واردات عرضه می‌گردد بدون ارائه چنین گزارشی، از ورود آن به ایالات متحده جلوگیری به عمل می‌آید. این بخش به معنای محدودیت در بند ورودی ماده غذایی تعبیر نمی‌شود.

۲. الف) قوانین بر اساس بند (۱) باید ملزم به تهیه و تدارک گزارشی طبق این بند شوند که در دوره مشخصی از زمان و در پیشبرد زمان واردات یک ماده غذایی و یا عرضه آن برای واردات دخیل باشد. این مدت نباید کمتر از حداقل زمان مورد نیاز برای منشی جهت دریافت، مطالعه و بررسی، و به‌درستی پاسخ گفتن به چنین گزارشی باشد، اما این زمان نباید بیشتر از پنج روز باشد. در تعیین دوره زمانی مشخص و مورد نیاز بر اساس این زیرماده، ممکن است منشی تأثیر چنین دوره زمانی را بر تجارت مورد توجه قرار دهد، همچنین محل‌ها و موقعیت‌های گوناگون بنادر ورود مواد غذایی به ایالات متحده، شیوه‌های مختلف حمل‌ونقل، و انواع مواد غذایی وارداتی به ایالات متحده، و مواردی دیگر را در نظر بگیرد، اما محدود به این موارد نمی‌شود. شاید با بررسی جمله قبل چنین تعبیر شود که بر وظایف منشی جهت دریافت، بررسی، و پاسخ صحیح به گزارش بر اساس بند (۱) محدودیتی وجود دارد.

ب) (i) اگر یک ماده غذایی وارد شود و یا جهت واردات به ایالات متحده عرضه گردد و بر اساس بند (۱) و طبق ملزومات آن (۱) گزارشی از قبل تهیه نشود، چنین مواد غذایی باید در بندری که بدان وارد شده، توقیف شود و ممکن است تا زمانی که گزارش به وزیر برای بررسی ارائه نشود و وی مشخص کند که گزارش بر اساس ملزومات بند (۱) است، آن ماده غذایی به واردکننده، مالک یا گیرنده کالا تحویل داده نشود. زیرگروه (b) متعاقب اجرای تعهدنامه به هنگام توقیف مواد غذایی است و بر این اساس قدرت تحویل کالا را ندارد. می‌بایستی کالا به یک مکان امن و مناسب منتقل شود. در طی دوران توقیف، این کالا نباید توسط هیچ فردی از بندری که از طریق آن وارد ایالات متحده گشته، یا از مکان امنی که بدان منتقل گشته، انتقال داده شود.

(ii) در اجرای بند (i) و با توجه به ماده غذایی، وزیر باید مشخص کند که آیا می‌تواند بر اساس شواهد و اطلاعات موثق، خطر بروز پیامدهای ناگوار بهداشتی یا نامطلوب این ماده غذایی که ممکن است سبب مرگ انسان یا حیوان گردد را نشان دهد.

۳. الف) این زیرگروه نباید در حکم محدود نمودن قدرت منشی در کسب اطلاعات بر اساس شروط دیگر این قانون تعبیر شود.

ب) با توجه به این موضوع که مواد غذایی طبق قانون بازرسی گوشت قرمز دولت مرکزی (۲۱ U.S.C. ۶۰۱ *et seq.*)، قانون بازرسی فراورده طیور (۴۵۱ *et seq.*)، و قانون بازرسی فراورده تخم مرغ (۲۱ U.S.C. ۱۰۳۱ *et seq.*)، از این زیرگروه چنین تعبیر نمی‌شود که اختیار و قدرت وزیر جهت تکمیل شرایط در خصوص مواد غذایی تنها در محدوده حوزه قدرت اجرایی وزیر کشاورزی است.

(b) قانون ممنوعیت - بخش ۳۰۱ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی (۳۳۱ U.S.C. ۲۱)، همان گونه که توسط بخش (b) ۳۰۵ این قانون تصحیح گردید، با افزودن این موارد در انتها اصلاح می‌شود:

(ee) واردات یک ماده غذایی یا عرضه آن جهت وارد شدن به ایالات متحده در تخطی از ملزومات بر اساس بخش (m) ۸۰۱.

(c) قانون گذاری؛ زمان قابل اجرا -

۱. معمولاً - کمتر از ۱۸ ماه بعد از زمان وضع این قانون، وزیر بهداشت، رفاه و امور اجتماعی باید قوانین برنامه‌ریزی شده و نهایی را جهت الزام بر تهیه گزارش مطابق با بخش (m) ۸۰۱ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی اعلان نماید. (همان گونه که به وسیله زیرگروه (a) این بخش افزوده شد). الزام به گزارش بر موارد زیر تأثیر می‌گذارد -

الف) بر زمان اجرای چنین قوانین نهایی؛ یا

ب) بر انقضای این دوره ۱۸ ماهه؛ چنانچه در خاتمه این دوران، قوانین نهایی قابل اجرا نشده‌اند، موکول به پیروی از قوانین نهایی به هنگام اجرای این قوانین می‌گردد.

۲. قصور؛ حداقل زمان ارائه گزارش - اگر بر اساس بند (۱) الزام به تهیه گزارش و بر اساس بخش (m) ۸۰۱ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی صورت گیرد بدون آنکه قوانین نهایی قابل اجرا شدن باشند، آنگاه در جهت اهداف چنین الزامی، دوره مشخصی از زمان لازم می‌شود تا گزارش جهت پیشبرد زمان واردات و یا عرضه مواد غذایی جهت واردات تنظیم شود که این زمان نباید کمتر از ۸ ساعت و بیشتر از ۵ روز باشد، و تا زمانی که قوانین نهایی قابل اجرا شوند، باید عملی بمانند. بخش ۸۰۱ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی ((a) ۳۸۱ U.S.C. ۲۱) چنانکه طبق بخش (a) ۳۰۶ این قانون اصلاح شد، با افزودن این زیرگروه‌ها در پایان تصحیح می‌شود:

۱. ۱) اگر مطابق با زیرگروه (a) اجازه ورود به یک ماده غذایی داده نشده است، باید دیگر مواد غذایی از این قبیل منهدم شوند و منشی مشخص نماید که به دلیل نامطلوب بودن بهداشت و سلامت آن ماده غذایی امکان بروز خطری جدی و یا مرگ انسان یا حیوان وجود دارد، ممکن است منشی صاحب یا گیرنده آن ماده غذایی را ملزم به الصاق برجسی بر روی جعبه محتوی ماده غذایی کند که به وضوح و آشکارا حامل این عبارت است: «ایالات متحده: ممانعت از ورود».

۱۳. c) قانون تدوین - هیچ چیزی در این بخش نباید در حکم دادن اختیاراتی جهت مقرر داشتن تقاضانامه، بررسی، یا روند گرفتن جواز به منشی تلقی شود.

d) قوانین ممنوعیت - بخش ۳۰۱ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی (۳۳۱ U.S.C. ۲۱)، همان گونه که طبق بخش (d) ۳۰۴ این قانون اصلاح شد، با افزودن به

انتهای موارد ذیل اصلاح می‌شود:

e) عدم ثبت مطابق با بخش ۴۱۵

f) واردات؛ عدم ثبت - بخش ۸۰۱ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی، طبق بخش (e) ۳۰۴ این قانون با افزودن به پایان زیرگروه‌های زیر اصلاح گردید:

۱. ۱) اگر یک ماده غذایی وارد شود یا جهت واردات به ایالات متحده عرضه گردد و این ماده غذایی از یک کارخانه خارجی وارد شود که طبق بخش ۴۱۵ اوراق ثبتی آن به منشی ارائه نشده باشد، چنین ماده غذایی باید در بندری که بدان وارد

می‌شود توقیف شود. شاید این مواد به واردکننده، مالک، یا گیرنده آن تحویل داده نشود، مگر اینکه آن کارخانه خارجی ثبت شود. مادامی که کالا توقیف می‌باشد، زیرگروه (b) متعاقب اجرای بند، مجاز به تحویل آن ماده نیست. طی مدتی که این ماده در توقیف است، نباید توسط هیچ شخصی از بندری که از آن طریق به ایالات متحده وارد شده، یا از مکان امنی که بدان منتقل شده است، حمل گردد و انتقال داده شود.

(g) فایل رایانه‌ای - به منظور کاهش کاغذبازی و فشار ناشی از گزارش ممکن است وزیر بهداشت، رفاه و امور اجتماعی اقداماتی انجام داده، و استفاده از روش‌های رایانه‌ای جهت ارائه اسناد به منشی را تشویق نماید. در اقدام جهت ارائه رایانه‌ای چنین اسنادی، منشی باید تضمین نماید که یادداشت‌های تفاهمی که جهت تعیین هویت مأمور ثبت و تأیید متناسب بودن داده‌ها استفاده می‌شوند، دارای اعتبار و سندیت هستند.

(h) قانون‌گذاری؛ زمان قابل اجرا - کمتر از ۱۸ ماه بعد از تاریخ وضع این قانون، باید وزیر بهداشت، رفاه و امور اجتماعی قوانین برنامه‌ریزی شده و نهایی را جهت الزام به ثبت بر اساس بخش ۴۱۵ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی، ارائه دهد (چنانچه طبق زیرگروه (a) این بخش اضافه گردید). چنین الزامی در موارد زیر اثرگذار است:

a. بر زمان قابل اجرای قوانین نهایی؛ یا

b. بر انقضای این دوره ۱۸ ماهه؛ چنانچه در خاتمه این دوران، قوانین نهایی قابل اجرا نشده باشد، موکول به اطاعت از قوانین نهایی به هنگام جاری شدن آن می‌گردد.

منظور از کارخانه خارجی، مکانی غیر از کارخانه داخلی است که عمل تولید، فراوری و آماده‌سازی، بسته‌بندی یا نگهداری مواد غذایی جهت استفاده در ایالات متحده را انجام می‌دهد (قانون برنامه‌ریزی شده موقت، کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی بخش (ii) ۱/۲۲۷).

۱۴. منظور از کارخانه داخلی، مکانی است در یک ایالت یا ناحیه‌ای از ایالات متحده، بخش کلمبیا، یا کامنولث پورتوریکو^۱ جای دارد و عمل تولید/فراوری و آماده‌سازی، بسته‌بندی، و نگهداری مواد غذایی را جهت مصرف در ایالات متحده برعهده دارد.

۱۵. تولید یا آماده‌سازی به معنای درست کردن غذا از یک یا چند عنصر، یا ترکیب کردن، تهیه

کردن، عمل آوردن، تغییر، یا دگرگون‌سازی مواد غذایی است که شامل مواد غذایی یا عناصر سازنده آن می‌باشد. برش زدن، پوست‌کندن، حاشیه‌گیری، شستن، روغن زدن، دل و روده چیزی را درآوردن، اندود کردن، مرتب کردن، در بطری ریختن، آسیاب کردن، خرد کردن، عصاره گرفتن، استحصال عرقیات، پختن، منجمد کردن، سرد کردن، پاستوریزه کردن، هموژنیزه کردن، برچسب زدن، و بسته‌بندی کردن همگی نمونه‌هایی از فعالیت‌های تولید/آماده‌سازی هستند.

۱۶. این شرط منطبق با تعیین معافیت کشتی‌های ماهیگیری بر اساس قانون مواد غذایی دریایی نقطه کنترل بحرانی تحلیل خطر و طبق کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی بخش ۱۲۴۰، ۱۲۳ است. اما کارهای دیگری نیز صورت می‌گیرد که مراحل فراوری فرآورده‌های غذایی دریایی را توصیف می‌نماید. فعالیت‌های ماهیگیری تنها شامل صید و حمل ماهی نمی‌شود بلکه شامل فعالیت‌هایی از قبیل سربری، درآوردن دل و روده، انجماد ماهی تنها جهت نگهداری بر روی عرشه یک کشتی ماهیگیری نیز می‌باشد که شامل معافیت می‌گردد. با این حال، هر کدام از کشتی‌های ماهیگیری که به گونه‌ای دیگر به کار آماده‌سازی ماهی می‌پردازند تابع این قسمت آخر می‌شوند. با توجه به اهداف این بخش، فراوری و آماده‌سازی به معنای حمل کردن، انبار نمودن، تهیه کردن، پوست‌کندن، تغییر در شیوه داد و ستد، تولید، نگهداری، بسته‌بندی، برچسب‌گذاری، تخلیه بار، نگهداری، سربری، درآوردن دل و روده، انجماد و سایر موارد است که صرفاً به منظور آماده کردن ماهی جهت نگهداری بر روی عرشه کشتی‌های صید است (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (f) ۱/۲۲۶).

۱۷. منظور از کارخانه، هر گونه تشکیلات، بنا، یا ساختمان‌هایی است که تحت یک مالکیت و در یک مکان باشند و در مورد کارخانه متحرک، به چندین مکان که عمل تولید/فراوری و آماده‌سازی، بسته‌بندی، یا نگهداری مواد غذایی جهت مصرف در ایالات متحده را انجام می‌دهند، سفر می‌کند. اگر وسایل حمل‌ونقل، مواد غذایی را به شیوه سایر شرکت‌های حمل‌ونقل نگاهداری نمایند جزء کارخانجات به حساب نمی‌آیند (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (۲) ۱/۲۲۷).

۱۸. توصیف و شرح مزرعه مطابق زیر است: یک کارخانه در یک مکان فیزیکی عمومی که اختصاص به رشد و پرورش و دروی محصول، پرورش حیوانات (از قبیل غذاهای دریایی) و یا هر دو دارد. شستن، مرتب کردن و آراستن بخش‌های ظاهری آن، و نگهداری محصول در جای

خنک، به‌عنوان بخشی از کارهای جمع‌آوری محصول، در نظر گرفته می‌شود (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (۳) ۱/۲۲۷ در ۵۸ FR ۵۸۸۹۵). اما موارد سخت‌تری نیز باقی می‌ماند. برای مثال، یک مزرعه کارخانجاتی را دربر می‌گیرد که مواد غذایی را بسته‌بندی یا نگهداری می‌کنند، به شرط آنکه این اعمال بر روی مواد غذایی صورت بگیرد که در همان مزرعه یا مزرعه‌ای دیگر اما تحت یک مالکیت کشت و پرورش یابند. (i) Id. این بدان معناست که اگر تسهیلات نگهداری مواد غذایی (همانند سیلو) در یک مزرعه تحت مالکیت فرد دیگری باشد (برای مثال یک شرکت طیور یا فراوری مواد غذایی)، آنگاه مزرعه یا آن وسیله تسهیل جهت نگهداری مواد غذایی ملزم به ثبت هستند. به‌علاوه، اگر کشاورز انبار را به فرد دیگری اجاره دهد یا محصول شخص دیگری را در مزرعه خود انبار نماید، می‌بایستی این گونه موارد ثبت شوند.

۱۹. بر اساس قانون نهایی موقت مؤسسه خرده‌فروشی، در حکم تشکیلاتی است که محصولات غذایی را مستقیماً به مصرف‌کننده می‌فروشد (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی، (۱۱) ۱/۲۲۷). البته به شرطی که وظیفه اصلی مؤسسه خرده‌فروشی، فروختن محصولات غذایی مؤسسه‌ای می‌باشد که کار تولید، آماده‌سازی، بسته‌بندی یا نگهداری را مستقیماً برای مصرف‌کننده انجام می‌دهد. همچنین ممکن است این مؤسسه خود تولید، آماده‌سازی، بسته‌بندی یا نگهداری مواد غذایی را انجام دهد. اگر ارزش پولی سالیانه فروش مستقیم محصولات غذایی به مصرف‌کننده بیش از ارزش پولی سالیانه فروش این محصولات به دیگر خریداران باشد، کار اصلی مؤسسه خرده‌فروش، فروختن مستقیم مواد غذایی به مصرف‌کننده است. اصطلاح مصرف‌کننده شامل مشاغل نمی‌گردد. یک مؤسسه خرده‌فروش مواد غذایی شامل بقالی‌ها، فروشگاه‌هایی که مواد غذایی، لوازم خانگی و سایر اقلام را به فروش می‌رسانند، ماشین‌های سکه‌ای که فراورده‌های غذایی را عرضه می‌کند (۵۸ FR ۵۸۸۹۶) می‌شود. بنابراین، احتمال دارد فروشگاه‌ها، کلوب‌ها یا انبارهای مواد غذایی که کار فروش این محصولات را به دیگر مشاغل برعهده دارند، معاف شوند و یا معاف نشوند. این قانون مشخص نمی‌کند که آیا می‌توان به دلیل دگرگونی و تغییر در ماهیت فروش، از عمده‌فروش تا مصرف‌کننده، ثبت یک کار را در سال آتی «متوقف» ساخت؟

۲۰. فروشگاه‌ها و آشپزخانه‌های مرکزی که عهده‌دار تهیه مواد غذایی جهت رستوران‌ها هستند، معاف نیستند. اصطلاح رستوران محدود به مؤسساتی می‌شود که مواد غذایی را تهیه

می نمایند و برای مصرف فوری مستقیماً به مصرف کننده می فروشند (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی (۱۰) ۱/۲۲۷؛ ۵۸۹۱۳ FR ۶۸).

۲۱. مؤسسه غیرانتفاعی مواد غذایی، مؤسسه‌ای خیریه است که مواد غذایی را تهیه و مستقیماً در اختیار مصرف کننده قرار می دهد و یا عهده دار تهیه مواد غذایی و غذا جهت مصرف انسان یا حیوان در ایالات متحده است (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی (۷) ۱/۲۲۷؛ ۵۸۹۰۲ FR ۶۸). این مؤسسه شامل انبارهای اصلی غذا، نوانخانه‌ها، و طرح‌های غیرانتفاعی تحویل غذا می باشد. چنین برنامه‌ای باید طبق بخش (۳) (c) ۵۰۱، قانون درآمد داخلی ایالات متحده، ملزومات و نیازهای یک مؤسسه خیریه را در نظر گرفته باشد ((۳) (c) ۵۰۱ U.S.C ۲۶).

۲۲. فرمان اجرایی ۱۲۸۶۶، تمامی مؤسسات و سازمان‌ها را ملزم به برآورد تمامی هزینه‌ها و سودهای راه‌های قانونی موجود می نماید و باید آنان راه‌های قانونی را انتخاب کنند که سبب حداکثر سود خالص گردد (شامل فواید اقتصادی، زیست محیطی، بهداشت و سلامت عمومی، و دیگر فواید؛ تأثیرات توزیعی و دارایی خالص) (۵۸۹۳۱ FR ۶۸). تحلیل‌های اقتصادی (PRIA) قانون برنامه‌ریزی شده در ۵۳۸۷-۵۴۱۳ FR ۶۸ بیان می شود.

۲۳. بخش ۳۰۶، حفظ و بررسی اسناد و مواد غذایی.

بخش ۴۱۴، حفظ و بررسی اسناد و مواد غذایی.

(a) معمولاً فصل ششم قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی، که طبق بخش ۳۰۵ این قانون تصحیح گردیدند، با گنجاندن بخش زیر قبل از فصل ۴۱۵ اصلاح می شود:

(b) بررسی اسناد - اگر منشی از روی دلیل و منطق بر این باور است که یک ماده غذایی تقلبی است و باعث بروز خطراتی جدی برای سلامتی می گردد و یا سبب مرگ انسان و حیوان می شود، هر فردی (به استثناء مزارع و رستوران‌ها) که تولید، آماده‌سازی، بسته‌بندی، توزیع، دریافت، نگهداری یا واردات چنین کالایی را برعهده دارد، باید بنا به درخواست یک مأمور که طبق مقررات توسط منشی تعیین گردیده، و بر اساس ارائه مدارک صحیح و گزارش به چنین شخصی، به مأمور این اجازه را بدهد که در زمان مناسب و با شیوه‌ای منطقی به همه اسناد مربوط به این کالا دستیابی پیدا کند و تمامی این اسناد را کپی نماید. این عمل به منشی کمک می کند تا مشخص نماید که آیا این ماده غذایی تقلبی است یا سبب بروز خطراتی جدی برای سلامتی می گردد و یا باعث مرگ انسان یا حیوان می شود. بر این اساس، نیاز است که تمامی اسناد مربوط به تولید، فراوری، بسته‌بندی، توزیع، دریافت، نگهداری، یا

واردات چنین کالایی توسط فرد و در هر قالب و طرحی (بر روی کاغذ یا رایانه) و در هر مکانی حفظ گردد.

(b) قوانین نگهداری اسناد - منشی با مشورت و همکاری با دیگر وزارتخانه‌ها و مؤسسات دولت مرکزی، همراه با مسئولیت‌هایی که جهت کنترل امنیت مواد غذایی دارد، ممکن است از طریق قانون، شرایطی را در خصوص ثبت و حفظ اسناد افرادی (به‌جز مزارع و رستوران‌ها) که تولید، آماده‌سازی، بسته‌بندی، حمل، و توزیع، دریافت، نگهداری، یا واردات مواد غذایی را برعهده دارند، وضع نماید. این اسناد جهت بازرسی توسط منشی لازم است و به وی این اجازه را می‌دهند که اسناد و مدارک ضروری قبلی و دریافت‌کنندگان بی‌واسطه بعدی مواد غذایی را تشخیص دهد و با محاسبه و بررسی بسته‌بندی این کالا صحت بروز خطراتی جدی برای سلامتی و یا مرگ انسان یا حیوان را عنوان نماید. معاون بایستی جهت ارائه، شرایط را بر اساس این بخش ارزیابی نماید.

(c) حفظ اطلاعات حساس - وزیر باید تدابیر مناسبی جهت تضمین ممانعت از افشای غیرقانونی اسرار تجاری و اطلاعات محرمانه به دست آمده از طریق آیین‌نامه‌های اجرایی توسط منشی می‌گردند، اتخاذ نماید.

(d) محدودیت - این بخش نباید تعبیر شود به:

۱. محدود نمودن اختیار وزیر جهت بازرسی اسناد یا الزام نمودن به ثبت و حفظ اسناد

مطابق با شرط دیگر این قانون؛

۲. طبق قانون بازرسی گوشت قرمز دولت مرکزی (*et seq.* ۶۰۱ U.S.C. ۲۱)، قانون

بازرسی فراورده‌های طیور (*et seq.* ۴۵۲ U.S.C. ۲۱) و قانون بازرسی فراورده‌های

تخم‌مرغ (*et seq.* ۱۰۳۱ U.S.C. ۲۱) اختیار و قدرت وزیر جهت تکمیل کردن شرایط

در خصوص مواد غذایی، تنها در محدوده حوزه قدرت اجرایی وزیر کشاورزی است؛

۳. تأثیر قانونی داشتن بر بخش ۵۵۲ از عنوان ۵ قانون ایالات متحده، یا بخش ۱۹۰۵ از

عنوان ۱۸ قانون ایالات متحده؛

۴. توسعه در جهت شیوه‌های تهیه غذا، اطلاعات مالی، داده‌های قیمت‌گذاری،

اطلاعات مربوط به کارکنان، داده‌های تحقیقات و پژوهش، داده‌های فروش (غیر از

داده‌های محموله‌ها در خصوص فروش).

(e) بازرسی کارخانه - بخش (a) ۷۰۴ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی ((a)

۳۷۴ U.S.C. ۲۱) بر طبق موارد زیر تصحیح می‌شود:

۱. در بند (a)، گنجاندن جملات جدید ذیل بعد از اولین جمله: «در وضعیتی که فرد (به جز مزارع و رستوران‌ها) تولید، آماده‌سازی، بسته‌بندی، حمل و نقل، توزیع، نگهداری یا واردات مواد غذایی را انجام می‌دهد، هنگامی که منشی از روی منطق و استدلال بر این باور باشد که یک ماده غذایی تقلبی است یا سبب بروز خطرات جدی برای سلامتی می‌گردد و یا باعث مرگ انسان یا حیوان می‌شود، باید اسناد و دیگر اطلاعاتی که در بخش ۴۱۴ بیان گردید، مورد بررسی و بازرسی قرار دهد، که پیرو محدودیت اعمال شده در بخش (d) ۴۱۴ است»؛

۲. در بند (۲)، در مضمون زیر گروه قبلی (الف)، با «دومین جمله» قابل توجه و گنجاندن «سومین جمله» (i) قانون ممنوعیت - بخش ۳۰۱ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی (۳۳۱ U.S.C. ۲۱) به این شکل اصلاح می‌شود.
۱. در بند (e) -

الف) از طریق قسمت قابل توجه «به وسیله بخش ۷۰۳ یا ۵۰۴، ۴۱۲» و گنجاندن «بخش (a) ۷۰۴ یا ۷۰۳، ۵۰۴، ۴۱۴، ۴۱۲»؛

ب) به وسیله این قسمت قابل توجه «طبق بخش ۴۱۲» و گنجاندن «طبق بخش (b) ۴۱۴، ۴۱۲» و

۲. در بند (z)، از طریق گنجاندن «۴۱۴» بعد از «۴۱۲».

(F) تسریع نمودن قانون گذاری - در کمتر از ۱۸ ماه بعد از تاریخ اجرای این قانون، وزیر باید قوانین برنامه‌ریزی شده و نهایی را جهت وضع شرایط نگهداری اسناد مطابق با زیر گروه (b) ۴۱۴ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی، ارائه دهد (چنانچه به وسیله زیر گروه (a) اضافه گردید).

۲۴. اسناد حفاظت شده شامل دستورالعمل‌ها، داده‌های مالی، داده‌های قیمت گذاری، اطلاعات مربوط به کارمندان، داده‌های تحقیقی، داده‌های فروش غیر از داده‌های محموله‌ها می‌باشد.

۲۵. شرکت‌های خارجی که کار «تولید/ آماده‌سازی مجدد» را انجام می‌دهند و متضمن انجام کارهایی از قبیل برچسب گذاری یک بسته خارجی یا بسته‌بندی بخش‌های خصوصی جهت فروش هستند (برای مثال گذاشتن حلقه‌های پلاستیکی اطراف دهانه بطری‌های نوشیدنی‌ها)،

نیز ملزم به حفظ اسناد هستند. به علاوه، قبل از بسته‌بندی/برچسب زدن، کارخانه ملزم به ثبت و حفظ اسناد می‌شود.

۲۶. وقتی که مواد غذایی مستقیماً به مصرف‌کننده فروخته می‌شوند، خرده‌فروش‌ها کمتر مستثنای می‌شوند.

۲۷. شرکت‌های انگلیسی که کار صادرات را انجام می‌دهند مطابق با قوانین انگلستان تابع شرایط مشابه و یکسان حفظ اسناد هستند (نشانه‌گذاری، ماده ۱۸، ۲۰۰۲/۱۷۸).

۲۸. اساساً تمامی (۸۵ درصد تا ۹۵ درصد) تولیدکنندگان، عمده‌فروشان، انبارداران، بسته‌بندی‌کنندگان، شرکت‌های ترابری، ماشین‌های بسته‌بندی، بقالی‌ها و دیگر خرده‌فروش‌ها، فروشگاه‌هایی که مواد غذایی، لوازم خانگی و دیگر کالاها را می‌فروشند، کمتر از ۲۰ کارمند دارند. بیشتر این مشاغل (۷۳ درصد تا ۹۰ درصد) دارای ۱۰ کارمند یا کمتر هستند. جهت کارهای چند منظوره کشاورزی و یا واردکنندگان، اطلاعات و داده‌ای در دسترس نمی‌باشد.

۲۹. یک شرکت ترابری، مبدأ اصلی یا گیرنده بعدی نیست.

۳۰. گرچه اداره نظارت بر غذا و دارو قادر به نشان دادن سودهای حاصل از این قانون با عدد و ارقام نیست، اما وجود این قوانین را ضروری می‌داند.

۳۱. هم‌اکنون شناسایی امنیت غذاهای طبیعی/غیر دستکاری شده ژنتیکی، غذاهای حلال و برخی از فراورده‌های خاص انجام می‌شود. هزینه شناسایی امنیتی بالاست و شامل هزینه تفکیک نمودن محصولات است که از مخلوط شدن این فراورده‌ها جلوگیری می‌نماید و همچنین دربرگیرنده ردیابی عوامل فردی است. هزینه تفکیک و دسته‌بندی هر پیمانانه ذرت (پیمانانه غله و میوه که در حدود ۳۶ لیتر است (BU)) حدود ۰/۱۷ دلار، و برای هر پیمانانه سویا ۰/۴۸ دلار یا تقریباً ۱۰ درصد بیشتر است. هزینه کامل جهت از بین بردن ترکیباتی از گندم، شیر، میوه، و سبزیجات میان دیگر محصولات، سالیانه ۸۷/۹ میلیارد دلار است، و اضافه بهای محصولات مختلف بین ۵/۰ تا ۱۰/۵ درصد است و هزینه کامل سالیانه ۶/۴ میلیارد دلار می‌باشد.

۳۲. بخش ۳۰۷ - گزارش محموله‌های غذایی وارداتی.

(a) به طور کلی - بخش ۸۰۱ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی (۲۱ U.S.C. ۳۸۱) که از طریق بخش (e) ۳۰۵ این قانون تصحیح شدند، با اضافه نمودن این زیرگروه در پایان

اصلاح می‌شوند:

(m) (۱) در مورد یک ماده غذایی که جهت واردات به ایالات متحده عرضه می‌گردد، وزیر کشاورزی بعد از مشورت با وزیر دارایی، باید از طریق قانون، شرایطی را جهت بازرسی مواد غذایی در بندری که بدان وارد شده فراهم سازد و باید در گزارشی که به منشی ارائه می‌گردد، هویت هر یک از موارد ذیل مشخص گردد:

هویت کالا، تولیدکننده و شرکت بازرسی دریایی کالا، نیاز به یک دوره زمانی مشخص جهت تصریح تولیدکننده کالا؛ کشوری که کالا در آنجا تولید شده است، کشوری که از آنجا این کالا حمل می‌شود؛ و بندر در نظر گرفته شده جهت ورود کالا. اگر یک ماده غذایی وارد شود و یا جهت واردات عرضه گردد بدون آنکه چنین گزارشی را بر اساس ملزومات این بندر ارائه دهد باید اجازه ورود چنین کالایی به ایالات متحده داده نشود. این بخش به معنای اعمال محدودیت بر بندر ورود این ماده غذایی نمی‌باشد.

۲. الف) باید بر اساس بند (۱) قوانین چنین الزام نمایند که گزارش و اعلان در یک دوره زمانی خاص و در جهت پیشبرد زمان واردات یک ماده غذایی یا عرضه آن ماده جهت واردات تسریع گردند که این دوره نباید کمتر از حداقل زمان لازم برای منشی جهت دریافت، بررسی و پاسخ‌گویی مناسب به چنین گزارشی باشد، و مطابق با این زیرگروه این دوره زمانی نباید بیشتر از پنج روز باشد. ممکن است منشی تأثیر این دوره زمانی را بر تجارت، مکان و موقعیت بنادر گوناگون ورود کالا به ایالات متحده، شیوه‌های مختلف حمل‌ونقل مواد غذایی که به ایالات متحده وارد می‌شوند و دیگر موارد را مورد توجه قرار دهد، اما محدود به این موارد نمی‌گردد. جمله قبلی به معنای محدودیت در وظیفه وزیر به هنگام دریافت، بررسی و پاسخ‌گویی مناسب به هر گزارشی بر اساس بند (۱) نیست.

ب) (i) مطابق با بند (۱) اگر ماده غذایی به ایالات متحده وارد شود و یا جهت واردات عرضه گردد اما بر اساس ملزومات بند (۱) گزارشی از قبل تهیه نشده باشد، باید چنین کالایی در بندری که بدان وارد می‌شود توقیف گردد، و تا زمانی که چنین گزارشی به وزیر ارائه نشود، و وی آن را بررسی ننماید و مشخص نکند که گزارش بر اساس ملزومات بند (۱) است، این کالا به واردکننده، مالک یا گیرنده

کالا تحویل داده نمی‌شود. مطابق با اجرای تعهد قانونی، مادامی که یک ماده غذایی توقیف است، زیرگروه (b) قدرت و اختیار تحویل آن کالا را نمی‌دهد. آن کالا باید به مکانی امن و مناسب منتقل شود و در طی مدتی که آن کالا در توقیف است، نباید کسی این کالا را از بندری که از آن طریق وارد ایالات متحده گردیده، یا از مکان امنی که بدان منتقل شده است جابه‌جا کند.

(ii) در اجرای بند (i) در خصوص مواد غذایی، باید وزیر مشخص نماید که آیا شواهد یا اطلاعات موثقی که نشان دهند چنین ماده‌ای سبب بروز خطراتی جدی برای سلامتی می‌گردند و یا باعث مرگ انسان یا حیوان می‌شوند در حوزه اختیار وی قرار دارند.

۳. الف) مطابق با قانون بازرسی گوشت قرمز دولت مرکزی (۲۱ U.S.C. ۴۵۱ *et seq.*) قانون بازرسی فراورده‌های طیور (۲۱ U.S.C. ۶۰۱ *et seq.*) و قانون بازرسی فراورده‌های تخم‌مرغ (۲۱ U.S.C. ۱۰۳۱ *et seq.*)، از این گروه چنین تعبیر نمی‌شود که اختیار و قدرت منشی جهت تحمیل شرایطی در خصوص مواد غذایی تنها در محدوده حوزه قدرت اجرایی وزیر کشاورزی است.

(b) قانون ممنوعیت - بخش ۳۰۱ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی (۲۱ U.S.C. ۳۳۱)، همان‌گونه که از طریق بخش (b) ۳۰۵ این قانون تصحیح گردید، با افزودن این موارد در پایان اصلاح می‌شود.

(ee) واردات یک ماده غذایی یا عرضه آن جهت واردات به ایالات متحده در تخطی از شرایط بخش (m) ۸۰۱.

(c) قانون‌گذاری - تاریخ قابل اجرا

۱. به طور کلی - کمتر از ۱۸ ماه بعد از تاریخ اجرای این قانون، باید وزیر بهداشت، رفاه و امور اجتماعی به منظور الزام در تدارک گزارش بر اساس بخش (m) ۸۰۱ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی (همان‌گونه که از طریق زیرگروه (a) این بخش افزوده گردید)، قوانین ترتیب داده شده و نهایی را ارائه دهد. الزام در گزارش بر این موارد اثر می‌گذارد.

الف) بر تاریخ اجرای قوانین نهایی؛ یا

ب) بر انقضای دوره زمانی ۱۸ ماهه، اگر قوانین نهایی در خاتمه این دوران

قابل اجرا نباشند، موکول به اطاعت از قوانین نهایی به هنگام قابل اجرا شدن آنان می‌گردد.

۲. پیش فرض؛ حداقل زمان ارائه گزارش - اگر بر طبق بند (۱) الزام به تهیه گزارش بر اساس بخش (m) ۸۰۱ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی صورت بگیرد، بدون آنکه قوانین نهایی قابل اجرا شده باشند. برای تهیه گزارش و جهت پیشبرد زمان واردات و یا عرضه ماده غذایی جهت واردات تنظیم شود زمانی در نظر گرفته می‌شود. این زمان نباید کمتر از هشت ساعت و بیشتر از پنج روز باشد و تا زمانی که قوانین نهایی قابل اجرا شوند، عملی می‌ماند.

۳۳. قانون ممنوعیت - بخش ۳۰۱ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی، به واسطه بخش (۱) (b) ۳۰۵ این قانون اصلاح گردید و با اضافه شدن این موارد در پایان تصحیح می‌شود: «(یعنی) واردات یا عرضه یک ماده غذایی جهت واردات به ایالات متحده در تخطی از قوانین بخش (k) ۸۰۱».

۳۴. مطابق با قانون بازرسی گوشت قرمز دولت مرکزی (*۶۰۱ et seq.* ۲۱ U.S.C.) قانون بازرسی فرآورده طیور (*۴۵۱ et seq.* ۲۱ U.S.C.) و قانون بازرسی فرآورده‌های تخم مرغ (*et seq.* ۱۰۳۱ U.S.C.)، از این بخش چنین برداشت نمی‌شود که اختیار و قدرت منشی جهت تحمیل شرایطی در خصوص مواد غذایی، تنها در محدوده حوزه قدرت اجرایی وزیر کشاورزی است.

۳۵. بخش ۳۱۰، گزارشی در خصوص مواد غذایی وارد شده.

فصل ۹ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی (*۳۹۱ et seq.* ۲۱ U.S.C.) با افزودن این بخش در پایان اصلاح می‌شود:

بخش ۹۰۸ - گزارشی در خصوص مواد غذایی وارد شده.

(a) به طور کلی، اگر منشی دارای شواهد و اطلاعات موثقی باشد که نشان می‌دهد یک محموله یا قسمتی از آن سبب بروز خطری جدی برای سلامتی است یا باعث مرگ انسان یا حیوانات می‌شود، وزیر باید گزارشی در خصوص چنین تهدیدی به هر کدام از ایالاتی که این مواد غذایی در آنجا توقیف می‌شوند و یا توقیف خواهند شد، ارائه داده و ایالاتی که در آنها تولیدکننده، ماشین بسته‌بندی، و توزیع‌کننده ماده غذایی قرار دارند، ارسال نماید. در آن گزارش برای یک ایالت، وزیر باید از

آن ایالت بخواهد که مقتضیات را در نظر بگیرد و از سلامت و بهداشت عمومی در مقابل مواد غذایی مورد بحث، محافظت کند.

(b) قوانین تدوین - زیرگروه (a) تفسیری در محدود نمودن قدرت و اختیار وزیر در خصوص مواد غذایی ندارد.

۳۶. با توجه به گمرکات ایالات متحده، ممکن است انبارهای گمرکات قادر به نگهداری کالاهای فاسدشدنی نباشند، که در این صورت مشکلات جدیدی به وجود می‌آید.

۳۷. اداره گمرکات و حفظ مرزها در اول مارس سال ۲۰۰۳، به‌عنوان بخشی از وزارتخانه امنیت ایجاد گردید و شامل تمامی ۱۸ هزار بازرسی گمرک، مهاجرت و کشاورزی در بیش از ۳۰۰ بندر ورودی به ایالات متحده می‌شود (سال ۲۰۰۳، ۴۴ - P۰۳، اداره نظارت بر غذا و دارو و اداره گمرکات و حفظ مرز، گام‌هایی را جهت کارآمد ساختن اطلاعات جمع‌آوری شده مربوط به مواد غذایی برداشته است. اخبار اداره نظارت بر غذا و دارو، ۲۷ می).

۳۸. بخش ۱/۲۷۷، هدف از این گروه چیست؟

(a) این زیرگروه اختصاص به غذای انسان و حیوان دارد که جهت استفاده، انبار نمودن یا توزیع وارد ایالات متحده می‌شوند و یا جهت واردات عرضه می‌گردند. این مواد غذایی شامل: غذا جهت هدیه یا تجارت، تضمین کیفیت / نمونه‌گیری جهت کنترل کیفیت، جهت انتقال به کشوری دیگر از طریق امریکا، نگهداری به منظور صادرات در آینده، و یا به علت استفاده تجاری خارجی در ایالات متحده، فرآورده‌های مستثنا شده عبارت‌اند از:

۱. غذا جهت استفاده‌های شخصی، توسط افرادی که به ایالات متحده وارد می‌شوند؛

۲. غذایی که توسط یک فرد و در یک محل مسکونی شخصی درست می‌شود و به‌عنوان هدیه شخصی فرستاده شود؛

۳. غذای وارداتی و بعد صادراتی بدون آنکه از بندر ورودی عبور داده شود؛

۴. گوشت قرمز؛

۵. طیور؛

۶. فرآورده‌های تخم‌مرغ بر اساس حوزه قدرت اجرایی (وزارت کشاورزی ایالات متحده (۶-۱) (b) ۱/۲۷۷ دستورالعمل مقررات دولت مرکزی^۱ (۲۱).

۳۹. بندر ورود به معنای آب، هوا و یا خاک بندری است که مواد غذایی از آن طریق وارد ایالات متحده می‌شوند و منظور، بندری است که ماده غذایی برای اولین بار از آن طریق به ایالات متحده می‌رسد. ممکن است این بندر متمایز از بندری باشد که مواد از طریق آن جهت مصرف یا انبار وارد می‌شوند یا منطقه تجارت خارجی، باشد. مدارک پذیرش این مواد به اداره گمرک و حفظ مرز ایالات متحده ارائه می‌شود ((۹ CFR ۱/۲۷۶، ۲۱ CFR)) (اداره حفاظت مرزی و گمرکی).

۴۰. گزارش زمان تقریبی ورود برای پست بین‌الملل نباید بیشتر از ۵ روز باشد. ((b) CFR ۱/۲۷۹ (۲۱)). در مقایسه با قانون قبلی، الحاق به گزارش به پست بین‌الملل، یک الحاق جدید به قانون موقت قبلی است. اگر غذا در آشپزخانه منزل درست نشده باشد، این شرط، محموله را به‌عنوان هدیه در نظر می‌گیرد (۵۸ FR ۵۸۹۷۷).

۴۱. واردکننده مواد افزودنی خوراکی، مواد افزودنی رنگی، یا مکمل‌های رژیمی که به‌عنوان یک جزء تشکیل‌دهنده ماده غذایی فراوری شده، مورد استفاده قرار خواهند گرفت، باید گزارش و صورت وضعیتی را تهیه ببینید که شامل این موارد باشد:

۱. می‌بایستی کالا توسط نخستین مالک یا گیرنده، فراوری مجدد شود؛
۲. شناسایی تولیدکننده، فراوری‌کننده، بسته‌بندی‌کننده، توزیع‌کننده، حمل‌کننده، یا چیزهای دیگری که در زنجیره تملک کالا، از تولیدکننده تا واردکننده، مالکیت کالایی را دارند؛
۳. مواد وارد شده بر اساس هدف اصلی آنان استفاده خواهند شد (برای مثال، به‌عنوان یک جزء سازنده غذا). شاید به مدارک یا گواهی بررسی این مواد نیاز شود؛
۴. واردکننده باید اسناد استفاده از کالا یا انهدام آن را حفظ نماید و قادر به ارائه این اسناد به اداره نظارت بر غذا و دارو بر حسب نیاز باشد.
۵. واردکننده باید بتواند به هرگونه سؤال مطرح شده پاسخ مناسب دهد. همچنین باید ودیعه‌ای برای جبران خسارت‌های احتمالی وزارت دارایی ارائه کند. اداره نظارت بر غذا و دارو قدرت و اختیار درخواست اسناد ماده غذایی وارد شده را دارد و می‌تواند این اسناد را بررسی یا کپی نماید. (اصطلاحات برنامه‌ریزی شده جهت ۳۴۱ *et seq* U.S.C. ۲۱). اداره تعهد می‌کند که روش‌های تهیه غذا، داده‌های مالی، داده‌های قیمت‌گذاری، داده‌های شخصی، داده‌های تحقیق و پژوهش و یا داده‌های فروش

۴۲. حمل‌کننده، مالک یا صادرکننده ماده غذایی است که آن کالا را از یک کشور خارجی حمل می‌کند یا ماده غذایی را از طریق پست بین‌الملل به ایالات متحده ارسال می‌نماید (۱۲) (b) ۱/۲۷۶ CFR (۲۱).

۴۳. ماده غذایی خارج شده از شکل اصلی و طبیعی خود بدان معنی است که این ماده از یک یا چند عنصر سازنده به وجود آمده یا به شکل مصنوعی، آماده، عمل آمده، تغییر یافته است. بعضی از کارهایی که موجب می‌شود غذا چندان در حالت طبیعی خود باقی نماند عبارت‌اند از: برش زدن، ورقه ورقه کردن، مرتب کردن، شستن، روغن زدن، دل و روده چیزی را در آوردن، اندود کردن، ریختن، طبخ، انجماد، خنک کردن، پاستوریزاسیون، هموژنیزاسیون، مخلوط کردن، مطابق فرمول تهیه کردن، در بطری ریختن، آسیاب، خرد کردن، گرفتن شهد، گرفتن عرقیات، برچسب‌گذاری یا بسته‌بندی کردن. محصولات زراعی که تمیز شده‌اند (برای مثال، گرد و غبار آنان زدوده شده یا شسته شده‌اند)، مرتب و متناسب شدند، یا همراه با برداشت و جمع‌آوری محصول خنک و سرد گشته‌اند یا با آفت‌کش‌ها آغشته شده‌اند، روغن زده شده، یا صیقل خورده‌اند، بنابر مقاصد این زیرگروه هنوز در شکل طبیعی خود هستند. تمام ماهی‌هایی که هم‌زمان با صید، دل و روده آن‌ها بیرون آورده شده یا منجمد گشته‌اند نیز برای این زیرگروه همچنان به شکل طبیعی خود در نظر گرفته می‌شوند (۸) (۱/۲۷۶ CFR (۲۱).

۴۴. اگر ماده غذایی با کشتی حمل شود یا انبار گشته و دوباره صادر یا تغییر یابد و سپس صادر شود، نیازی به شماره ثبت نیست. ممکن است برای مواد غذایی که به شکل هدایای شخصی فرستاده می‌شوند، نام و آدرس شرکت قید شده باشد (۷) (a) ۱/۲۸۱ CFR (۲۱).

۴۵. طبق قانون پیشنهادی در بخش (b) (۱) (k) ۱/۲۸۸ در خصوص تغییرات در گزارش، ضرورت دارد که به هنگام ارائه آن هویت پرورش‌دهنده، از قبیل نام، آدرس، شماره تلفن، شماره فکس، آدرس پست الکترونیکی همه پرورش‌دهندگان و محل‌های کاشت (اگر متمایز با آدرس و نشانی محل کار است)، ذکر شود. ابهاماتی در این اصلاحیه و نحوه ارتباط آن با قوانین قبلی به چشم می‌خورد که اطلاعات پرورش‌دهنده «در صورت وجود» باید ذکر می‌شد. بدیهی است که با گذشت زمان، به اطلاعات بیشتری از پرورش‌دهنده نیاز است. بر طبق قانون نهایی موقت (۶۸ FR ۵۹۰۷۱)، پرورش‌دهنده، شخصی است که به کار کاشت، درو، و جمع‌آوری محصولات زراعی و غیرزراعی، پرورش حیوانات (مانند ماهی، و دیگر حیوانات و

گیاهان آبی (یا هر دو می‌پردازند).

۴۶. منظور اداره نظارت بر غذا و دارو از کشور تولیدکننده:

(i) کشوری است که مواد غذایی در آن در حالت طبیعی خود پرورش یافته و کاشته، و برداشت می‌شوند، جمع‌آوری می‌گردند و جهت ارسال به ایالات متحده آماده می‌گردند. شاید ماده غذایی شامل یک ماهی بومی باشد و مواد غذایی دریایی را دربر بگیرد که در خارج از آب‌های ایالات متحده توسط کشتی‌هایی که در این کشور ثبت نشده‌اند صید شده باشد، از نظر اداره نظارت بر غذا و دارو کشور تولیدکننده کشوری است که در آنجا این کشتی‌ها ثبت می‌شوند. اگر در قلمرویی، مواد غذایی با حفظ حالت طبیعی خود پرورش یابند، برداشت شود، جمع‌آوری گردد و جهت ارسال آماده گردد، از نظر اداره نظارت بر غذا و دارو کشور تولیدکننده ایالات متحده است.

(ii) برای ماده غذایی که دیگر به شکل و حالت طبیعی خود نیست، کشور تولیدکننده کشوری است که این مواد در آنجا ساخته می‌شود؛ به‌جز آن، اگر یک ماده غذایی از ماهی غیرپرورشی تهیه شود، و یا شامل مواد غذایی دریایی باشد و توسط یک کشتی خارجی صید شوند، از نظر اداره نظارت بر غذا و دارو کشور تولیدکننده، کشوری است که این کشتی در آن ثبت شده است. اگر یک ماده غذایی که چندان به شکل و حالت طبیعی خود نیست، در قلمرویی تهیه شود، از نظر اداره نظارت بر غذا و دارو کشور تولیدکننده ایالات متحده است.

۴۷. اداره بین‌المللی قانون پیشنهادی و قانون نهایی موقت، موضوعات مربوط به کشوری که این مواد از آنجا منشأ گرفته‌اند را مشخص می‌نماید، و این عبارت را به کل حذف می‌نماید و به جای آن از اصطلاح «کشور تولیدکننده» استفاده می‌نماید. این عمل باعث گردیده که اشتباهات و سردرگمی‌های ناشی از اصطلاح «کشور خاستگاه» کاهش یابد، و به‌طور کامل تحت پوشش گروهی دیگر از قوانین درآید. از لحاظ قانون پیشنهادی، ممکن است کشور پایه‌گذار، همان کشوری نباشد که از قدیم در گمرکات ایالات متحده به کار برده می‌شود. برای مثال، برای میگوی پرورشی تایلند که در چین آماده و بسته‌بندی می‌شود، کشور پایه‌گذار تایلند است، همان جایی که این فراورده پرورش یافته، اما کشور خاستگاه چین است، زیرا همان جایی است که این ماده غذایی تولید شده است.

۴۸. شگفت آنکه هزینه‌های مربوط به زمان‌بندی گزارش مربوط به فرمت‌های مختلف رایانه‌ای

هستند. داده‌های جدولی و فهرست‌وار که شیوه انتخابی اداره نظارت بر غذا و دارو را طرح‌ریزی می‌کند، (۶۸ FR ۵۹۰۴۴ *et seq*) (۶) option) فایل TIFF هستند، و بدون داشتن نرم‌افزار مناسب قابل انتقال از وبسایت خود نیستند و در جبران هزینه اطلاعات مربوط به ثبت قانون نهایی موقت، مشکلات مشابهی مشاهده می‌شود.

۴۹. بخش ۳۰۳، توقیف اداری.

(a) قدرت و اختیار افزایش یافته - بخش ۳۰۴ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی (۲۱ U.S.C. ۳۴۴) از طریق اضافه شدن به پایان زیرگروه اصلاح می‌شود:

(h) توقیف اداری غذا-

۱. قدرت توقیف-

(الف) به طور کلی - ممکن است طبق این زیرگروه اگر مأمور یا کارمند صاحب صلاحیت اداره غذا و دارو بازدید، بازرسی و تحقیق بر اساس شواهد و اطلاعات موثق متوجه گردد که مواد غذایی سبب بروز خطری جدی برای سلامتی می‌گردند و یا باعث مرگ انسان یا حیوان می‌شوند، دستور توقیف این مواد غذایی را بدهد.

(ب) تأیید منشی - اگر منشی یا مأمور تعیین شده توسط وی فرمان توقیف را تأیید نمایند، بنابر زیرماده (الف) آن ماده غذایی توقیف می‌شود. این مأمور در صورتی برگزیده می‌شود که مسئول ناحیه‌ای باشد که کالای مورد نظر در آن قرار دارد یا نسبت به چنین مسئولی از مقام بالاتری برخوردار باشد.

۲. دوره توقیف - شاید دوره توقیف یک ماده غذایی بیشتر از ۲۰ روز نباشد و زمانی که لازم است تا منشی بر اساس زیرگروه (a) یا بخش ۳۰۲، توانایی اقدام به کاری را پیدا کند، نباید بیشتر از ۳۰ روز باشد. منشی باید از طریق قوانین روال انجام کاری در خصوص مواد غذایی فاسدشدنی را تسریع نماید.

۳. امنیت کالاهای توقیف شده - بر اساس بند (۱) در خصوص مواد غذایی، باید این مواد به هنگام توقیف، برچسب‌گذاری یا علامت‌گذاری شوند و به مکانی امن و مناسب منتقل شوند. کالای توقیف شده نباید توسط کسی از مکانی که در آن توقیف گشته، یا از محلی که بدان انتقال شده، جابه‌جا گردد و این شرایط تا زمانی ادامه می‌یابد که این کالاها توسط منشی ترخیص گردند و یا دوره زمانی

توقیف این مواد به اتمام برسد، بسته به اینکه کدام یک اول رخ بدهد. همان گونه که از این زیرگروه مشخص می‌گردد، و متعاقب اجرای یک آیین‌نامه و پیرو بخش (b) ۸۰۲۱ مادامی که کالایی در توقیف است، کسی قدرت و اختیار تحویل آن را ندارد.

۴. درخواست فرمان توقیف -

(الف) به طور کلی - مطابق با بند (۱) در خصوص فرمان توقیف مواد غذایی، اگر بر اساس زیرگروه (a) کالایی توقیف شود، ممکن است هر فردی که مجاز است تا خواهان چنین کالایی باشد به منشی استیناف دهد. در مدت ۵ روز بعد از ارائه استیناف، منشی بعد از فراهم آوردن فرصتی جهت دادرسی، باید فرمان مورد بحث را تأیید کند و یا خاتمه دهد، و به منظور اهداف بخش ۷۰۲، عنوان پنجم قوانین ایالات متحده، تأیید نهایی برعهده اداره است؛ و اگر در طی این دوره پنج روزه، منشی نتواند چنین فرصتی را فراهم نماید، یا نتواند فرمان را تأیید کند یا به آن خاتمه دهد، چنین تلقی می‌شود که فرمان توقیف پایان یافته است.

(ب) تأثیر اقدام دادگاه - مطابق با زیرگروه (الف) و بند (۱) اگر منشی بر اساس زیرگروه (a) یا بخش ۳۲۰ مرتبط با مواد غذایی مورد بحث به اقدامی دست بزنند، روند دادرسی و استیناف به پایان می‌رسد.

(b) قانون ممنوعیت - بخش ۳۰۱ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی (۳۳۱ U.S.C. ۲۱) با افزودن موارد ذیل به انتهای آن اصلاح می‌شود:

(bb) جابه‌جایی یک ماده غذایی در تخطی از فرمان بر اساس بخش (h) ۳۰۴، برداشتن یا تغییر مارک یا برجسی که برای تشخیص کالای توقیفی توسط این فرمان لازم گردیده.

(c) توقیف موقت در بندر ورود - بخش ۸۰۱ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی همان گونه که در بخش (d) ۳۰۲ این قانون اصلاح شد، با افزودن موارد زیر در پایان تصحیح می‌گردد:

(j) ۱. اگر مأمور یا کارمند صاحب صلاحیت اداره غذا و دارو دارای شواهد و اطلاعات موثقی باشد که نشان دهد یک ماده غذایی سبب بروز خطری جدی

برای سلامتی است و یا باعث مرگ انسان یا حیوان می‌شود، و قادر نباشد که کالاهایی را که جهت واردات در یک بندر ورود به ایالات متحده عرضه می‌شوند بازدید، بازرسی و بررسی نماید، باید از وزیر دارایی درخواست نماید که این ماده غذایی را برای یک دوره زمانی در بندر توقیف نماید. این زمان نباید بیشتر از ۲۴ ساعت باشد و تمامی این کارها از آن جهت است که منشی قادر به بازدید، بازرسی و تحقیق مناسب این کالاها باشد.

۲. منشی باید از وزیر دارایی درخواست نماید که متعاقب بند (۱) کالای توقیف شده را به مکانی امن و مناسب انتقال دهد. در طی مدت توقیف چنین کالایی، هیچ کس نباید این کالا را از بندر ورودی به ایالات متحده خارج یا متعاقب اجرای یک تعهد قانونی اجازه تحویل کالا را بدهد.

۳. مأمور اداره غذا و دارو ممکن است درخواستی را مطرح کند که طبق بند (۱) تنها در مواردی صورت می‌گیرد که منشی یا مأمور تعیین شده توسط منشی با آن درخواست موافقت نمایند. ممکن است مأموری تعیین نشود مگر آنکه آن مأمور، سرپرست ناحیه‌ای باشد که کالاهای مورد بحث در آن مستقر شوند و تحت این قانون است، و یا این مأمور نسبت به چنین مسئولی از مقام بالاتری برخوردار باشد.

۴. وقتی طبق بند (۱) در خصوص یک ماده غذایی، درخواستی مطرح شود، اگر درخواست مطرح شده قابل اجرا باشد، منشی بلافاصله بعد از مطرح شدن این درخواست، ایالتی را که بندر ورود مورد بحث در آن جای دارد مطلع می‌سازد تا بر اساس این زیرگروه آن کالا توقیف شود.

۵. اگر برای اداره نظارت بر غذا و دارو «مشخص» گردد که یک فراورده غذایی تقلبی و یا بدون برچسب و مارک است، دلیل بر بی‌توجهی و بی‌مبالاتی تولیدکننده آن ماده غذایی نیست.

۵۱. قانون ممنوعیت - بخش ۳۰۱ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی با افزودن مورد زیر در پایان اصلاح می‌شود:

«(bb) جابه‌جایی یک ماده غذایی در تخطی از یک فرمان بر اساس بخش (h) ۳۰۴، برداشتن یا تغییر هر مارک و برچسبی که برای تشخیص کالای توقیفی توسط این فرمان لازم

گردیده».

۵۲. تأثیر فرمان توقیف توسط مسئول منطقه‌ای غذا و داروی اداره نظارت بر غذا و دارو یا مقام ارشد این مسئول (۲۱ CFR ۱/۴۰۴) کار نهائی اداره است ((f) ۱/۴۰۵ CFR ۲۱) و موکول به بررسی قضایی می‌گردد (۲۱ CFR ۱۰/۴۵)
۵۳. اداره نظارت بر غذا و دارو در نظر دارد که در آینده کتاب راهنمایی برای شروط توقیف موقت که در این قانون ذکر نشده است، منتشر نماید.
۵۴. غذای فاسدشدنی، غذایی است که در حرارت به عمل نیامده، منجمد نیست، و روش‌های دیگری نیز جهت حفظ آن صورت نگرفته است. بنابراین برای جلوگیری از تغییر کیفیت این مواد غذایی زمان توقیف این مواد در یک کشتی معمولی و در شرایط موجود انبارها نباید بیشتر از ۷ روز باشد (۲۱ CFR ۱/۳۷۷).
۵۵. به‌عنوان قسمتی از آیین‌نامه توقیف مواد غذایی فاسدشدنی، اداره نظارت بر غذا و دارو طی چهار روز کاری از زمان توقیف، دستور توقیف را به وزارت دادگستری ارسال می‌دارد.
۵۶. با توجه به هدف استیناف دادن و درخواست یک جلسه دادرسی در طی ۴ روز کاری، زمان لازم برای اعتراض به فرمان توقیف مواد غذایی غیرفاسدشدنی طولانی‌تر است. تقاضاهای فرجام باید طی ۱۰ روز صورت بگیرد. زمان دادرسی پس از ۳ روز و زمان اعلام رأی اداره نظارت بر غذا و دارو، ۵ روز بعد خواهد بود.
۵۷. این ارقام در مقدار ۱ میلیون پوند (واحد وزن برابر با ۴۵۴ گرم) از یک ماده غذایی برآورد شده‌اند که برای هر پوند ۰/۷۳ دلار است. برای مواد غذایی بسیار فاسدشدنی از قبیل غذاهای دریایی و ماهی زنده، این مبلغ به طرز نامعقولی پایین است. به طور متوسط قیمت عمده‌فروشی ماهی زنده ۵ دلار برای هر پوند است. توقیف اداری ماهی زنده به معنای ضرر کامل است.
۵۸. بخش ۳۰۸، مجوز علامت‌گذاری کالاهایی که از ورود آنان به ایالات متحده امتناع گشته. (a) به طور کلی - بخش ۸۰۱ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی ((a) ۳۸۱ U.S.C. ۲۱) همان‌گونه که از طریق بخش (a) ۳۰۷ این قانون اصلاح شد، در انتها با اضافه شدن موارد زیر تصحیح می‌گردد:
- (n) ۱. اگر بر اساس زیرگروه (a) اجازه ورود به یک ماده غذایی داده نشده باشد علاوه بر لزوم از بین بردن آن منشی، مالک یا گیرنده آن ماده غذایی را مجبور

به الصاق برجسی بر روی جعبه حاوی مواد غذایی می کند که به روشنی و وضوح بر روی آن این عبارت درج شده باشد: «ایالات متحده: امتناع از ورود».

۲. بر اساس بند (۱) تمامی هزینه های مربوط به الصاق برجسب باید توسط مالک یا گیرنده مواد غذایی پرداخت گردد، و کوتاهی و قصور در پرداخت آن، باعث تصرف واردات آتی این مالکان یا گیرندگان جهت حق تأمین طلب می گردد.

۳. طبق بند (۱) تا زمانی که منشی مشخص نماید که ماده غذایی مورد بحث این قانون قرار گرفته است، شرط و الزام به اجرا گذاشته می شود.

(b) مواد غذایی بدون برجسب و نشان - بخش ۴۰۳ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی (۳۴۳ U.S.C. ۲۱)، با افزودن این موارد در انتها اصلاح می شود:

(v) اگر

۱. بر اساس بخش (۱) (n) ۸۰۱ (مربوط به موادی که اجازه ورود به ایالات متحده را پیدا نکرده اند) حامل برجسی که توسط منشی ضروری دانسته شده، نباشد؛

۲. منشی دریابد که ماده غذایی سبب بروز خطری جدی برای سلامتی است و باعث مرگ انسان و حیوان می شود؛ و

۳. طبق بخش ۸۱۰ بعد از آنکه به مالک یا گیرنده مورد بحث بر ضرورت الصاق برجسب اطلاع داده شود، مالک یا گیرنده باید از طریق منشی مطلع گردد که آن ماده غذایی سبب بروز چنین خطراتی است.

(c) قوانین تدوین - با توجه به ماده غذایی که وارد ایالات متحده می شود و یا جهت واردات عرضه می گردد، این بخش به معنای محدود نمودن قدرت و اختیار وزیر بهداشت، رفاه و امور اجتماعی و وزیر دارایی مبنی بر الزام علامت گذاری مواد غذایی مردود بر اساس شروط این قانون نیست.

۵۹. (۳) بر اساس بند (۱) تا زمانی که منشی مشخص نماید که ماده غذایی مورد بحث تحت تأثیر قانون قرار گرفته است، شرط و الزام مورد اجرا قرار می گیرد.

شروط مواد افزودنی شامل تولیدکنندگان خارجی، حمل مواد با کشتی، دارو و فهرست ابزار و وسایل سالیانه است.

۶۰. (b) مواد غذایی بدون نشان - بخش ۴۰۳ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی (۳۴۳ U.S.C. ۲۱) همان گونه که از طریق بخش (۲) (b) ۳۰۵ این قانون اصلاح گردیدند،

با اضافه کردن این موارد در انتها تصحیح می‌شوند: «(u) اگر بر اساس بخش (۱) (۱) ۸۰۱ (مربوط به امتناع از ورود ماده غذایی به ایالات متحده) از الصاق برچسب که توسط منشی الزامی بوده، خودداری نماید».

۶۱. بخش ۴۰۲ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی (۲۱ U.S.C. ۳۴۲) با اضافه نمودن این موارد در انتها اصلاح می‌شود:

«(h) اگر ماده غذایی باشد که به ایالات متحده وارد شده و یا جهت واردات عرضه گردیده و قبلاً بنا بر بخش (a) ۸۰۱ اجازه ورود به آن داده نشده است، مگر آنکه فردی با هزینه مالک گیرنده آن کالا دوباره آن را عرضه نماید، و همان‌گونه که توسط منشی مشخص گردید، ثابت کند که آن کالا تقلبی نیست. توقیف موقت یک کالا در بندر ورودی تا ۲۴ ساعت مجاز است. این زمان به اداره امکان می‌دهد که آن ماده غذایی را بازرسی نماید. اداره نظارت بر غذا و دارو اختیار توانایی توقیف مواد غذایی، نگهداری آن در یک محل امن و برقراری ارتباط با ایالات در خصوص توقیف آن کالا را دارد.

۶۲. بخش ۳۰۴، محرومیت برای تخطی‌های پی‌درپی، مکرر و جدی.

(a) مجوز محرومیت

۱. محرومیت مجاز - بخش (۱) (b) ۳۰۶ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی

((۲۱ U.S.C. ۳۳۵a (b) (۱) اصلاح می‌شود -

الف) در زیرماده (الف) بعد از کاما در پایان «or» را حذف نماید؛

ب) در زیرماده (ب) با حذف نمودن نقطه در پایان و گنجاندن «or»؛ و

پ) با افزودن این مواد در پایان: «(پ) فردی به خاطر ورود چنین ماده غذایی یا ورود چنین کالایی جهت واردات به ایالات متحده».

۲. متمم دلیل محرومیت - بخش (b) ۳۰۶ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی

((۲۱ U.S.C. ۳۳۵a (b) اصلاح می‌شود -

الف) در بند (۲)، در محتوای زیرگروه قبلی (الف)، با گنجاندن «زیرگروه (الف) یا (ب) از» قبل از بند (۱)؛

ب) با انتخاب مجدد بند (۳) به عنوان بند (۴)؛ و

پ) با گنجاندن بند زیر بعد از بند (۲):

۳. اشخاص بر اساس بند (پ) (۱) در معرض محرومیت قرار می‌گیرند اگر -

الف) فردی که در خصوص واردات هر ماده غذایی به ایالات متحده مرتکب عملی

غیرقانونی شده است؛ یا

(ب) فردی که در الگوی واردات، یا عرضه جهت واردات، غذای تقلبی وارد کرده است که سبب بروز خطری جدی برای سلامتی می شود یا باعث مرگ انسان یا حیوان می گردد.

(b) پیروی از متممها - بخش ۳۰۶ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی (a) ۳۳۵ U.S.C. (۲۱) اصلاح می شود.

۱. با حذف عبارت «محرومیت اجباری» در عنوان زیر گروه (a) و گنجاندن «محرومیت اجباری، تقاضانامه های اصلی دارو -»؛
۲. در زیر گروه (b) -

الف) در عنوان و سرفصل زیر گروه، به وسیله حذف عبارت «محرومیت مجاز -» و گنجاندن «محرومیت مجاز؛ تقاضاهای اصلی دارو؛ واردات غذا -»؛ و
ب) در سرفصل بند (۲)، با حذف عبارت «محرومیت مجاز -» و گنجاندن عبارت «محرومیت مجاز؛ تقاضاهای اصلی دارو»؛

۳. در زیر گروه (iii) الف) (۲) (پ)، با «زیر گروه (۲) (b)» و گنجاندن «بند الف) (۲) یا (۳) از زیر گروه (b)»؛
۴. در زیر گروه (۳) (d) -

الف) در زیر ماده (i) الف)، با حذف عبارت «یا الف) (۲) (b)» و گنجاندن «یا ماده الف) (۲) یا (۳) از زیر گروه (b)»؛

ب) در زیر ماده (ii) الف)، با گنجاندن «در موارد مناسب» قبل از «حسابرسی کافی»؛

پ) در زیر ماده (b) در هر کدام از بندهای (i) و (ii)، «با گنجاندن» یا زیر گروه (۳) (b) بعد از «زیر گروه (ب) (۲) (b)»؛ و

ت) در زیر ماده (ii) (ب)، با گنجاندن «یا روند واردات غذا، همان گونه که ممکن است در بعضی شرایط چنین باشد» قبل از نقطه.

(c) زمان قابل اجرا - بخش (۲) (۱) ۳۰۶ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی (۲) (۱) ۳۳۵ a U.S.C. (۲۱) اصلاح می شود -

۱. در اولین جمله -

الف) حذف «و» بعد از «زیر گروه (۲) (b)»؛ و

(ب) با گنجاندن، «و زیرگروه (الف) (۳) (b)» بعد از «زیرگروه (ب) (۲) (ب)»، و (۲) در جمله دوم با گنجاندن «زیرگروه (ب) (۳) (b)» بعد از «زیرگروه (ب) (۲) (b)».

(d) قانون ممنوعیت - بخش ۳۰۱ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی، همان گونه که با افزودن این موارد در پایان اصلاح گردید:
(cc) وارد یا عرضه کردن یک ماده غذایی جهت واردات به ایالات متحده از طریق همکاری یا مساعدت یا به مسئولیت شخصی که بر اساس بخش (۳) (b) ۳۰۳ محروم است.

(e) واردات به وسیله افراد محروم - بخش ۸۰۱ قانون غذا، دارو و مواد آرایشی دولت مرکزی همان گونه که به وسیله بخش (c) ۳۰۳ این قانون تصحیح گشتند، با افزودن زیرگروه ذیل در انتها اصلاح می‌شود:

(k) ۱. اگر یک ماده غذایی به ایالات متحده وارد شود یا جهت واردات عرضه گردد، و واردکننده، مالک یا گیرنده آن کالا فردی باشد که بر اساس بخش (۳) (b) ۳۰۶ محروم شده است. چنین کالایی باید در بندر ورود آن کالا توقیف شود، و به چنین فردی تحویل داده نشود. مادامی که کالایی توقیف است زیرگروه (b) قدرت و اختیار تحویل کالا بر اساس اجرای آیین‌نامه را ندارند. طی دوره زمانی که چنین کالایی توقیف است، نباید به وسیله فردی از بندر ورود این کالا به ایالات متحده، یا از مکان امنی که بدان منتقل شده است، جابه‌جا گردد، همچنان که ممکن است یک چنین حالتی رخ دهد.

۲. ممکن است بر اساس بند (۱) ماده غذایی که توقیف شده، به فردی که بر اساس بخش (۳) (b) ۳۰۶ محروم نیست تحویل داده شود، چنانچه چنین فردی با هزینه خود، همان گونه که توسط منشی مشخص گردید، زمینه پیروی الزامات این قانون را برای کالا فراهم نماید.

۶۳. مهم‌ترین اولویت مربوط به بررسی نمودن مواد غذایی توقیف شده‌ای است که از روی عمد آلوده شده‌اند (بخش (۱) (h) (۲a) ۳۰۲)؛ توجه به بهبود سامانه‌های اطلاعاتی به منظور «توقیف ماده غذایی که از روی عمد آلوده شده باشد» (بخش (۲) (b) ۳۰۲)؛ ارزیابی خطر:

«بر خطر مواد غذایی که به طور عمد آلوده شده‌اند اعمال می‌شود و کامل می‌گردد»؛ (بخش (۱) (۳) (۴) ۳۰۳).

۶۴. حتی اداره با این استانداردهای قانونی بر وجود مشکلات اذعان دارد و تشخیص می‌دهد که تعریف دقیقی از استاندارد وجود ندارد. اداره به معیار «قابل باور یا اعتماد بودن و صداقت داشتن» استناد می‌نماید. تصمیمات بر اساس موردی اتخاذ خواهد شد، و عواملی از قبیل قابل اطمینان بودن، معقولانه بودن و کلیت حقایق و شرایط را دربر می‌گیرد (قابل تسری به قانون پیشنهادی بخش ۱/۳۷۸).

فصل چهارم

طرح‌ها و راهبردهای مؤثر در امنیت غذا برای تولید محصولات کشاورزی و فرآوری مواد غذایی

شیوه‌هایی که ما برای تولید محصولات غذایی داریم،
تا حدی نفوذ تروریست را به منابع غذایی ما آسان
نموده است.

لورنس دایکمن^۱

رئیس بخش منابع طبیعی و زیست‌محیطی، اداره
کل ذی‌حسابی ایالات متحده، فوریه ۲۰۰۴.

مقدمه

بررسی صورت گرفته در ۳ فوریه سال ۲۰۰۴ خبر از در معرض حمله بودن بخش مواد غذایی ایالات متحده می‌دهد. بنابر نگرانی‌های مقامات ایالات متحده مبنی بر طرح حمله گروه‌های تروریستی به خصوص القاعده به بخش‌های مواد غذایی و کشاورزی، و همچنین یافته‌های صدها سند و مدرک درباره کشاورزی ایالات متحده در خانه‌های امن و پناهگاه‌های تروریستی، همگی گواه این مطلب است که مواد غذایی بیشتر در معرض خطر قرار دارند. همان‌گونه که لورنس دایکمن، رئیس بخش منابع طبیعی و زیست‌محیطی اداره کل ذی‌حسابی گفته است: «شیوه‌هایی که ما برای تولید محصولات غذایی داریم، تا حدی نفوذ تروریست را به منابع غذایی ما آسان نموده است، خواه این منابع از حیوانات زنده باشد یا مراحل تولید باشد. این مسئله موضوعی واقعی است و نه حالتی فرضی».

1. Lawrence Dyckman

وزارت کشاورزی ایالات متحده و اداره نظارت بر غذا و دارو در گردهمایی‌های مختلف بیان کرده‌اند که ارزیابی‌هایی از آسیب‌پذیری صنایع غذایی انجام شده است، از آنجایی که این خطرات مواردی طبقه‌بندی شده هستند، نمی‌توان آن‌ها را اعلام کرد. این موقعیتی ناگوار برای افرادی است که درگیر تولید و توزیع غذای سالم هستند، آن‌هایی که بزرگ‌ترین نیازشان آگاهی و دانش است، اطلاعات کافی برای ارزیابی مناسب خطر را نخواهند داشت. متأسفانه، از آنجایی که بخش‌های دیگر تحت تدابیر شدید امنیتی قرار دارند، تروریست‌ها راحت‌تر می‌توانند منابع اقتصادی را مورد هدف قرار دهند. ترس از ورود عمدی یک گیاه مخرب و ویرانگر یا بیماری دامی، آسیب وارد آمده بر امنیت و ضعف بخش کشاورزی، تا حد شیوع یک بیماری را راحت نموده است. در اولین پی‌نویس این فصل فهرستی از بیماری‌ها و عوامل بیماری‌زای احتمالی در اختیار گذاشته می‌شود. این خطرات در سال ۲۰۰۱ هنگامی مورد توجه قرار گرفتند که رئیس‌جمهور، کشاورزی و صنایع غذایی را جزء بخش‌های زیربنایی مهم و حیاتی اعلام نمود که نیاز به محافظت در برابر تروریسم دارد.

اداره کل ذی‌حسابی مجموعه‌ای از ویژگی‌های لازم و ضروری جهت راهبرد امنیت ملی مؤثر و قابل اجرا را ذکر کرد که بررسی و تجزیه و تحلیل هزینه و سود و دیگر معیارهای اقتصادی را دربر می‌گیرد. این راهبردها در مسائل مختلف امنیتی قابل استفاده بودند و به‌عنوان الگویی برای توسعه طرح امنیت مواد غذایی در یک سطح پایین‌تر دولتی یا در بخش خصوصی مورد استفاده قرار گرفت. این توصیه‌ها برای ایجاد برنامه امنیتی بر اساس دستورات و رهنمودهای اداره کل ذی‌حسابی که اخیراً منتشر شدند هستند و شامل موارد زیر است:

۱. بیان هدف، وسعت و دامنه، و روش: پرداختن به این مطلب که چرا راهبرد خلق شده، دامنه پوشش آن، و نحوه تولید آن.

ویژگی‌ها: شرحی از هدف کلی و اساسی؛

شرحی از هدف محدود و کوچک؛

چگونه این راهبرد با دیگر راهبردها مقایسه می‌شود؛

کارهای اصلی، رسالت بخش‌ها، یا فعالیت‌هایی را که دربر می‌گیرد؛

قوانین و نظریه‌هایی که رشد و توسعه را به پیش می‌برد؛

انگیزه وجودی راهبرد: حوادث، الزام کیفری یا قانونی؛

روند شکل‌گیری راهبرد: به کارگیری نیروهای نظامی، دولتی، بومی یا نیروهای شخصی؛

توصیف اصطلاحات اصلی.

۲. شرح مشکلات و ارزیابی خطر: عنوان مشکلات خاص (اصلی، در قضیه اداره کل ذی‌حسابی) و خطراتی که راهبرد آنان را مورد هدف و توجه قرار می‌دهد. ویژگی‌ها: مورد بحث قرار دادن یا مشخص نمودن مشکلات، و دلایل ایجاد آن‌ها؛ ارزیابی خطر، شامل تحلیل خطرات و آسیب‌پذیری‌ها؛ مشخص نمودن ویژگی اطلاعات در دسترس، محدودیت‌ها، معایب، و ناشناخته‌ها.
۳. اهداف، مقاصد بعدی، فعالیت‌ها، و میزان عملکرد: عنوان نمودن آنچه که راهبرد سعی در انجام آن دارد، گام‌هایی جهت تحقق نتایج مثبت، اولویت‌ها، نقاط عطف، و میزان عملکرد جهت برآورد نتایج مثبت. ویژگی‌ها: تعیین نمودن نتیجه کلی مطلوب؛ ایجاد سلسله‌مراتب اهداف راهبردی و مقاصد بعدی؛ ایجاد فعالیت‌های خاص جهت تحقق نتایج مثبت؛ مجموعه‌ای از اولویت‌ها، نقاط عطف، و پیامدهای مربوط به میزان عملکرد؛ تعیین روشی جهت کنترل، مراقبت و گزارشی از پیشروی و بهبود؛ تعیین محدودیت‌هایی بر میزان پیشروی و بهبود.
۴. دارایی‌ها، سرمایه‌گذاری‌ها، و مدیریت خطر: عنوان نمودن میزان هزینه‌ای که راهبرد دربر خواهد داشت، منابع و دارایی‌ها و سرمایه‌گذاری‌های مورد نیاز، و بر اساس ایجاد توازن میان کاهش خطرات و هزینه‌ها باید در کجا این دارایی‌ها و سرمایه‌گذاری‌ها هدف قرار بگیرند. ویژگی‌ها: مشخص نمودن نوع دارایی‌های قابل دسترس (برای مثال بودجه، سرمایه انسانی، فناوری اطلاعات، تحقیق و توسعه، ارتباطات)؛ مشخص نمودن این موضوع که از کدام دستگاه تخصیص منابع استفاده خواهد شد (دولتی) یا کدام یک قابل دسترس هستند (بخش خصوصی) (برای مثال، بخشیدن، کمک‌های غیرنقدی، حمایت‌های مالی، وام، قیمت و اجرت استعمال)؛ برآورد محرک‌ها یا رکود دستورات دولتی؛ تعیین نوع و منابع سرمایه‌گذاری‌ها؛ برآورد اصول اقتصادی مورد بحث؛ تجزیه و تحلیل هزینه‌ها و سود.
۵. وظایف سازمانی، مسئولیت‌ها و مشارکت: عنوان می‌نماید که چه کسی این راهبرد را به

انجام خواهد رساند، در مقایسه با دیگران نقش آنان چه خواهد بود، و مشخص نمودن دستگاه‌هایی که فعالیت‌های آنان را هماهنگ می‌نماید.

ویژگی‌ها: تعیین وظایف و ویژگی‌های مسئولیت ادارات، بخش‌ها، کارهای فردی و همگانی؛ ارزیابی نقش مقامات دولتی، دیگر گروه‌های بخش خصوصی، داخلی، ویژگی‌های بین‌المللی (اگر قابل اجرا باشد)؛

تعیین این مطلب که چه کسی یا چه چیزی عهده‌دار وظایف هدایت، حمایت، یا همکاری است و وظایف آن‌ها چیست؟

پیش‌بینی این موضوع که چگونه تغییرات مهم سازمانی بر مشارکت و اثربخشی سازمانی تأثیر خواهد گذاشت، انجام تجزیه و تحلیل‌های مشابه بر ماهیت‌های هدایت، حمایت و مؤسسات شریک؛

ایجاد روش‌های خاصی جهت مشارکت و همکاری؛

مشخص نمودن این مطلب که چگونه تضادها و اختلافات حل خواهند شد.

۶. هماهنگ‌سازی ویژگی‌های اجرا: عنوان نمودن اینکه چگونه یک راهبرد ملی مربوط به دیگر اهداف، مقاصد، و فعالیت‌های راهبرد ویژگی‌های سطوح بعدی دولت و طرح‌هایشان، این راهبرد را به اجرا درمی‌آورد. به‌ویژه یک راهبرد ملی چگونه می‌تواند از هماهنگی و یکپارچگی به وجود آمده در نخستین قدم‌های میان بخش دولتی و ویژگی‌های خصوصی که عملاً به چشم می‌خورد، سود جوید و به‌ویژه توسعه و گسترش چهارچوبی «فراگیر، یکپارچه و منسجم» به منظور کمک در مواجهه با شرایطی از قبیل امکان تضعیف، تداخل و اختلافات است.

بر این اساس، توصیه‌های کمیسیون گیل‌مور، حالتی طبیعی و وضعیت عادی جدیدی را در فعالیت‌های دولتی در تقسیم عمودی و افقی اخبار و اطلاعات مشخص می‌نماید. این ویژگی‌ها هر زمان و هر کجا که امکان داشته باشد بین این فعالیت‌ها هماهنگی و انسجام به وجود می‌آورند و باید از آن‌ها پیروی شود.

ویژگی‌ها: گسترش یکپارچگی و انسجام افقی (با چیزهای دیگری که به طور مشابه قرار گرفته‌اند)؛

گسترش راه‌هایی جهت انسجام عمودی به کمک اجرای سازمان‌ها (زیاد، کم، در دولت)؛

ارتباط دادن مدارک مربوط از روی اجرای سازمان‌ها؛

شرحی از راهبردها یا طرح‌های خاص دولت مرکزی، ایالتی، بومی یا شخصی؛

هدایت اجرا؛

شرحی بر راهبردها و طرح‌های بعدی به جهت اجرا (برای مثال سرمایه انسانی و ویژگی‌های ساختار اقتصادی).

علاوه بر گزارش اداره کل ذی‌حسابی، نمایندگی‌ها و اداره‌های دولت مرکزی فعالیت‌های زیادی برای برنامه‌های امنیتی و حفاظتی انجام داده‌اند که در حال حاضر ایمنی مواد غذایی را نیز شامل می‌شود. بنا به دستور بخش نامه شماره ۹ امنیت کشوری ریاست جمهوری^۱ (۳۰ ژانویه، سال ۲۰۰۴)، خط‌مشی‌های ایالات متحده در جهت حفظ کشاورزی و مواد غذایی در برابر حملات تروریستی، فجایع و اتفاقات مهم و سایر مواقع اضطراری شکل گرفته‌اند و تا زمانی ادامه می‌یابند که مطمئن شویم وزارتخانه‌ها و نمایندگی‌های مورد بحث دولت مرکزی امنیت کلی اقتصاد ایالات متحده را تقلیل نمی‌دهند. این دستور ویژگی‌های زیر را دربر می‌گیرد:

۱. شناختن و اولویت دادن به زیربنای مهم اقتصادی و دارایی‌های اصلی جهت برقراری الزامات حفاظتی؛

۲. افزایش آگاهی و قابلیت اخطار قبلی به منظور تشخیص خطر؛

۳. تعدیل و جبران آسیب‌پذیری‌ها هنگام بحران و پیچیدگی‌های فرایندی؛

۴. تقویت و بهبود آیین‌نامه‌های بازرسی محصولات داخلی و وارداتی؛

۵. افزایش پاسخ‌دهی و بازیابی آیین‌نامه‌ها.

وزارت امنیت ملی^۲ تلاش‌های دولت‌های مرکزی، دولت‌های ایالتی و محلی و بخش خصوصی را در حفظ و زیربنای مهم اقتصادی و دارایی‌های اصلی، هدایت و هماهنگ می‌نماید.

آگاهی و هشدار دادن

بر اساس فرمان بخش نامه شماره ۹ امنیت کشوری ریاست جمهوری، اساساً افزایش آگاهی و هشداردهی برعهده وزارتخانه‌های داخلی، کشاورزی (وزارت کشاورزی ایالات متحده)، وزارت بهداشت و خدمات انسانی^۳ و اداره حفاظت محیط زیست خواهد بود و بر اساس کنترل ایمنی مواد غذایی و برنامه‌های نظارت و مراقبت از بهداشت عمومی بنا خواهند شد. اهداف اصلی از این قرارند:

۱. تأمین نظارتی قاطع، جامع، و کاملاً منسجم که شامل اطلاعات و اخبار بین‌المللی درباره بیماری

1. Homeland Security Presidential Directive (HSPD)

2. Department of Homeland Security (DHS)

3. Department of Health and Human Services (HHS)

حیوانات، گیاهان، حیات وحش، غذا، بهداشت عمومی، و کیفیت آب می شود و همچنین اقدام به ردیابی سریع و آگاهی از بیماری‌ها، آفت‌ها و عوامل سمی؛

۲. ایجاد سامانه‌هایی که در پی حیوانات و گیاهان خاص و همچنین کالاهای و مواد غذایی خاص هستند؛

۳. ایجاد شبکه‌های مرتبط و سراسری آزمایشگاهی غذا، دام پزشکی، بهداشت عمومی و کیفیت آب که امکانات موجود آزمایشگاهی دولت مرکزی و ایالت را منسجم و هماهنگ می نمایند. ویژگی‌ها از توافق‌نامه‌های تشخیص استاندارد شده و آیین‌نامه‌ها پیروی می کنند.

فعالیت‌های اطلاعاتی و توانایی تجزیه و تحلیل

به علاوه، وزارت دادگستری، اداره مرکزی اطلاعات^۱، و وزارت امنیت ملی، در پیوستگی با وزارت کشاورزی ایالات متحده، اداره نظارت بر غذا و دارو، وزارت بهداشت و خدمات انسانی و اداره حفاظت محیط زیست، فعالیت‌های سازمان بازرسی مرکزی و توانایی‌های تجزیه و تحلیل را توسعه و بهبود می دهند و بر امنیت کشاورزی، مواد غذایی و آب تکیه دارند. توانایی‌های اداره مرکزی اطلاعات شامل جمع آوری و تحلیل اطلاعات مربوط به خطرات، سامانه‌های تحویل، و روش‌هایی است که می توان در برابر این بخش‌ها به کار گرفت.

همچنین وزارت امنیت ملی اطلاع‌رسانی در مورد خطرات زیست محیطی را در مشارکت با وزارت کشاورزی ایالات متحده، وزارت بهداشت و خدمات انسانی، اداره حفاظت محیط زیست و دیگر اداره‌ها انجام داده و موجب افزایش بازدارندگی می گردد و توانایی تشخیص یک حمله را افزایش خواهد داد. این توانایی جدید بر اساس سامانه‌های بهبود یافته و کارآمد مراقبت و نظارت بنا خواهد شد و نظارت و مراقبت داخلی و بین‌المللی و داده‌های کنترلی جمع آوری شده و از سامانه‌های سلامت انسان، حیوان و گیاه، مواد غذایی و کیفیت آب را هماهنگ و بررسی می نماید. ارزیابی‌های آسیب پذیری بخشی از برنامه‌های آگاهی می باشد و تشخیص نیازهای کشاورزی و مواد غذایی قسمتی از طرح ملی حفاظت زیربنایی وزارت امنیت ملی است.

راهبردهای کاهنده

وزارت امنیت ملی راهبردهای کاهنده را با وزارت دادگستری، وزارت کشاورزی ایالات

1. Central Intelligence Agency (CIA)

متحده، وزارت بهداشت و خدمات انسانی، اداره حفاظت محیط زیست، اداره مرکزی اطلاعات و دیگر اداره‌ها هماهنگ می‌سازد و به منظور حفاظت از تولیدات و فراوری آن‌ها در برابر شیوع بیماری‌ها، آفت‌ها یا مواد سمی راهبردها را در اولویت قرار می‌دهد و اجرایی می‌نماید. به‌علاوه تلاش‌های وزارت کشاورزی ایالات متحده، وزارت بهداشت و خدمات انسانی و وزارت امنیت ملی در جهت توسعه و گسترش آیین‌نامه‌های رایج بازرسی و بررسی واردات محصولات کشاورزی و مواد غذایی صورت می‌گیرد.

بهبود محصولات و طرح‌های پاسخ‌دهنده

بهبود محصولات و طرح‌های پاسخ‌دهنده، مجدداً دربرگیرنده تلاش هماهنگ و یکپارچه وزارت امنیت ملی، وزارت کشاورزی ایالات متحده، وزارت بهداشت و خدمات انسانی، اداره حفاظت محیط زیست و مسئولین ایالتی و محلی است تا تضمین نماید که قدرت و توانایی‌های واکنش‌های مناسب، پاسخ‌دهی سریع و مؤثر به حمله تروریستی، شیوع بیماری مهم، یا انواع دیگری از فجایع که کشاورزی و شالوده مواد غذایی را تحت تأثیر قرار می‌دهند، هست. بر اساس بخش‌نامه شماره ۸ امنیت کشوری ریاست جمهوری مبنی بر آمادگی ملی، این تلاش‌ها با دیگر کارهای وزارت امنیت ملی هماهنگ خواهد شد.

یکی از پیامدهای این تلاش‌ها شکل گرفتن طرح و واکنش استاندارد شده منسجم کشاورزی و مواد غذایی خواهد بود که بر اساس بخش‌نامه شماره ۸ امنیت کشوری ریاست جمهوری به صورت برنامه، طرح و واکنش ملی هماهنگ خواهد شد. این طرح، واکنش هماهنگ و منسجم به حوادث و رویدادهای کشاورزی و مواد غذایی را تضمین خواهد کرد و وظیفه مربوط به مؤسسات دولت مرکزی، ایالتی، محلی، و بخش خصوصی را معین خواهد نمود و ارتباط میان خطر با جامعه را بیان می‌نماید. وزارت کشاورزی ایالات متحده، وزارت بهداشت و خدمات انسانی در ارتباط با وزارت امنیت ملی، اداره حفاظت محیط زیست باید سامانه‌های بهبود را که قادر به تثبیت نمودن فراورده‌های کشاورزی، ذخیره مواد غذایی و اقتصاد هستند را تقویت نماید، به سرعت فراورده‌های کشاورزی و غذایی آلوده، گیاهان و حیوانات مبتلا را انتقال داده و منهدم سازد؛ و از ساختمان‌های آلوده رفع آلودگی نماید.

برای کمک به بخش خصوصی، وزارت کشاورزی ایالات متحده توصیه‌هایی برای وزارت امنیت ملی در خصوص استفاده از ابزارهای موجود مدیریت مالی خطر و ایجاد نوع جدید این

ابزارها ارائه خواهد نمود. در این توصیه‌ها تشویق به حمایت شخصی در مقابل ضررهای اقتصادی ناشی از تروریسم به مواد غذایی و کشاورزی خواهد شد. همراه با تمامی برنامه‌ها تا به امروز، در انگیزه‌های مالیاتی هیچ‌گونه بودجه‌ای به بخش خصوصی تخصیص داده نشده است، حال آنکه تخصیص بودجه باعث بهبودی و بهتر شدن امنیت می‌گردد. به علاوه، این خطرات باعث افزایش بیمه افراد جامعه می‌شوند، به طوری که رویکردهای مسئولین سبب پیشگیری از فعالیت تروریست‌ها و خسارات ایجاد شده توسط عوامل زیست‌محیطی (برای مثال، تأثیر بر محیط زیست) و عوامل زیست‌شناختی (برای مثال، باکتری‌های حاصل از مواد غذایی یا آب) می‌شود. این دو سازمان در راستای ایجاد موارد زیر در بخش خصوصی باید فعالیت کنند:

۱. انبار یا ذخیره ملی دام‌پزشکی^۱ شامل مقدار مناسب و کافی از مایه‌های دامی و ضدویروس، یا محصولات دارویی که بر اکثر بیماری‌های زیان‌بار دامی که سلامت انسان و اقتصاد را متأثر می‌نماید، مؤثر بوده و در طی ۲۴ ساعت از شیوع بیماری توان آمادگی در برابر آن را خواهد داشت. اعتبار این انبار از منابع مالی ذخیره ملی تأمین می‌گردد.

۲. سامانه ملی بازیابی بیماری گیاهی^۲، از طریق تمهیدات کنترل آفت، استفاده از گونه‌های مقاوم بذر در فصل کشت به منظور حفظ تولید مناسب محصولاتی که به لحاظ اقتصادی از اهمیت برخوردارند، توان واکنش به بیماری‌های بسیار مهم گیاهی را دارد. سامانه ملی بازیابی بیماری گیاهی از ذخایر ژنتیکی که در سامانه ملی پلاسمای جوانه گیاهی ایالات متحده گنجانده شده، و همچنین از امکانات علمی موجود در سامانه تحقیق و افزایش کشاورزی صنعتی دولت مرکزی-ایالتی استفاده خواهد نمود. سامانه ملی بازیابی بیماری گیاهی به منظور جلوگیری، کند شدن و توقف نمودن انتشار بیماری‌های بسیار مهم گیاهی، از قبیل سیاهک گندم^۳ و زنگ سویا^۴ باید طرح اضطراری را دربر بگیرد و از سویه‌های مقاوم به بیماری‌ها و اقدامات کنترلی آفت‌کش‌ها استفاده نماید.

توسعه فراگیر و حرفه‌ای از بخش‌های اصلی این رهنمود هستند و بین بخش دولت مرکزی و بخش خصوصی تقسیم اطلاعاتی و مکانیسم تحلیلی مؤثری را فراهم خواهد کرد. این رهنمود برای تحصیلات تکمیلی (فارغ‌التحصیل و فارغ‌التحصیل نشده) در نظر گرفته می‌شود تا از ذخیره مواد

1. National Veterinary Stockpile (NVS)

2. National Plant Disease Recovery System (NPDRS)

3. wheat smut

4. soybean rust

غذایی محافظت نماید. این دستور امکانات ساختمانی جهت برنامه‌های میان‌رشته‌ای که آموزش را در علوم تغذیه، کشاورزی، دام‌پزشکی، بیماری‌های مشترک، میکروبیولوژی، مهندسی شیمی، و ریاضیات (روش‌های آماری) دخیل کرده است، در اختیار دانشگاه‌ها قرار می‌دهد تا مصونیت مواد غذایی ایالات متحده را به صورت حرفه‌ای فراهم سازد. وزارت امنیت ملی، وزارت کشاورزی ایالات متحده و وزارت بهداشت و خدمات انسانی دارای مراکز عالی دانشگاهی امنیت کشاورزی و مواد غذایی هستند و یا آن را دایر خواهند کرد.

کارهای تحقیقی و توسعه‌ای که از جانب دولت مورد حمایت قرار می‌گیرد به توسعه و بسط اقدامات پیشگیرانه رایج و جدید در برابر شیوع عمدی یا طبیعی بیماری‌های دامی، گیاهی، یا بیماری‌های قابل انتقال بین حیوان و انسان سرعت خواهد بخشید. همچنین این تلاش‌ها از روش‌های جدید تحقیق و توسعه جهت بررسی، فناوری‌های پیشگیری، شناخت عامل، ارتباط مقدار دارو و واکنش، که در حکم عوامل بسیار مهم در ذخیره مواد غذایی و آب هستند، استفاده خواهد کرد. وزارت کشاورزی ایالات متحده و وزارت امنیت ملی جهت بهداشت، ایمنی و مدرنیزه ساختن آزمایشگاه‌های زیست‌محیطی کشاورزی، طرح‌ها و برنامه‌هایی خواهند داشت که سبب بهبود و تقویت نیروی ملی جهت تحقیق و تشخیص بیماری‌های دامی ناشناخته می‌گردد.

کانون توجه این برنامه خاص دولت مرکزی بر اساس برنامه‌های مبسوط و اصلاح شده دولت و با هدف کلی حفظ سلامت انسان و کاهش اثر بیماری‌های گیاهی یا دامی است. هدف این برنامه، کنترل بهتر وقایع ناگواری است که اثرات آن‌ها کشاورزی و مواد غذایی را تحت تأثیر قرار می‌دهد. وزارت بهداشت و خدمات انسانی (که اداره نظارت بر غذا و دارو بخشی از آن است) برای این فعالیت‌ها در سال مالی ۲۰۰۴، بودجه‌ای در حدود ۳/۷۷۶ میلیارد دلار اختصاص داد، و وزارت کشاورزی ایالات متحده برای مبارزه با تروریسم، بودجه‌ای در حدود ۳۶۸ میلیون دلار منظور کرده است. این هزینه بخشی از بودجه کلی دولت مرکزی که حدود ۵۲/۷۳۲ میلیارد دلار است و به منظور مبارزه با تروریسم در نظر گرفته شده است، می‌باشد. اگرچه راهبرد عینی زیربنایی (که شامل ایمنی مواد غذایی می‌شود) دستورالعمل‌های خاصی را جهت تخصیص منابع مالی قید می‌کنند، اما در این مجموعه و برای اهداف و مقاصد خاص، برآورد هزینه در نظر گرفته نشده و بحث مفصلی پیرامون کنترل خطر صورت نگرفته است. از دیدگاه اداره کل ذی‌حسابی راهنمایی بیشتر

درباره منابع مالی، سرمایه گذاری، و مدیریت خطر به گروه‌هایی که این راهبردها را اعمال می‌دارند کمک می‌کند تا بتوانند مشخص کنند که چطور منابع مالی و سرمایه گذاری‌ها را بر اساس اولویت‌ها و محدودیت‌ها، یافتن هزینه‌ها و عملکرد و استفاده از سرمایه گذاری‌ها و منابع مالی قابل دسترس در مکانی که بیشتر کارآمد است، تقسیم کنند.

اگرچه داده‌های بخش خصوصی در رسیدن به این اهداف مهم است، اما کانون توجه این راهبردها و تلاش‌ها بر نقش دولت در تشخیص حوادث و واکنش مناسب به آن‌ها استوار است. برنامه‌های آمادگی بخش خصوصی جزئی و ناچیز هستند و در واقع همان برنامه‌های ناموفق پیشنهادی دولت هستند که چندان توجهی به آن‌ها صورت نگرفته است. در قانون امنیت بهداشت عمومی، قانون آمادگی و واکنش در برابر بیوتروریسم سال ۲۰۰۲ (قانون بیوتروریسم: PL ۱۰۷-۱۸۸)، آمادگی و تجهیز بخش خصوصی، هزاران قانون و فرمان بدون پشتوانه که سبب افزایش هزینه برنامه‌های سلامت و ایمنی مواد غذایی می‌شوند، و برخی از موارد در بهبود امنیت یا بهداشت ذخیره مواد غذایی تأثیر چندانی ندارند، نادیده گرفته شدند.

تشخیص و در اولویت قرار دادن اصول و منابع مالی مهم جهت حفظ آن، در ۱۷ دسامبر سال ۲۰۰۳ در دستور ریاست جمهوری مبنی بر امنیت کشور، مورد توجه قرار گرفتند (که جایگزین دستورات قاطع ریاست جمهوری در سال ۱۹۹۸، ۲۲ می، NSC-۶۳ می‌گردد که درباره حفظ زیربنای اصلی بود). این دستور به منظور بهبود مدیریت داخلی بخش اجرایی تهیه شد و یک خط‌مشی ملی در جهت تشخیص و شناسایی تروریست‌هایی است که قصد ویران‌سازی، ناتوان نمودن، یا سوءاستفاده از اصول و منابع مالی مهم در جهت تضعیف نمودن امنیت ملی، مورد استفاده قرار می‌گیرد. غذا بخشی از اساس و اصول ایالات متحده می‌باشد، گرچه در دستورات سال ۲۰۰۳ جزء اولویت‌ها قرار ندارد. دیگر بخش‌های مهم شامل آب، انرژی، مراقبت‌های بهداشتی، بانکداری و تأمین مالی، حمل‌ونقل، سامانه‌های ارتباطی و اینترنتی و پایگاه‌های تدافعی می‌شود. حفاظت از بناها و مظاهر ملی نیز جزء اصول مهم این دستور است. بر طبق بخش‌نامه شماره ۷ امنیت کشوری ریاست جمهوری، احتمال دارد اهداف و مقاصد یک تروریست موارد ذیل باشد:

۱. تلفات یا فاجعه سنگین بر ایالات متحده که بر بهداشت و سلامتی تأثیر می‌گذارد و قابل قیاس با سلاح‌های کشتار جمعی می‌باشد؛

۲. تضعیف توانایی دولت مرکزی در اجرای رسالت اصلی یا تضمین بهداشت و سلامت

عمومی؛

۳. تحلیل قدرت دولت ایالتی و محلی در حمایت از فرمان و ارائه حداقل خدمات عمومی؛
۴. آسیب به امکانات بخش خصوصی، این بخش عملکرد مرتب و منظم نظام اقتصادی را تضمین و خدمات ضروری را تأمین می‌نماید؛
۵. تأثیر منفی بر نظام اقتصادی از طریق ایجاد ناآرامی و بی‌نظمی در اصول اصلی و منابع مالی مهم؛

۶. تضعیف روحیه و سلب اعتماد عموم نسبت به مؤسسات اقتصادی و سیاسی.

از آنجایی که امریکا یک جامعه آزاد و از لحاظ تکنولوژی پیچیده است، مجموعه جامع و وسیعی از اهداف احتمالی در دنیای واقعی و مجازی وجود دارد که حفاظت یا ریشه‌کنی تمام خطرات را غیرممکن می‌سازد. بنابراین، این رهنمود در راستای تقویت امنیت از طریق بهبود راهبردها ارائه می‌گردد و مانع از موفقیت یک حمله تروریستی می‌شود و در صورت رخ دادن چنین حمله‌ای، اثر آن را کاهش می‌دهد. احتمال دارد به‌عنوان بخشی از این برنامه، اصلاحات تاکتیکی-امنیتی در جهت بازداري، کاهش، یا خنثی‌سازی حملات مخفیانه به‌سرعت اجرا شود.

در اصول راهبرد، بحث بر پاسخ‌های سازمان‌دهی شده و طرح‌ریزی؛ تعیین وظایف و مسئولیت دولت‌های مرکزی، ایالتی، و محلی و بخش‌های خصوصی و بین‌المللی؛ تشخیص نیاز به ایجاد یک مکانیسم مشترک برای برنامه‌ریزی دولتی-صنعتی است. با همکاری این بخش‌ها تشخیص، اولویت دادن و انسجام کارهای زیربنایی حفظ می‌شود، اما این کارها امنیت کامل نظام اقتصادی کشور را تأمین نمی‌کنند. بر اساس اصول راهبرد، وزارت امنیت ملی نخستین رابط و تسهیل‌کننده همکاری میان تمامی گروه‌های مربوطه است. متأسفانه وظایف، مسئولیت‌ها و روابط میان واکنش فوری و اعمال قانون با بخش خصوصی مشخص نیست، به‌ویژه در مواردی که با مسئولیت‌ها تداخل داشته باشند. چگونگی اجرای این راهبردها در مواقع بحرانی نیز چندان واضح نیست، زیرا اگرچه کلیات ارائه می‌شوند، اما وظایف، و مسئولیت‌ها به‌روشنی بیان نمی‌گردند.

تقسیم اطلاعات درباره خطرات واقعی و اینترنتی، آسیب‌پذیری‌ها، حوادث و تمهیدات حفاظتی ممکن و بهترین مهارت‌های عملی از طریق منابع صنعتی و توجه بیشتر به اصول و منابع مالی در مناطق بسیار آلوده، بسط و گسترش می‌یابد. نقشه فضایی-مکانی زیرساخت‌های حیاتی تهیه می‌شود. به‌علاوه، درک معیار عملکردهای زیربنایی، تشخیص علائم و نشانه‌های یک حمله و افزایش توانایی در شناسایی و بررسی الگوی حملات مخفیانه باید صورت بگیرد. در

بخش کشاورزی و مواد غذایی، گسترش چنین اطلاعاتی نیاز به انجام کاری اساسی و بنیادی دارد، به‌ویژه آنکه بیشترین میزان تجارت غذا مربوط به فرآورده‌های وارداتی و سامانه پیچیده توزیع است. در بخش غذا و سایر بخش‌ها، این نکته نهفته است که دارایی مردم در جهت امنیت ملی به خطر خواهد افتاد. بزرگ‌ترین نگرانی از دستور صادر شده در خصوص تجارت فرآورده‌های کشاورزی و مواد غذایی آن است که همانند دستورات قبلی به مواد غذایی و کشاورزی توجه شایسته‌ای مبذول نمی‌گردد، زیرا یا نیازهای خاص این بخش به‌خوبی درک نگشته‌اند، یا فاجعه‌ای اسفبار منابع غذایی را تهدید نکرده و یا ماهیت بدوی و مبهم صنایع مورد بحث باعث کاهش سود-هزینه خواهند شد که امنیت بخش مواد غذایی را قربانی می‌کند. همان‌گونه که بعد از قانون واکنش به بیوتروریسم، تولیدکنندگان مواد غذایی در توسعه و گسترش تدابیر امنیتی مواد غذایی کم‌وبیش تنها ماندند، به همان اندازه احتمال دارد که از صنایع غذایی حاصل از این دستور حمایت اندکی صورت گرفته باشد.

در پرداختن به برخی نگرانی‌های به وجود آمده در فصل‌های ۱ و ۲، هدف از این بخش ذکر راهبردهایی است که یک شرکت با استفاده از آن‌ها می‌تواند طرح تجهیز و آمادگی امنیت مواد غذایی را گسترش دهد و مفاهیم راهبردهای ترویج شده جدید و دستورالعمل‌های همگانی را به کار برد. همچنین از مفاهیم آشنا برای متخصصان امنیت مواد غذایی از قبیل مفاهیم و راهبرد مربوط به نقطه اصلی کنترل و تحلیل خطر، مدیریت خطرات سازماندهی شده استفاده نماید. بدین منظور راهبردها و شیوه‌های رو به رشد برنامه امنیتی مواد غذایی طرح‌ریزی خواهد شد. این الگوها در تولیدات کشاورزی، آماده‌سازی مواد غذایی، توزیع آن‌ها، خدمات غذایی و ارتباط با نقطه کنترل بحرانی تحلیل خطر (برای مثال، برای محصولات دریایی کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی (CFR)) بخش ۱۲۳؛ فرآورده‌های گوشت قرمز و طیور کد ۹ قوانین دولت مرکزی بخش ۳۰۱ و بخش ۳۸۱، شیوه‌های تولید مطلوب (اصول بهینه تولید)^(۱) (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی بخش ۱۱۰)، و یادآوری برنامه‌ها (کد ۲۱ قوانین دولت مرکزی بخش ۷) قابل اجرا هستند.

تأثیر حملات راهبردی محدود

آلودگی عمدی مواد غذایی در جهت اهداف تروریستی، و آلودگی عمدی مواد غذایی در یک مکان، خطری واقعی و معمول است که بر بهداشت عمومی جهان تأثیر دارد. ما فرض می‌کنیم که تروریسم به دنبال این بیان اداره کل ذی‌حسابی است که از لحاظ سیاسی ترغیب

1. Good Manufacturing Practices (GMPs)

خشونت سبب اعمال فشار بر دولت و جمعیت غیرنظامی می‌شود. گرچه سلاح‌های کشتار جمعی به‌عنوان یک خطر مهم باقی می‌مانند و کانون توجه تعداد بی‌شماری از راهبردهای آمادگی و واکنش بوده است، اما برای سامانه مواد غذایی یا عموم مردم خطرناک نیستند، زیرا تثبیت، حمل، توزیع و پخش آنان در میزان زیاد به نسبت مشکل است، (استفاده محدود و شخصی) از عوامل بیماری‌زا یا سموم (همانند ریسین)، مواد غذایی آلوده به باکتری یا عوامل بیماری‌زای دامی قابل انتقال به انسان در جنگ‌های بیولوژیکی و در جهت اهداف تروریست‌ها، شکل ساده‌ای از حمله تروریست‌ها می‌باشد.

در حمله تروریستی به مواد غذایی، از عوامل بیماری‌زا یا مواد شیمیایی در مواد غذایی استفاده می‌شود که تولید و به دست آوردن آن‌ها به نسبت راحت است. مواد شیمیایی سمی قابل دسترس همانند آفت‌کش‌ها، فلزات سنگین، و مواد شیمیایی صنعتی و عوامل بیماری‌زای میکروبی که به طور طبیعی به وجود می‌آیند، جزء عوامل بیماری‌زا به حساب می‌آیند. تأثیرگذاری حمله به موارد زیر بستگی دارد: تأثیر عامل بیماری‌زا بر بهداشت عمومی، توزیع ماده غذایی، و نقطه‌ای که از آن طریق وارد چرخه غذایی می‌شود. این عوامل تأثیرات فوری و شدیدی دارند و سبب مرگ، فلج و علائم ناتوانی می‌شوند و پیامدهای طولانی مدت دارند.

احتمال دارد در این حملات، کالای خاص تجاری یا بخش صنعتی هدف قرار گیرد و یک عامل بیماری‌زای خطرناک دامی یا گیاهی (یا مواد ژنتیکی) وارد مرحله تولید، توزیع یا خرده‌فروشی گردد. شاید این حملات در قالب پخش عوامل بیماری‌زا به شکلی عادی و معمولی رخ دهد و یا به شکل حوادث مجزا اتفاق بیفتند که در یک زمان و دوره کوتاه ظاهر می‌شوند. آلوده‌سازی مواد غذایی به عوامل میکروبی، یک شکل بسیار معمول از این حملات است، حوادثی که در سال ۲۰۰۱ در شهر نیویورک و در سال ۲۰۰۴ در کانادا رخ داد گواه این مطلب هستند، در این نقاط ظرف‌های سالاد و اقلام تولیدی خرده‌فروشی‌ها با مدفوع و ادرار انسان آلوده گردید. از حوادث اخیر می‌توان استفاده از آفت‌کش‌های تجاری در میشیگان را نام برد (۲۰۰۴)، که در آن یک کارگر سوپرمارکت از روی عمد ۲۰۰ پوند (تقریباً ۹۰ کیلوگرم) گوشت را آلوده به حشره‌کش نمود، و ۹۲ نفر را مسموم کرد. در مقایسه با حملات هوایی و دریایی، کنترل حملات عمدی به مواد غذایی راحت‌تر است، و آن را تبدیل به وسیله‌ای به نسبت مطمئن می‌سازد. با این وجود به منظور کاهش اثر یک حمله بر ذخیره یک ماده غذایی، نیاز به کنترل تولید و توزیع ماده غذایی (مجال و فرصت حمله را کاهش می‌دهد) از جانب بخش خصوصی و دولت است. امکان دارد این کنترل شامل مواد رژیمی و

یا چندین نوع ماده غذایی باشد. وجود این فاکتورها بدان معنی است که در یک منطقه همه افراد مبتلا نمی‌شوند، و تأثیر کلی یک ماده غذایی بر بهداشت و سلامت عموم مردم کم است. با این وجود، به دلیل گوناگونی منابع غذایی، توزیع غذا در بازارهای جهانی، و پیچیدگی زنجیره مواد غذایی، غذا بسیار آسیب‌پذیر است و جلوگیری از آلودگی عمدی آن مشکل است، اما غیرممکن نیست. به علاوه، برخی از کشورهای در حال توسعه هنوز فاقد اصول زیربنایی جهت سلامت مواد غذایی هستند، که چنین امری باعث می‌شود که تعداد زیادی از مردم در معرض خطر قرار گیرند.

می‌توان تأثیر آلودگی عمدی سازمان‌دهی شده مواد غذایی به بیماری‌ها را برآورد کرد، از جمله حوادث اخیر بیماری ۱۷۰ هزار نفر در سال ۱۹۸۵ در ایالات مرکزی امریکا با شیر آلوده به سالمونلا تیفی موریوم^۱ بود. دومین مورد مربوط به سال ۱۹۹۴ است که بستنی مخلوط با سالمونلا اینتریدیس^۲ سبب بیماری ۲۲۴ هزار نفر در ۴۱ ایالت شد. یکی از ناگوارترین اتفاقات در سال ۱۹۹۱ و در شانگهای چین رخ داد که هپاتیت A سبب بیماری ۳۰۰ هزار نفر شد. آلودگی مواد غذایی به مواد شیمیایی از جمله حوادث کشنده و مهلک هستند. برای مثال، در اثر حادثه‌ای که سال ۱۹۸۱ در اسپانیا اتفاق افتاد ۸۰۰ نفر جان خود را از دست دادند و ۲۰ هزار نفر بیمار شدند که این حادثه بر اثر مصرف روغن خوراکی آلوده بود. این حوادث نشان می‌دهند که چگونه یک حمله به دقت برنامه‌ریزی شده که هم‌زمان در چندین محل رخ می‌دهد تأثیری مشابه دارد و اثر آن بیشتر از توزیع یک فراورده در بخش وسیعی از یک منطقه جغرافیایی است.

ممکن است یک اتفاق به‌تنهایی بر سلامت انسان تأثیری نداشته باشد، ولی می‌تواند پیامدهای مخرب و ویرانگری داشته باشد. جنون گاوی که در دسامبر سال ۲۰۰۳ در واشنگتن اتفاق افتاد به‌تنهایی منجر به از دست دادن بازار گردید و سبب اختلالات بزرگی در تجارت گردید، از قبیل ضرری که در مارس ۲۰۰۴ بر صادرات گوشت گاو ایالات متحده وارد آمد که بالغ بر ۹۰ درصد صادرات بود. بنابر نظر برخی از کارشناسان، آلودگی عمدی مواد غذایی با عوامل بیماری‌زای دامی تأثیرات اقتصادی بزرگی دارد، حتی اگر بیماری کوچک و کم‌اهمیت باشد. از آنجا که اختلالات و آشفته‌گی‌های اقتصادی اولین انگیزه و هدف گروه‌های تروریستی است، کشتار جمعی انگیزه مؤثری نیست. آلودگی عمدی مرکبات اسرائیلی با جیوه در سال ۱۹۷۸ و حوادثی از این قبیل، تأثیر

1. Salmonella typhimurium
2. Salmonella enteritidis

اقتصادی بزرگی داشته است. آلودگی انگورهای شیلی به سم سیانور در سال ۱۹۸۹ بیش از ۱۰۰ تا ۳۰۰ میلیون دلار ضرر وارد کرد و سبب ورشکستگی بیش از ۱۰۰ تولیدکننده و شرکت‌های ترابری گردید. بحران ناشی از آلودگی گوشت قرمز و فراورده‌های لبنی به دیوکسین^۱ در بلژیک منجر به محدودیت‌هایی در واردات و تولیدات خوراک گردید، و سبب رشد جنون‌آمیز واردات و مواد غذایی تغییر ژنتیکی یافته شد، که به تبع آن اتحادیه اروپا اقدام به ایجاد موانع تجاری بدون تعرفه نمود. بروز بیماری اشرشیاکلی HV:۱۵۷ در ایالات متحده و در سال ۱۹۹۷ در گوشت گاو باعث پس فرستادن ۱۱ میلیون کیلوگرم از این کالا گردید، و در حدود ۵۰ تا ۷۰ میلیون دلار خسارت مستقیم وارد شده برآورد گردید ورشکستگی را در پی داشت. در سال ۱۹۹۸ گوشت‌های قرمز و سوسیس‌های دودی یک فروشگاه مواد غذایی لوکس آلوده به لیستریا مونوسیتوزنز گردیدند، این رویداد منجر به پس‌گیری ۱۴ میلیون کیلوگرم گوشت و سوسیس گردید و ده‌ها میلیون دلار خسارت مستقیم وارد گردید. حوادثی از این قبیل، فشار قانون را بر صنعت ایالات متحده افزوده است و باعث افزایش هزینه‌های تولید و منجر به آزمایش اجباری فراورده‌ها و برنامه‌های آزمایش زیست‌محیطی شده است.

گروه‌هایی که منابع مالی محدودی دارند با به‌کارگیری برخی از عوامل آلوده‌کننده مواد غذایی، خسارات زیادی را به بار می‌آورند. همان‌گونه که از حوادثی از قبیل «بمب‌های پستی» آلوده به سیاه‌زخم در اکتبر ۲۰۰۱، آلودگی به سم ریسین در کاخ سفید (نوامبر ۲۰۰۳) و ساختمان اداری سنا (ژانویه ۲۰۰۴) مشخص می‌گردد، حتی یک فعالیت کوچک تروریستی نیز نیاز به واکنش فوری و به‌کارگیری امکانات پزشکی یک جامعه دارد. واکنش به بمب‌های آلوده به سیاه‌زخم در واشنگتن، نیویورک و فلوریدا در سال ۲۰۰۱، تمامی مأموران تجسس را در سراسر کشور درگیر نمود. به علت بررسی و تحقیقی که در پی ترس از سیاه‌زخم صورت گرفت، به مدت دو سال ارسال بسته‌های پستی به واشنگتن به‌کندی صورت می‌گرفت. به دنبال واکنش به حوادث سال ۲۰۰۱، واکنش‌های احتیاطی به تعداد بی‌شماری از نشانه‌های غیرواقعی خطر باعث به‌کارگیری تعداد زیادی از نیروهای پلیس، آتش‌نشانی، و گروه‌های واکنش به مواد خطرناک گردید. این قبیل واکنش‌ها پیامدهای عجیبی در پی داشت. برای مثال، در سال ۲۰۰۲ به علت ترس از سرایت سیاه‌زخم به کارمندان پست، در اداره پست پایگاه نیروی هوایی ادوارد تمبر زدن دستی کارت‌پستال‌ها ممنوع شد. این پایگاه در وسط بیابان کالیفرنیا قرار دارد و از

سامانه امنیتی بسیار قوی برخوردار است و تنها برای افرادی قابل دسترس است که از لحاظ امنیتی مجوز ورود داشته و یا بازرسی شده باشند. در پی حوادث سال ۲۰۰۱، ادارات دولتی متحمل هزینه‌های گران‌قیمت بهداشتی به علت استفاده از دی‌اکسید کلرین شدند، و آنان این امکان را داشتند که فرایندهای آلودگی‌زدایی را به امید بهبودی کارایی، در سال‌های ۲۰۰۳ و ۲۰۰۴ دوباره مورد آزمایش قرار دهند.

به دلیل پیچیدگی‌های عوامل به وجود آورنده حادثه، ممکن است فعالیت‌های تروریستی مسلحانه صورت بگیرد و به‌درستی توسط مسئولین شناسایی و کشف نشوند. ناکامی و شکست مقامات ایالتی و دولت مرکزی (و نه مقامات محلی) در تشخیص سالمونلا تیفی موریوم به هنگام تحقیق در ارگون^۱ در سال ۱۹۸۴ شکست بزرگی بود، که در آن علائم بیماری در بیش از هزار نفر مشاهده گردید و ۷۵۱ مورد از بیماری تأیید قطعی گردید. شکست در شناسایی این حادثه در حکم یک عمل جنایی بود که تحقیقات جنایی در دست اقدام را به مدت یک سال متوقف نمود. طی تحقیقات بعدی که در مقر گروه‌های تروریستی صورت گرفت عامل آن، تب تیفوئید تشخیص داده شد ولی خوشبختانه آنان نتوانسته بودند در حملات خود از آن استفاده نمایند.

در قانون مربوط به بیوتروریسم تغییراتی به وجود آمده است. این قانون فرض را بر این می‌گذارد که ماده غذایی آلوده است مگر آنکه خلاف آن ثابت گردد. توقیف ناعادلانه کالاهای تولیدی و در پی آن اجرای فوری اولین دوره از قوانین پیش از کریسمس سال ۲۰۰۳، نشان می‌دهد که در حوزه قانون، اجرا، و اعمال شروط قانون جدید مواردی وجود دارد که نیاز به تعبیر و تفسیر دارند.

خطر دست‌کاری و جعل مواد غذایی با وارد کردن مواد بیماری‌زای مضر (با هیچ‌گونه موادی) می‌تواند به اندازه یک حمله واقعی مؤثر و تأثیرگذار باشد. به بیان ساده‌تر کالایی که از روی عمد آلوده به مواد خطرناک شده باعث پس‌گیری آن کالای گران‌قیمت می‌شود، به شهرت و معروفیت آن لطمه وارد می‌کند، سبب ضررهای اقتصادی کوتاه‌مدت می‌گردد، منجر به از دست دادن طولانی‌مدت بازار و تأثیر اقتصادی می‌گردد. برای مثال، فراخوانی رده I زمانی لازم است که منطقاً این احتمال برود که استفاده یا عرضه یک کالای غیرقانونی باعث پیامدهای بد بهداشتی و یا باعث مرگ می‌گردد و لذا باید آن کالا پس گرفته شود ((۱) (m) ۷.۳ CFR ۲۱)). در قانون جدید مربوط به بیوتروریسم، اصطلاح «احتمال

1. Oregon

توجه پذیر» جای خود را به «تهدید قابل قبولی» می‌دهد، تا به صورت قانونی راه را برای واکنش شدید به هر گونه ترسی هموار سازد.

تروریست‌های جنایتکار که صنایع غذایی را هدف قرار می‌دهند دارای انگیزه‌های گوناگونی هستند. مهم‌ترین هدف آنان وارد آوردن ضررهای اقتصادی به یک شرکت خاص، انواع تولیدات، یا صنایع غذایی بزرگ است. احتمال کمتری وجود دارد که همانند پرونده دالاس به مواد غذایی جنبه سیاسی دهند و یا اهداف سیاسی را تحت تأثیر قرار دهند. از دیگر انگیزه‌های تروریست‌ها در ارتکاب به این اعمال شروانه انتقام‌گیری‌های شخصی است. انگیزه‌ها بر اساس نوع و گرایش فرد متفاوت خواهد بود. شرح مفصل انگیزه‌های تروریست‌ها در فصل ۱ ارائه شده است.

در جنگ با تروریسم که مواد غذایی را هدف قرار داده است، نیاز به تلاش‌های مقامات محلی و خط‌مشی‌ها و برنامه‌های مؤسسات دولتی است. راهبرد ملی جهت استفاده از زیربناها و شالوده‌های مهم و دارایی‌های اصلی است که در فوریه ۲۰۰۳ توسط رئیس‌جمهور منتشر گردید و در بخشی از توصیه‌های ریاست جمهوری درباره امنیت ملی بخش‌نامه شماره ۷ امنیت کشوری ریاست جمهوری (شناسایی اصول مهم، اولویت دادن‌ها، و حفاظت) و بخش‌نامه شماره ۸ امنیت کشوری ریاست جمهوری (آمادگی ملی) بدان اشاره شد. ترویج همکاری میان تمامی سطوح و بین دولت و صنایع، تشویق نمودن به ارائه راه‌حل‌های تجاری، در هر زمانی که امکان دارد و مداخله دولت هر وقت که نیاز است همگی راهگشا هستند. سه مورد از اهداف راهبرد ملی عبارت‌اند از:

۱. تشخیص و تضمین حفاظت از دارایی‌ها و سامانه‌های مهم، و عملکردهایی که در راستای بهداشت و سلامت عموم و کشور، امنیت کشور، امنیت اقتصادی و امنیت ملی و جلب اعتماد مردم صورت می‌گیرد؛

۲. تضمین حفاظت از اصول و دارایی‌ها در مواجهه با خطرات خاص و قریب‌الوقوع؛

۳. اجرای تمهیدات جامع و کامل، داشتن قوه ابتکار به منظور تضمین حفاظت از اهداف ناشناخته‌ای که ممکن است برای تروریست‌ها و سوسه‌انگیز باشند.

این قبیل راهبردها مستلزم مسئولیت‌هایی است که مؤسسات دولتی و غیردولتی را دربر می‌گیرد و مرزهای ایالتی و بین‌المللی را درمی‌نوردد. به علاوه، راهبردهای ملی رایج در خصوص تروریسم به وسیله مجموعه‌ای منفرد و پایدار از الزامات اداری اعمال نمی‌شود و لذا انجام کارهای منسجم و یکپارچه مشکل است. برای مثال، قانون امنیت کشور در سال ۲۰۰۲

(بخش (b) ۸۰۱)، وزارت امنیت ملی را ملزم به دریافت کمک‌های مالی از ایالات و محلات نموده است که این امر در جهت توسعه گسترش راهبرد ملی در نبرد با تروریسم و دیگر فعالیت‌های امنیتی کشور است، اما بخش‌های خاصی برای این کار تعیین نشده که این امر تعیین محدوده آن‌ها را مشکل می‌سازد.

مثال‌هایی از اهداف

حملات تروریستی که تا به امروز بر علیه صنایع غذایی صورت گرفته است، از شایعات و اتهامات گرفته، تا کارهای آشکار و علنی که در جهت نابود کردن دارایی‌ها، سامانه‌های اطلاعاتی و ارتباطی، محصولات، دام‌ها و انسان‌ها دست‌کاری (واقعی یا غیرواقعی) و خرابکاری تولیدات و فراورده‌ها صورت گرفته همگی در بدنامی و زیان‌های اقتصادی، تأثیرگذار بوده‌اند. گاهی تروریسم مواد غذایی برای مقابله با بی‌عدالتی‌های مشاهده شده صورت می‌گیرد، در حالی که کارهای آنان لزوماً جزء حیطه فعالیت‌های تروریستی نیست، اما نتایج و پیامدها همان است. در مقیاس بزرگ‌تر، در برنامه‌ریزی راهبردی برخی از دولت‌ها، به‌ویژه آن‌هایی که استفاده از جنگ‌افزارها را کاهش دادند، حمله به محصول و دام یک کشور در حکم یک اسلحه کارآمد تهاجمی است.

تروریسم مواد غذایی تمایل دارد به شدت بر یک شرکت تأثیر بگذارد و با اثرگذاری بر نرخ سهام؛ توانایی تولید؛ بازاریابی مغرضانه؛ برنامه‌ریزی در جهت حذف یک ماده غذایی خاص، عناصر سازنده یا فعالیت‌های کشاورزی، ممانعت از واردات محصولات رقیب، تحقیقات یا توسعه یک منطقه خاص؛ و ایجاد موانع تجاری از طریق اعمال فشار، آن شرکت را از دنیای تجارت خارج نماید.

هدف‌گیری‌های خاص شامل این موارد می‌شوند: تولیدکنندگان، فراوری‌کنندگان، توزیع‌کنندگان، خرده‌فروش‌ها، سهامداران و سرمایه‌گذاران، مصرف‌کنندگان، فروشندگان/ عرضه‌کنندگان، عرضه‌کنندگان دیگر خدمات (بانکداری و بیمه)، همسایگان تجاری (برای مثال، مستأجرین همجوار یا مالکین املاک)، و محققین (دولتی و خصوصی). هر ساله صدها کالا دستخوش دست‌کاری مغرضانه و آلودگی عمدی می‌گردند، که این عمل سبب پس گرفتن یک کالا یا از دست دادن بازار می‌گردد. مواد غذایی، نوشیدنی‌ها، دارو، ترکیبات شیمیایی کشاورزی، کودهای شیمیایی، طبقه کنترل آفت، و محصولات آبی که به لحاظ ژنتیکی

تغییر یافتند همگی جزء محصولات می‌هستند که معمولاً بیشتر آسیب می‌بینند. در حال حاضر بزرگ‌ترین خطرات، فعالیت‌هایی هستند که یا بر ضد حمایت و پشتیبانی سازمان‌ها صورت گرفته یا به طور مستقیم از عوامل میکروبی استفاده کرده‌اند. اکثر شرکت‌های غذایی برنامه‌هایی برای مدیریت بحران دارند تا به هنگام پس گرفتن یا از دست دادن بازار از عهده کار بریابند. با این وجود، آلودگی عمدی به عنوان یک رویداد مهم وضعیتی نیست که معمولاً برای آن برنامه‌ریزی شده باشد. متأسفانه، برنامه‌ریزی مدیریت بحران و واکنش در دنیای امروز که غذا به طور فزاینده‌ای با سیاست آمیخته شده، ضروری خواهد بود. نکته‌ی اساسی در اینجا آمادگی و تجهیز، به منظور جلوگیری یا کاهش خسارات ایجاد شده در اثر یک حمله است که توسط عاملین غیردولتی انجام شده و در حکم جنگ نیست. تروریسم مواد غذایی، جمعیت غیرنظامی (در مقایسه با یک هدف نظامی) را هدف قرار داده که به دلیل تعداد زیاد عوامل بیماری‌زا و مواد غذایی، بیشتر مشکل‌آفرین است. مواد غذایی یک هدف متداول از گذشته بوده و هست.

سطح معمول آمادگی

بیشتر سازمان‌ها در برابر حوادث ناگوار به خوبی آماده نیستند چه برسد به مصادیقی از تروریسم زیستی. ۶ نفر از ۱۰ نفر متخصص مسائل امنیتی چنین ابراز کردند که شرکت آنان در مقابل حمله شیمیایی یا بیولوژیکی آماده و مجهز نبوده، و کمتر از نیمی از آنان در پی شروع دومین جنگ خلیج فارس و بر اساس تحلیل هزینه-سود، معیارهای امنیتی را بهبود بخشیده بودند. مشکلات موجود در ایجاد برنامه‌های بهبود و تقویت امنیت، شامل سستی، و کمبود پول جهت خرید تجهیزات و لوازم ضروری است. حتی تدابیری ساده همانند واریسی کیف‌ها و بسته‌ها، عدم اجازه ورود افراد غریبه به کارخانه بدون نگهبان و گارد محافظ، و تهیه کارت شناسایی برای کارمندان، کارهایی هستند که در برخی بخش‌ها معمول و رایج نیستند.

در صنایع غذایی و شیمیایی بهبود و تقویت سامانه امنیتی از طریق حصارکشی، کنترل بیشتر راه‌های ورود به کارخانه، روشنایی بیشتر، افزایش مأموران گشت، وسایل کمکی رایانه‌ای یا بهبود امنیت سامانه ویدئویی امکان‌پذیر گشته است. در صنایع پتروشیمی آموزش‌های پیشرفته متداول است. در این صنایع به جای تغییر طرز کار و عملکرد و استفاده نمودن از مواد کم‌خطر، تأکید بر تقویت امنیت فیزیکی است. با آنکه این مکان‌ها همانند فورت ناکس از ایمنی بالایی برخوردارند اما این ترس و وحشت باقی است که هر کس می‌تواند با یک هواپیما، موشک یا

حتی یک تفنگ خسارات زیادی را به آن وارد نماید. بعد از ۱۱ سپتامبر در نتیجه همکاری شرکت‌های ایالات متحده، با ۱۰ میلیون نیروی کار، یک شبکه امن ارتباط تلفنی ایجاد گردید که اعضای آن را با وزارت امنیت ملی مرتبط می‌سازد. شرکت‌های خصوصی نیز به تنهایی یا از طریق شبکه‌های امنیتی تقسیم اطلاعات، با اداره بازرسی دولت مرکزی، وزارت امنیت ملی و نیروهای محلی اجرای قانون، خطوط ارتباطی برقرار کرده‌اند.

این احساس وجود دارد که شرکت‌ها بدون حمایت مالی دولت از طریق محرک‌های مالیاتی یا دیگر کمک‌های اقتصادی دیگر قادر به پاسخ‌گویی به تقاضاهای روزافزون ایمنی نخواهند بود. گرچه ۸۵ درصد از کارشناسان ایمنی چنین اظهار می‌دارند که احتمال خطر ناشی از حملات تروریستی به بخش خصوصی نسبت به سه سال قبل بیشتر شده است، با این وجود کمک مالی دولت مرکزی جهت برنامه‌های بخش خصوصی بعید به نظر می‌رسد. این امر سبب می‌گردد که اکثر مشاغل با حق بیمه‌های بسیار زیاد مواجه شوند یا کاملاً تحت پوشش بیمه قرار نگیرند، و داوطلبانه یا از روی اجبار خود بیمه شوند.

در برنامه‌های واکنش سریع بخش دولتی یا خصوصی، هنوز ناتوانی‌هایی در ممانعت یا واکنش در وضعیت‌های اضطراری امنیت مواد غذایی وجود دارد. این مطلب برخلاف بودجه‌ای است که دولت طی دو سال گذشته برای این امر اختصاص داده است. تلاش در جهت همکاری میان مؤسسات دولتی و سطوح مختلف، بیانگر این کاستی‌ها و برطرف نمودن مشکلات قضایی است که از توسعه طرح‌های مفید و کارآمد در حال اجرا ممانعت می‌نماید. خوشبختانه کارهایی که در سطح ملی جهت پاسخ به حملات تروریستی صورت می‌گیرد، همانند کارهای انجام شده در صنایع غذایی، زمانی کارآمد خواهند بود که از طریق وزارت امنیت ملی به طور کامل اجرا شوند.

مواردی از قبیل توانایی تولید، تحت پوشش بیمه قرار گرفتن، مدیریت بحران و حفظ کارایی شغلی همگی جزء مسائل مورد توجه هستند. در این کتاب و در کنفرانس‌های اخیر کانون توجه، تحلیل یک خطر سازماندهی شده قبل از وقوع آن، بهره‌گیری از بهترین شیوه‌ها به منظور جلوگیری از دست کاری یا آلوده‌سازی، تعیین و ایجاد مدیریت بحران و طرح ارتباطی، تحلیل هزینه-سود به هنگام بروز خطر و به منظور تحت پوشش بیمه قرار گرفتن، اقامه دعوا کردن برای پرونده‌هایی از قبیل دست کاری، و محاسبه قضایی و نشان دادن مقدار ضرر با ارقام و بررسی پول‌های مورد مطالبه است.

شهرت و آوازه کالاهای مصرفی دست کاری شده در دهه ۱۹۸۰ سبب آگاهی شرکت‌ها از

خطرات جدید گردید؛ اما متأسفانه ما وارد دنیای جدید و بی‌باکی شده‌ایم که به صورت سازمان‌یافته و از روی عمد شرکت‌ها و تولیدات صنایع غذایی را هدف قرار می‌دهد. در کنفرانس‌های اخیر روش‌هایی جهت کنترل تحقیقات در فضای باز، فناوری نصب حسگر مخفی، و آموزش جلوگیری از وقوع جرم بیان گردیده است. اما روش‌ها، ابزار و وسایل برای حفظ و کنترل تحقیقات در مناطق و مکان‌های باز محدود است.

برنامه‌های جاری دولت

برنامه‌های بازرسی مواد غذایی دولتی از قبل صورت گرفته است و در نتیجه تخصیص بودجه بر اساس قانون بیوتروریسم رو به رشد است. به طور متوسط اداره نظارت بر غذا و دارو در طول پنج سال، بیش از ۵۷ هزار کارخانه آماده‌سازی مواد غذایی را بازرسی می‌کند، و وزارت کشاورزی ایالات متحده روزانه بر ذبح و کشتار ۶ هزار برنامه گوشت و مرغ و برنامه‌های آماده‌سازی و فراوری نظارت دارد. مؤسسات خصوصی ایالتی عهده‌دار بازرسی سالیانه بیش از ۳۰۰ هزار کارخانه می‌شوند. هر ساله هزینه این قبیل کارها ۱/۳ میلیارد دلار است. بر اساس قانون بودجه دفاعی در سال ۲۰۰۲ به منظور تقویت ایمنی مواد غذایی وارداتی، اداره نظارت بر غذا و دارو متحمل هزینه‌ای در حدود ۹۷ میلیون دلار گردید و وزارت کشاورزی ایالات متحده و مرکز خدمات نظارت و ایمنی غذایی^۱ متحمل ۱۵ میلیون دلار هزینه گردیدند. این مؤسسات کمک‌های مالی و اقتصادی را صرف استخدام بازرسان بیشتر، بهبود آزمایشگاه‌ها، و تعلیم پرسنل و کارمندان مورد استفاده نمودند.

گرچه اخیراً ۲۲ ایالت، قانون افزایش جریمه انجام اقدامات عمدی در آلوده‌سازی مواد غذایی و تسهیلات کشاورزی را تصویب کرده‌اند، اما این قانون چندان تأثیرگذار نبوده است. در جلسه قانون‌گذاری، تعداد زیادی لایحه در خصوص امنیت مواد غذایی و مقابله با بیوتروریسم به کنگره ارائه شده است (برای مثال، قانون امنیت سلامت عموم و قانون پاسخ به بیوتروریسم). اداره نظارت بر غذا و دارو و وزارت کشاورزی ایالات متحده راهنمایی‌هایی را ارائه کرده‌اند، که احتمالاً به شکل غیرقانونی امنیت مواد غذایی را کنترل می‌نماید که برخلاف اظهارات اداره است، از این رو به بازرسان تذکر داده می‌شود که طی بازرسی و بازدید، با کارمندان به بحث پیرامون توصیه‌های امنیتی پردازند. از آنجایی که وزارت

کشاورزی ایالات متحده دیدگاه وسیع تری نسبت به امنیت مواد غذایی دارد، احتمالاً در اداره آن نقش اول را خواهد داشت. تأثیر نهایی حاصل از لایحه جدید قانون بیوتروریسم و حوادث اخیر از قبیل آلودگی مواد غذایی به سم ریسین، شیوع بیماری‌های ناشی از غذاهای وارداتی، (هیپاتیت A در پیازهای سبز وارداتی از مکزیک، نوامبر سال ۲۰۰۳)، و بروز اولین جنون گاوی در ایالات متحده (دسامبر سال ۲۰۰۳)، به طور مستقیم یا غیرمستقیم هزینه‌های کنترل و هزینه‌های عملیاتی را افزایش خواهد داد.

قدرت و اختیار اداره نظارت بر غذا و دارو در کنترل سلامت مواد غذایی زیاد و وسیع است اما توان تنظیم «تدابیر امنیت فیزیکی کارخانه» را ندارد و به نظر می‌رسد تطابق میان سلامت و امنیت مواد غذایی با کنترل‌پذیری مواد خطرناک اندک است (۲۱ CFR ۱۱۰ *et seq*)، «روش‌های تولید خوب». وزارت کشاورزی ایالات متحده دارای نظر و عقاید جامع و فراگیری است که بیان می‌دارد که فراوری‌کنندگان باید بتوانند تدابیر خاص امنیت مواد غذایی را که «دقیقاً مربوط به شرایط امنیتی مکان آماده‌سازی» است از قبیل حمل و دریافت ماده غذایی، الزاماتی جهت فروش غذاهای دست‌کاری شده، و مصونیت آب و یخ، اجرا نمایند. وزارت کشاورزی ایالات متحده بر شرایط محیط فراوری قدرت اعمال نظر دارد، اما خارج از آن این قدرت را ندارد (برای مثال، نیاز به حفاظ، علائم هشدار، روشنایی بیرونی). وزارت کشاورزی ایالات متحده بر این باور است که مرکز خدمات نظارت و ایمنی غذایی می‌تواند به کارگیری توصیه‌های «امنیت داخلی» از قبیل کنترل دستیابی به بخش‌های اصلی، کنترل عملکرد دستگاه‌ها جهت جلوگیری از خرابکاری، و حفظ و نگهداری فهرست صحیح موجودی از عناصر سازنده محدود و مواد خطرناک را اجباری کند. اما در حال حاضر طی بازدید و بررسی اداره، بهبود امنیت مواد غذایی به وسیله فراوری‌کنندگان این مواد کنترل یا ثبت نمی‌شود، و بازرسان این حوزه یا فاقد آموزش هستند و یا از آموزش اندکی برخوردارند.

با این وجود، فراوری‌کنندگان مواد غذایی تلاش‌های قابل ملاحظه و چشمگیری در جهت بهبود امنیت از قبیل حصارکشی، کنترل محل‌های دستیابی، و روشنایی انجام داده‌اند ولی در زمینه ردیابی کسری موجودی کالا، تقویت جابه‌جایی پستی، آموزش کارمندان و تحقیق، کار چندانی انجام نداده‌اند. به طور کلی، کارخانه‌های بزرگ‌تر نسبت به کارخانه‌های کوچک‌تر نیاز به تقویت بیشتر تدابیر امنیتی خود دارند. طبیعتاً، کارخانه‌ها از گفتگو با مقامات دولت مرکزی درباره تدابیر خاص امنیتی اکراه دارند، زیرا بر اساس قانون آزادی

اطلاعات^۱، ممکن است اخبار مربوط به تدابیر امنیتی انتشار یابد. اگر لطمات وارد آمده بر سامانه امنیتی علنی گردد، خطراتی خاص از جانب تروریست‌ها ما را تهدید خواهد کرد. در بررسی‌های اداره نظارت بر غذا و دارو چنین مشخص گردید که از سال ۲۰۰۲ درصد زیادی از شرکت‌های مواد غذایی (تعداد ۱۵۰ شرکت) به موضوعات ایمنی مواد غذایی و افزایش امنیت کارخانه‌ها می‌پردازند (جدول ۱-۴). تقریباً در همان زمان وزارت کشاورزی ایالات متحده بررسی مشابهی بر مدیران منطقه‌ای انجام داد. به طور کلی، مشخص گردید ایمنی و آگاهی از آن در کارخانه‌های بزرگ‌تر بیشتر است، اعتماد و اطمینان این کارخانه‌ها به امنیت و ایمنی کارخانه، واکنش‌های زیادی را به دنبال داشت. تقریباً ۶۵ درصد چنین احساس کردند که بازرسان منطقه‌ای باید تدابیر امنیتی و توصیه‌های مرکز خدمات نظارت و ایمنی غذایی را به کار بندند.

جدول ۴-۱ بررسی اینترنتی اداره نظارت بر غذا و دارو از بازرسان اداره نظارت بر غذا و دارو درباره آگاهی از ایمنی مواد غذایی در کارخانه‌های فراوری این مواد

موضوع	تعداد	بله %	خیر %	غیر مرتبط (%)
آیا توصیه‌های تدابیر امنیتی مواد غذایی را مطالعه کرده‌اید؟	۱۲۸	۹۰/۶	۹/۴	غیر مرتبط
در نتیجه این رهنمودها تا چه اندازه وظیفه شما تغییر کرد؟	۱۲۶	در حد زیاد- ۲/۳ در حد متوسط- ۱۸ در حد کم- ۳۹/۱	۳۴/۴	۴/۷
از زمان انتشار این توصیه‌ها عهده‌دار چه وظایف و مسئولیت‌هایی شده‌اید؟	۱۲۸			
۱. جستجوی وجود تدابیر امنیتی در حین بازرسی		۳۶/۷		
۲. گفتگوی غیررسمی با متصدیان امور امنیتی		۴۷/۷		
۳. صرف وقت زیاد برای یادگیری درباره ایمنی		۱۴/۸		
۴. گفتگوی غیررسمی با مدیران درباره ایمنی مواد غذایی		۱۶/۴		
آیا شما تدابیر امنیتی فیزیکی زیر را مشاهده کرده‌اید؟				
۱. حفاظت دستیابی، حصارکشی	۱۲۶	۷۳/۴	۲۰/۳	۴/۷
۲. دستیابی محدود به مناطق داخل و خارج	۱۲۶	۷۷/۳	۱۴/۸	۶/۲
۳. روشنایی داخل و خارج	۱۲۵	۷۸/۱	۱۰/۲	۹/۴
۴. تدابیر دیگر	۱۱۶	۳۹/۱	۴۰/۶	۱۰/۹
چه میزان از کارخانجات مواد غذایی دارای اقدامات امنیتی فیزیکی بودند؟		همه- ۳/۹ بیشترین- ۲۰/۳ برخی- ۴۵/۳ معدودی- ۲۴/۲		۳/۹

موضوع	تعداد	بله %	خیر %	غیر مرتبط (%)
		هیچ کدام- ۲/۳		
آیا تدابیر امنیتی زیر را به هنگام جابه‌جایی یا بسته‌بندی مواد خام مراعات کرده‌اید؟	۱۲۷	۶۰/۹	۲۹/۷	۸/۶
۱. بازرسی عدم بارگیری، عدم بسته‌بندی یا برچسب‌گذاری عناصر سازنده واردشونده				
۲. انهدام برچسب‌های منسوخ و دور ریخته شده	۱۲	۲۱/۹	۶۲/۵	۱۴/۸
۳. بازرسی از بسته‌بندی یا بی‌نظمی کار دفتری	۱۲۷	۳۰/۵	۴۸/۴	۲۰/۳
۴. دیگر موارد	۱۱۱	۱۸/۸	۵۲/۳	۱۵/۶
سال گذشته چه تعداد از کارخانه‌های بازرسی شده از تدابیر امنیتی ذکر شده در بالا به هنگام جابه‌جایی یا بسته‌بندی مواد خام استفاده کردند؟		همه- ۲/۳ تقریباً همه- ۱۸/۸ برخی- ۳۱/۲ معدودی- ۲۰/۳ هیچ کدام- ۱۵/۶		۱۰/۹
آیا در امنیت داخلی موارد زیر را مراعات کرده‌اید؟				
۱. کنترل کیفیت آب	۱۲۸	۶۴/۸	۳۰/۵	۴/۷
۲. امنیت منابع آبی	۱۲۸	۱۹/۵	۶۸/۰	۱۲/۵
۳. کنترل کیفیت هوا	۱۲۷	۱۶/۴	۷۱/۹	۱۰/۹
۴. امنیت منابع هوایی	۱۲۷	۴/۷	۸۰/۵	۱۴/۱
۵. منابع ایمن مواد شیمیایی خطرناک	۱۲۷	۸۱/۲	۱۳/۳	۴/۷
۶. دستیابی محدود به مواد شیمیایی خطرناک	۱۲۸	۶۸/۰	۲۶/۶	۵/۵
۷. موارد دیگر	۱۰۸	۱۳/۳	۵۵/۵	۱۵/۶
چه تعداد از کارخانه‌هایی که سال گذشته بازدید شده‌اند تدابیر امنیتی داخلی ذکر شده را	۱۲۶	همه- ۳۱		۲/۳

موضوع	تعداد	بله %	خیر %	غیر مرتبط (%)
به کار برده‌اند؟		تقریباً همه - ۳۱/۲ برخی - ۳۲/۸ معدودی - ۲۱/۱ هیچ کدام - ۷/۸		
آیا در مورد کالاهای ساخته شده، تدابیر امنیتی زیر را مراعات کرده‌اید؟				
۱. بازرسی کسری موجودی و دیگر اختلافات	۱۲۸	۱۸/۰	۵۹/۴	۲۲/۷
۲. بازرسی سرزده از انبار تسهیلات، وسایل نقلیه، یا کانتینرهای محصول	۱۲۸	۴۸/۴	۳۹/۸	۱۱/۷
۳. قفل و مهر و موم کردن وسایل نقلیه، کانتینرها، یا واگن‌ها	۱۲۸	۵۲/۳	۳۲/۸	۱۴/۸
۴. دیگر موارد	۱۰۴	۷/۰	۵۳/۹	۲۰/۳
چه تعداد از کارخانه‌هایی که سال گذشته بازدید شدند تدابیر امنیتی ذکر شده در بالا را در مورد کالاهای ساخته شده به کار بردند؟	۱۲۸	همه - ۲/۳ تقریباً همه - ۱۷/۲ برخی - ۳۴/۴ معدودی - ۱۷/۲ هیچ کدام - ۱۸/۰		۱۰/۹
آیا تدابیر امنیتی پرسنلی را که در زیر ذکر گردیده مراعات کرده‌اید؟				
۱. سامانه شناسایی و تعیین هویت مطمئن	۱۲۸	۶۰/۹	۳۰/۲	۷/۰
۲. محدودیت دستیابی کارمندان به بخش‌های اصلی کارخانه	۱۲۸	۶۱/۷	۳۲/۰	۶/۲
۳. محدودیت اقلام شخصی مجاز در کارخانه	۱۲۸	۶۳/۳	۲۵/۰	۱۱/۷
۴. تأمین آموزش ایمنی	۱۲۸	۳۴/۴	۴۷/۷	۱۸/۰

موضوع	تعداد	بله %	خیر %	غیر مرتبط (%)
۵. دیگر موارد	۱۰۴	۹/۴	۵۳/۱	۱۸/۸
چه تعداد از کارخانه‌های بازدید شده در سال قبل، دارای تدابیر امنیتی پرسنلی ذکر شده می‌باشند؟	۱۲۷	همه - ۵/۵ تقریباً همه - ۱۸/۸ برخی - ۳۵/۲ معدودی - ۲۸/۹ هیچ کدام - ۵/۵		۵/۵
آیا تدابیر امنیت آزمایشگاهی زیر را مراعات کرده‌اید؟ (۶۴ درصد از کارخانه‌ها مجهز به آزمایشگاه‌های داخلی بودند: تعداد تقریبی است)	۸۲			
۱. دستیابی محدود شده به آزمایشگاه	۸۲	۷۸/۹	۲۱/۱	
۲. محدودیت مواد به آزمایشگاه	۸۲	۸۴/۳	۱۵/۶	
۳. دیگر موارد	۶۹	۴۹/۲	۳۵/۲	
چه تعداد از کارخانه‌های بازرسی شده در سال قبل دارای تدابیر امنیت آزمایشگاهی ذکر شده می‌باشند؟ (تعداد تقریبی است)	۸۰	همه - ۱۱ تقریباً همه - ۱۴/۷ برخی - ۲/۶ معدودی - ۲۸/۰ هیچ کدام - ۱۹/۵		
آیا تدابیر امنیتی کلی زیر مراعات شده است؟				
۱. دستیابی محدود شده به سامانه‌های داده‌پردازی مهم با کمک تخصیص مجوز	۱۲۸	۶۰/۲	۱۹/۵	۲۰/۳
۲. محدودیت ورود به کارخانه، به ویژه به قسمت کنترل مواد غذایی و انبار	۱۲۸	۷۱/۹	۲۲/۷	۵/۵
۳. کنترل بخش‌هایی که در معرض دست کاری قرار دارند	۱۲۸	۳۷/۵	۵۰/۰	۱۲/۵

موضوع	تعداد	بله %	خیر %	غیر مرتبط (%)
۴. تشویق کارمندان به هوشیاری نسبت به دست کاری تجهیزات یا مواد غذایی	۱۲۸	۳۸/۳	۴۰/۶	۲۱/۱
۵. موارد دیگر	۱۰۰	۳/۹	۵۶/۲	۱۸/۰
چه تعداد از کارخانه‌های بازرسی شده در سال گذشته دارای تدابیر امنیت کلی می‌باشند که در بالا ذکر گردیده؟	۱۲۷	همه - ۴/۷ تقریباً همه - ۲۸/۹ برخی - ۲۵/۸ معدودی - ۲۵/۰ هیچ کدام - ۷/۰		۷/۸
با در نظر گرفتن تدابیر امنیتی مواد غذایی را که ذکر شد، وقتی که تلاش‌های یک شرکت تضمین نماید که مواد غذایی آماده شده در ایالات متحده از آلودگی عمدی محفوظ هستند؛ چقدر برایتان راضی کننده است؟	۱۲۸	خیلی راضی - ۹/۳ راضی - ۲۵/۰ نه راضی و نه ناراضی - ۳۴/۴ ناراضی - ۲۶/۶ خیلی ناراضی - ۷/۰		۳/۱

به روز شده از GAO.2003 امنیت فرآورده‌های غذایی، تلاش‌های اختیاری در حال اجراست، اما اداره‌های دولت مرکزی توانایی انجام کامل برنامه‌ها را ندارند. گزارشی به سناتور ریچارد دُربین و تام هارکین. دفتر حسابداری عمومی. واشنگتن.